

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
43**

ŠEJN

**CENA
30 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ĐAVOLJI OBRUČ

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

ĐAVOLJI OBRUČ

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N
Broj: 43

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
WAR IN ARIZONA

Recenzija:
Tomislav KETIG

Prevod i adaptacija:
Tomislav KETIG

Lektor:
Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija BURANJI
Marta MLADENović

Štampa: 6. XII 1982.
Tržište: 16. XII 1982.

Isdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ; Naslov originala: Jack Slade — WAR IN ARIZONA. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Šejn iznenađeno zastade. Da je ta žena bila lepa, to je već znao. Ali ovako nešto nije očekivao. Bila je vitka. Tamo gde žene treba da budu oble i punačke, bila je i ona. Ali, samo tamo. Njena svetlosmeđa put svetlucala je na sunčevoj svetlosti.

Iz njenih krupnih, mačkastih očiju pogodi zapadnjaka ljutit pogled kao munja. On ga je, međutim, ignorisao.

Kosa joj je kao lavlja griva uokvirivala lepo lice. Neobično čulne usne bile su joj poluotvorene, i zubi su joj blistali kao biseri. Najviše su ga očaravale njene oči, čiji su spoljašnji uglovi bili malo povijeni naviše. Bile su plave. A trepavice i obrve crne kao katran.

Kako bi mogao da joj označi boju kose? Šejn se zamisli. Boja peska... ne, boja lavlje grive!

— Zašto buljite tako u mene? — povika žena ljutito. — Budite tako ljubazni pa izađite odavde!

Šejn pritvori vrata za sobom.

— Baz i cela njegova bagra su mi za petama — objasni.

— Ako vas nađe ovde kod mene, on će vas smesta ubiti.

— Ako ga ne pustite unutra, on me neće naći.

— Nemojte sebi mnogo da umišljate!

Šejn zavrte glavom.

— Nikada dosada to još nisam činio.

— Ako vi ovde tražite samo sklonište, ne morate tako da buljite u mene.

— Onda se okrenite!

Odmerila ga je od glave do pete i okrenula se. No, sada je u ogledalu video spreda u celoj njenoj veličini! Njihovi se pogledi susretoše. Onda se ona iznenada nasmeja. Sasvim kratko

— Je li tako bolje?

Šejn klimnu glavom.

— Divan pogled!

Blesnuvši očima, što je trebalo da iskaže prezrenje, nestade ona iza zaslona. Za to joj je bilo potrebno samo tri koraka. Ali, na kakav se način povukla! Toliko uzbudljive izazovnosti da je Šejn za trenutak zaboravio na smrtnu opasnost u kojoj se nalazio.

— Znete li da ste vi prilično besraman momak! — javi se ona preko zaslona i skloni pri tom jedan kovrčav pramen s lica.

— Tačno — složi se Zapadnjak.

— Ko ste vi zapravo?

— Šejn!

Njene oči se i nehotice suziše. Na njenim lepim crtama lica videla se ledena odbojnost.

— Nestanite! Ili ću glasno vikati za pomoć — reče i nastavi da se oblači.

Dozivanja i bat čizama začuše se kroz vrata. Šejn brzo koraknu ka zidu i uperi pušku „parkericu” u vrata.

— Prvi koji će ući biće sigurno Baz — reče. — A obe cevi moje puške su napunjene.

Ljudi su dolazili kroz hodnik. Uto se već začu kucanje na vratima.

— Glenda, mogu li malo da uđem? — povika muškarac. Glas je prigušeno odjekivao kroz vrata. Bio je to Baz Rajerson.

Žena izađe iza zaslona, prođe pored Zapadnjaka i zastade zadržavši dah, pred vratima koja nisu bila zaključana.

— Ne sada, Baze! — povika. — Nisam obučena.

Šejn se odšunja do suprotne strane ragastova da ne bi mogli da ga opaze ukoliko Glenda odškrine vrata.

— Jesi li sama? — odjeknu glas Baza Rajersona.

— Ma, slušaj ti! — odvrati žena i pogleda pri tom Zapadnjaka u oči.

— Vidimo se kasnije! — viknu Baz i krenu sa ljudima dalje. Njihovi koraci udaljiše se ka stepeništu.

Glenda se nasloni leđima na vrata.

Nosila je pantalone od džinsa i poluvisoke teksaške čizme. Pantalone su joj bile pripijene uz kožu kao i bluza, koju je na brzinu navukla i spreda je bila još poluotvorena, tako da su joj se videle nage grudi

— I sada? — upita žena.

— Ja vam zahvaljujem — odvrati Zapadnjak.

Primetila je njegov pogled i levom rukom pridrža krajeve bluze. Šejn odmah podiže pogled.

— Ne možete li nekud drugde da buljite? — upita ona nestrpljivo. — Baz bi vas sigurno ustrelio, a vi sve vreme gledate u moje grudi!

— Tačno!

Njen pogled je bio ljutit.

— Tačno da bi me ustrelio — dodao je Šejn — zbog toga.

— Vi mi stalno pretite — nastavi žena. — Bila bih vam zahvalna ako biste se predomislili.

Šejn spusti cev „parkerice”.

— I kako sad to treba da ide dalje? — raspitivala se Glenda.

da. — Imate li možda u izgledu da se ovde kod mene zauvek uselite?

— To bi mi bila najmilija stvar.

— Vi, besramni tipe! — prosikta Glenda, vrati se ka zaslону, zakopča tamo dugmad na bluzi, pa sede za ogledalo.

Šejn joj priđe. Pogledi im se susretoše u ogledalu.

— Pomozite mi da izađem iz grada — reče Zapadnjak.

Počela je da se češlja. Šejn joj uze češalj iz ruke, a onda poseže i za četkom. Onda položi „parkericu” kraj nje. Nemo je pratila u ogledalu kako joj on četka kosu.

— Kada bi vas Baz ovde zatekao, zavrnuo bi vam šiju — primetila je posle izvesnog vremena.

Šejn joj načini razdeljak po sredini glave.

— To ste već bili rekli. To smo već odavno razjasnili.

Okrenula se i uzela mu češalj i četku.

— Ali, ja još nisam gotov — pobunio se Zapadnjak.

— Gubite se!

— Potreban mi je neko ko bi mi nabavio konja i onda išao ispred mene i pouzdano utvrdio da li je vazduh čist, kako bih mogao da se izgubim iz hotela.

Oči su joj sevale od besa.

— Staviću vas kraj sebe u krevet i odneću vas, pritisnutog na svoje grudi kao bebu u povoju, čim sve postane mirno.

Šejn razvuče usne.

— Na to sam već i sam pomišljao. Samo to sa nošenjem... nešto sam prekrupan! U tome vidim ozbiljne poteškoće.

Nasmejala se od srca.

— Vi ste nemoguć čovek, Šejne!

— To su mi moji roditelji govorili sve dotle dok nisam pobegao. Zato oprezno sa takvim izjavama!

Sada se dugo smejala. Pri tom su joj se pojavile jamice na obrazima.

— Vi ste zaista nemogući.

— Onda pokušajmo već jednom malo zajedno.

Njeno lice se zatvori.

— Vi mora da se šalite! Kada Baz sazna da sam vas ovde držala sakrivenog, neće zavrnuti šiju samo vama nego i meni.

— Zajednička opasnost povezuje!

— Ma nemojte reći! — Ona skoči sa stolice i pogleda ga u oči. — Vi ste prilično šašavi, znate li to? Šta vi sebi zapravo umišljate? To bih baš volela da znam! Ja živim s Bazom kao da smo muž i žena. Vi ste mu uništili potpuno posao, a onda ste došli ovamo i tražite od mene zaštitu i pomoć. Vi mora da ste zaista skrenuli. Sada ću početi da vičem.

— Malo pre niste vikali. Zašto bi trebalo sada to da učinite?

Čutala je. Iz njenih krupnih, mačjih očiju iskrile su varnice.

— Baz je bandit — nastavi Zapadnjak. — Ja mu nisam upropastio posao nego onemogućio ručni rad.

Otvorila je usta kao da će nešto da kaže. Jednim pokretom ruke Šejn je preseče u reči.

— Saslušajte me prvo! — produžio je. — Nećete me uveriti da se slažete s Bazovim „poslovima”. On nije kidnapovao samo muškarce i prodavao ih Komančerosima, nego i žene. Žene vaših godina! Mlade kao vi!

Čutala je i dalje, ali plamičci besa odjednom kao da su nestali iz njenih očiju.

— Šta ste osećali svaki put kad ste videli te žene? Da li ste pri pogledu na ta bića mislili na novac koji ćete naplatiti? Za to je ipak samo Baz sposoban, ali, ne i vi, Glenda.

Sela je i zagledala se u ogledalo, a da tamo uopšte nije zapažala ništa.

— Tačno je to što kažete, Šejne. I ja sam zbog toga već dugo želela da odem od njega. Ali, ako hih sada sa vama otišla, baš sa vama, on bi nas gonio do kraja sveta, samo da nas smakne.

— Ja vas na to ne bih nagovarao, kad ne bih bio u stanju i da vas zaštitim.

Podigla je pogled ka Zapadnjaku.

— Vi ne poznajete Baza!

— Grešite! To kopile ne poznaje mene.

— Dobro! I kuda ćemo onda? Ja nemam ni centa.

— Ja imam tako mnogo novca da bih vas mogao pozlatiti od glave do pete.

— To nije potrebno. Dovoljno je ako se pobrinete za hranu i piće.

On joj uze češalj i četku iz ruku i počeo dalje da joj dote-ruje kosu.

— Vi treba samo da se pobrinete za konje — reče.

Klimnula je glavom.

— Da, i onda bi trebalo da idem pred vama da vidim da li je vazduh čist. Ali, kuda ćemo onda odjahati, Šejne? Vi izgleda niste baš dobro obavešteni. Apači su se digli na ustanak. Grad je praktično opkoljen njima. Vitorio se vratio sa severa i osvojio celu Arizonu.

— Tako loše ipak neće biti — odvrati Zapadnjak, pritisnu jedan uvojak udesno i odmače se unazad da bi svoje umetničko delo bolje mogao da osmotri.

Okrenula se ka njemu.

— Vi dolazite iz Meksika, Šejne. Arizona gori! Zar vi to ne znate? Mi ne možemo da odemo nikuda.

Šejn odloži češalj i četku u stranu, uhvati Glendu za ramena i okrete je ka ogledalu.

— Tako nešto mi zaista retko polazi za rukom! — ustano-
vio je.

Nasmejala se i dotakla krajeve kose.

— To je prosto nemoguće! Izgledam kao neki lav.

— To je tačno ona frizura koja pristaje vašim očima.

— Zaista?

— Pa naravno! — potvrdi Zapadnjak, pomilova je po kosi i još malo je dotera. — Tako izgledate još mnogo bolje. To je frizura koja vam zaista pristaje. Vi ste žena kojoj zapravo češalj i četka nisu potrebni.

Posmatrala se razdragano u ogledalu.

— Je li to zaista vaše mišljenje o meni?

On odsečno klimnu glavom.

— Muškarci koji vole žene divljeg izgleda — utvrdi Glenda — su zapravo tipovi koji uistinu umeju da budu iako nežni. Je li to i kod tebe slučaj?

— Jeste.

Ustala je.

— Ne plašiš se Apača?

— Ja se lično poznajem s Vitorijom.

— Onda ću se pobrinuti za dva konja i kladiću se na tebe.

Šejn klimnu glavom i uze je u naručje.

— Dva konja! I onda ćemo se čvrsto uveriti da smo jedno za drugo. A više nam ništa drugo ne treba.

Zatvorila je oči.

— Poljubi me već jednom! — zatražila je.

To zapravo nije morala ni da kaže. Njeni gestovi bili su i bez toga jasni, a i on već dugo nije mislio ni na šta drugo.

II

Baz Rajerson bio je star oko pedeset godina, krupan i širokih ramena.

Ljutito je merio koracima hol hotela tamo-amo. Jedan za drugim, ulazili su njegovi ljudi i svaki je vrteo glavom.

— Šejn, to pseto, kao da je u zemlju propao! — tvrdili su kao jedan.

Baz je ključao od besa. Prekrstio je ruke na leđima i divlje išao pogledom od jednog do drugog.

— Zapaliću ceo grad! — praskao je.

— Ne uzбудuj se toliko. Baze! — primeti jedan. — Izgleda da nam je to kopile zaista umaklo. Ali, onda će ga crvenokošci smaknuti i time nam uštedeti posao. Ja sam uveren u to da će sve što ćemo od njega ikad videti biti tamo napolju jedan ugojeni, proždrljivi lešinar. Zaključi ovo poglavlje, Baz.

Baz krenu ka njemu. Podivljao i besan. Ljudi i nehotice uzmače pred njim. Izgledao je kao da namerava tog čoveka da raščereči.

— Koliko je stvarno sati? — dreknu. — Nije još ni podne! Zar si se već napio? Šejn je moj smrtni neprijatelj. On mi je sve uništio. Kako mogu da zaključim to poglavlje, a da ne vidim njegov leš pred svojim nogama? Objasni mi to, Golte! Jesi li uopšte u stanju da mi to objasniš, ti, vetrogonio?

— Ali, Šejn ipak pri tom nije bio sam — odvrati čovek uporno. — Onda bismo morali da progonimo i oba maršala i da ih smestimo pod zemlju. A ja ne znam šta da kažem, Baze! U svakom slučaju, ne osećam ni najmanje zadovoljstvo da natovarim sebi na vrat ubistvo jednog maršala.

— Zbog toga hoću da se dočepam Šejna! — nastavi Baz. — On nije nikakav maršal. — Pogled mu odluta. — Šejn je bio taj kome treba za sve to da zahvalimo. Bez njegove saradnje bi ti maršali, ti spetljani šmokljani, još uvek jahali u krug po pograničnom području, a da ne bi našli ni traga od nas. Jesam li bio jasan?

On ošinu čoveka uništavajućim pogledom i otkorača nazad.

— Brzo će se smračiti, Baze! — javi se drugi od njegovih ljudi. — Isplatilo bi se u svakom slučaju da posednemo izlaze iz grada. Ali, možda je Šejn već umakao.

— To bih ja već bio čuo! — odvrati Baz ljutito. — Posednite izlaze iz grada!

Ljudi se pogledaše.

— Nazvao me je vetrogonjom! — obratio se Golt svojim kompanjonima. — Da sam ja vetrogonja, već bi davno svi sedeli iza rešetaka.

Ključao je od besa. Ljutito je lutao pogledom od jednog do drugog, a onda izašao iz hola i krenuo ka štali.

— Čemu konji? — povika jedan od ljudi za njim. — Bolje da idemo pešice. U tami ionako ne možemo nikoga da gonimo.

Golt se nije obazirao na to. On je bio razvijen i snažan muškarac od tridesetak godina. Koraćao je brzo, prelazeći preko malog dvorišta.

Vrata od štale bila su samo prislonjena. Unutra je gorelo svetlo. Golt iznenađeno zastade kada je prepoznao Glendu među konjima. Primetila ga je tek kad se zaustavio iza nje.

Uplašeno se okrenula.

— Isuse i Marijo, Golte! — zaječala je. — Zar si hteo da me uplašiš?

Golt je smeškajući se posmatrao lepu ženu. Njegov bes je bio kao rukom odnesen. Napregnuto je tražio muškarca s kim se ona ovde tajno sastala, kako je on verovao, sve dok mu nije postalo jasno da je iznenadio pri sedlanju.

— Kuda hoćeš još sada da odjašeš? — ljutnuo se. Njen konj je već bio osedlan. Bila je upravo zauzeta da nabaci sedlo Bazovom mrkovu. — Sa Bazom? Ali, već se smrkava! Ja sam verovao da se on više ne usuđuje ni po danu da izađe iz grada.

— Pozvani smo kod Haperovih na večeru — uveravala ga je Glenda.

Golt je video Baza da ide u trpezariju, a sem toga, Baz mu nijednom rečju nije nagovestio da će iahati do Haperovih. Ipak je taj ranč bio udaljen dve milje od grada. Tamo Baz ne bi iahao bez pratilaca. Bar ni u kom slučaju po tami. Ali, sve to Baz zapravo i nije morao da zna, da bi shvatio da ona laže. To je video po njoj. Nijedna reč nije bila istinita.

Zašto ona laže? Šta namerava s oba konja?

— To ću morati Bazu odmah da kažem — reče joj podrugljivo. — Dogovor kod Haperovih izgleda da je on potpuno zaboravio. On je, naime, upravo otišao u salu za ručavanje.

Hteo je da se okrene.

— Čekaj! — viknu Glenda.

Golt se iscerio široko.

— Da? Ima li nešto zanimljivo, Glenda? — On joj priđe. — Sada sigurno upravo nameravaš da mi poveriš nekakvu tajnu, zar ne? Ali, ja ti već unapred kažem! Moje ćutanje košta. — Trupkao je vrhovima čizama, a u očima mu se pojavilo beštidno i požudno svetlucanje. — A cenim i da znaš na koji način bih rado želeo da budem plaćen.

— Ali, ne zaboga ovde! — prekinula ga je, osmehujući se. — Predstavi sebi da Baz dođe ovamo! On ili neko drugi... Dobro. Hoću sa kockarem da odjašem do Haperovih. Tamo će se večeras održati jedna velika partija pokera. Mi smo sasvim švorc, i ja zato hoću Bazu jednostavno da pomognem. Zato mu molim te ne reci ništa. O tome on treba da sazna tek kad mu položim novac na sto. Vi dotle tražite Šejna. Tako me Baz sigurno neće videti.

Golt je bio razočaran. Baz nema više ni centa. On nije znao čak ni to kako će za sve da plati hotelske troškove. A Glenda je bila izvrsna varalica na kartama. Bio je sto posto uveren da će se ona vratiti od Haperovih sa nekoliko hiljada dolara. Zato nije trebalo da je zadržava. Naprotiv. Ako bi mu Glenda još i svoj neodlazak upisala u greh, mogao bi on kod Baza da padne u još veću nemilost.

Raširio je ruke i nasmešio se podmuklo.

— Daj mi jedan poljubac i ćutaću kao grob! — ubeđivao je.

— Znala sam da si ti jedan razuman momak. Golte! — odvrati Glenda, poljubi ga ovlaš u čelo i skloni se u stranu. — Pomozi mi da osedlam, pa se vrati kod momaka!

Nije pustio da mu se kaže dvaput. Uplašen zbog toga što ga je već i njegova dosadašnja ljutina i odvažnost da se odupre gazdi mogla koštati modrice na oku, dao se na posao, osedlao Bazovog mrkova za kockara, i onda se brzo udalio. Tek na vratima, palo mu je ponovo na um ono zbog čega je bio došao, ali je brzo produžio dalje, dok niko od njegovih kompaniona nije došao za njim.

Glendi je srce udaralo u grlu. Ugasila je svetiljku, prišla vratima štale i pogledala za oniskim revolverašem. Golt se vuкао preko dvorišta i ušao u hotel. Sačekala je dosta dok se i sama usudila da se vrati. Čula je liude kako pričaju u trpezariji i popela se uz stepenište.

Šejn je čekao u njenoj sobi. I on je bio ugasio svetlo. Glenda pritisnu vrata iza sebe.

— Sve u redu? — upita je Zapadnjak tiho.

— Jeste! Dođi sada! — promrmljala je prigušeno.

Osetio je njeno uzbuđenje.

— Šta se dogodilo? — upita.

— Golt je došao u štalu. Meni još ni sada nije jasno kako i šta je hteo. Požurimo zato!

Otvorila je vrata, provirila napolje i posle izvesnog vremena zakoračila u hodnik. Šejn je sačekao dok mu ona sa vrha stepeništa nije dala znak, a onda se išuniao iz sobe i prišao joj.

Ona je sišla u hol i zastala kraj recepcije. Napregnuto se osvrtała, a onda mu ponovo mahnula.

Šejn je brzo sišao i munjevito se odšunjao ka zadnjim vratima. Glenda se još jednom osvrnula, a onda pošla za njim.

Neprimećeni su stigli do štale. Šejn je izveo konje napolje. Odustali su od toga da koriste glavnu ulicu. Pošli su preko jednog neograđenog komada zemlje i uspeli da se dokopaju jedne uske uličice koja se posle kojih stotinak metara završavala na ivici grada. Šejn pomože Glendi da se popne u sedlo. Bok uz bok, jahali su napolje u noć, i Juma je iza njih potonula u tamu.

Mesec je sijao. Jahali su prvo prema severu da bi objahali poslednji komadić pustinje. Kasnije su promenili pravac. Njihov cilj bio je Feniks. Šejn se ipak čuvao toga da ostane u blizini poštanskog puta, koji je mogao ne samo od armije već i od Apača da bude kontrolisan. Vojska se nadugačko i naširoko nije videla, iako je Vitorio sa svojim hordama već pre nekoliko meseci prodro sa severa ovamo, na jug Arizone. Kako je izgledalo on je glavninu svojih snaga okupio u blizini Jume, da bi zauzeo

grad. Odatle je želeo da okrene ka Tusonu i Kemp Lauelu. Stanovnici južne Arizone drhtali su od straha, jer. Vitorio od samoorganizovanih četa građana i policije nije mogao da bude zadržan. Samo je još američka pogranična konjica bila u stanju da prepreči put prodiranju odvažnog apačkog poglavice.

Ali, gde je ta vojska? To je bilo pitanje koje su stalno sebi postavljali građani i farmeri južne Arizone.

III

Baz besno tresnu čašom, tako da mu se rasprsla u ruci i isekla prste.

Daf, njegov najpoverljiviji čovek, vrteo je glavom.

— Glenda nije u svojoj sobi. Ništa ti više od toga ne mogu reći.

— Nije mogla da ispari u vazduh — siktao je Baz, povukao maramu s vrata i omotao je oko šake.

— Niko je nije video! — tvrdio je Daf. Bio je to jedan vitak muškarac koji je dosta simpatično izgledao. Od svih Bazovih ljudi jedino je on umeo da se ponaša. Bio je rođen u jednom velikom gradu na Istočnoj obali i poticao je iz dobre kuće. Trebalo je da postane pravnik, ali, nije mogao da podnese duge studije. Izgledalo mu je lepše da se mota po prostranom Zapadu, nego da čami u velikoj slušaonici.

Daf ponovo zauze svoje mesto i poseže za kartama. Ali, Baz mu ih izbi iz šake.

— Ti ne! — procedi. — To bi kao i uvek bilo dosadno. Neka nam hotelijer pošalje kockara.

Golt se smeškao i uživao. On je znao gde se Glenda krije, a pre svega, znao je i s kim je odjahala. Ali, obuzdao se i nije zadržavao Dafa.

I zato je tim više bio iznenađen kada je Daf posle tri minuta došao natrag, sa kockarem! Golt je stajao kraj šanka u malom hotelskom baru, jer nije osećao ni najmanje zadovoljstvo da zauzima mesto tamo za stolom i pušta Bazu da dobija, a da još i ostane dobre volje. Ali, ni Bazu nije bilo interesantno da ga cele večeri svi puštaju. Verovatno je samo zato dao da pozovu kockara, poji je zato i bio namešten u hotelu da igre za stolom postanu malo življe.

— Imate li možda još jednog kockara u kući? — obrati se Golt točiocu.

Ovaj se isceri.

— Kako? Zar vam jedan nije dovoljan?

Golt se ugrize za usnu i pogleda preko ramena ka Bazu. On, dakle, uopšte u svojim slutnjama nije bio u pravu kada je

sreo Glendu u štali! Ona je sigurno nešto drugo imala u glavi. Nešto protiv Baza! Ali šta, do vraga? Golt isprazni svoju čašu i dade da mu se opet napuni. U tom trenutku pogleda Baz preko ramena i njihovi se pogledi susretoše.

— Koliko već dugo stojiš zapravo tamo i piješ? — upita Baz ljutito. — Zar nisi određen za stražu?

— Jesam! — odseče Golt suvo. — Ali, tek posle ponoći.

— Nemoj slučajno da popiješ suviše! — brundao je Baz. — Inače će Šejn mirno pored tebe pobeći iz grada, a ti ćeš zamišljati da vidiš tetreba.

Muškarci za stolom se nasmejaše. I kockar se pridružio smehu. Posle izvesnog vremena nasmešio se i Baz, polaskan što su se ljudi toliko razveselili njegovom šalom.

Golt se krišom cerio, iako bi Baz ovaj slučaj mogao da zapiše na njegov račun. To Golta ipak nimalo nije uznemiravalo. U svakom drugom trenutku, međutim, došli bi zbog ovoga do klanja. Sada se Glenda poduhvatila da učini nešto što bi Bazu moglo da škodi ili da ga povredi. A Baz o tome nije imao blagog pojma. Golt je, međutim, znao.

— Osvrni se malo i pogledaj gde je Glenda! — naredi mu Baz.

Golt brzo ispi čašu i napusti hotelski bar. Bio je odlučio da Bazu donese novost da nije nestala samo Glenda nego i njen i njegov konj. Možda su i Glendine stvari takođe nestale. Mora da su ipak postojali neki razlozi zašto je sedlala dva konja. U onoj situaciji kad ga je tako lepo bila obmanula, sigurno je htela da zбриše sa nekim muškarcem iz momčadi ili čak s nekim koga niko od njih nije poznavao.

Golt stupi u Glendinu sobu, kresnu šibicu i zapali lampu koja je stajala na stolu. Krevet je bio netaknut. Ali, to je Daf već ustanovio.

Golt prvo otvori ormar. Obuzelo ga je potajno zadovoljstvo. Izvukao je ladice od komode. Nije bilo nikakve sumnje: Glenda je nestala sa svojim stvarima!

Ostavio je lampu da gori i lagano sišao niz stepenice. Pošto se u štali uverio u to da oba konja više nisu tamo, okrenuo se i pošao nazad u bar hotela. Uzbuden, polako je prišao stolu od kojeg su svi napregnuto gledali prema njemu. Čak i kockar.

— Šta je? — upita Baz nepoverljivo.

Golt se iz sve snage trudio da izgleda opušten.

— Ne znam — objasni naizgled vedro. — Nešto tamo nije u redu.

— Kako si došao na to? — povika Baz nestropljivo.

— Glenda je otišla! — obavesti ga Golt suvo.

Baz rasrđeno klimnu glavom.

— Dabome, do đavola! Već tri put je dosad neko bio gore da je traži.

— Ali, sva trojica nisu uopšte dobro gledala — objasni Golt i pređe naslađujućim pogledom preko Dafa.

— Kako? — upita Baz i nehotice. — Nije valjda da sada leži u krevetu i spava?

Golt zavrte glavom i ponovo pogleda Baza.

— Ne! Ona je otišla. To je tačno. Ali, ni njene stvari više nisu tamo.

Baz je bio zabezeknut.

— A bio sam zatim i u štali — izbaci Golt sledeći adut. — Vaši konji, njen vranac i tvoj mrkov takođe nisu više tamo.

Baz skoči sa stolice, pogleda ka vratima, a onda se ponovo upilji u Golta.

— Šta ti to tu pričaš? Gde bi onda trebalo da budu? ... Ti si pijan!

On potrča tako naglo da obori stolicu. Daf i ostala četvorica iz momčadi takođe ustadoše i pođoše za njim.

Samo je kockar ostao da sedi. Iznenadeno je gledao za ljudima. Niega je zanimalo samo da li će se igra nastaviti ili ne.

— Šta hoće svi oni tamo gore? — obrati se on Goltu.

— Otišli su da provere da li sam pijan ili nisam — cerio se Golt. Pogledao je ka vratima i oslušnuo. Baz je lupao nogama po Glendinoj sobi kao da je poludeo. Goltovo cerenje postade jače. Ovaj udarac je pogodio, i Golt je bio srećan što se baš njemu pružila prilika da Bazu donese takvu novost.

Čizme su strugale po stepeništu. Svi su ponovo trčeći silazili i navalili na zadnja vrata, da bi pregledali štalu. Baz je kao podivljao jurio pred svima.

Golt uze čašu u ruku i krenu u hol. Baz je psovao u štali. Trenutak kasnije, svi su došli nazad. Ponovo je Baz jurio ispred svih.

— Kada si poslednji put video Glendu? — ispitivao je Golta.

Revolveraš sleže ramenima.

— Danas uopšte još nisam.

Čuvao se da ne oda Bazu da je Glendu zatekao u štali i čak da joj je još pomogao pri sedlanju. To mu Baz sasvim sigurno nikada ne bi zaboravio.

— Mora da je napustila grad — primeti Daf. — Ali, svakako ne sama. To bi bilo za nju i suviše opasno.

— Ali, kuda će se uputiti? — grmeo je Baz očajno i besno u isti mah. — Možeš li mi to objasniti? Tamo napolju vrvi od crvenokožaca.

— Ona svakako nije samo napustila grad — dobaci Golt

— Ona je napustila i tebe. Ona je od tebe drpila konja za nekog drugog momka.

Baz se okrete kao demon.

— Začepi tu prokletu njušku! — dreknu.

Golt srknu iz čaše.

— Ti više nisi ništa i ti više nemaš ništa. To se dami, naravno, više ne dopada.

Baz munjevito udari. Golt posrnu unazad i sede na stražnjicu. Čaša mu ispade iz ruke i razbi se.

— Tebi, držaču sveće, ja ću još pokazati ko sam i šta još uvek imam! — povika Baz preteći. Hteo je ponovo da napadne, ali se savladao i okrenuo ka Dafu. — Pozovi sve ljude nazad u hotel... Znači, dva jahača... Oni su morali na njih da natrapaju, ljudi su morali da ih vide!

Daf posla nekoliko ljudi napolje. Dok se Baz s ostalima vratio u bar hotela, priđe Daf Goltu i pomože mu da ustane na noge.

— Šta se to odjednom u tebi događa da toliko dražiš Baza? — hteo je Daf da zna. Vrteo je glavom. — Čuvaj se!

Golt obrisa rukom usne.

— Ali, ja nisam učinio ništa! Glenda ga je napustila i još pvela sa sobom njegovog konja. Mora li on svoj bes zato na meni da iskali? Ja to ne razumem! Samo sam mu ukazao na to kakav razlog bi Glenda mogla da ima za takvu odluku.

— Na to je došao već i on sam! — procedi Daf i uđe u bar hotela. Golt je išao za njim. Baz je stajao s ostalima za šankom i imao je očigledno nameru da se napije. Iskapio je brzo, jedno za drugim, dva viskija. Tada međutim kao da se osvestio. Gurao je bocu odlučnim pokretom u stranu.

— Dafe, upravo sam ovde čuo da mi je možda Šejn namestio tu igru — reče i dobaci iskosa pogled oštar kao sablja Goltu. — Šejn je bio ovde, u hotelu, i nije imao nikakvog konja. Da nije on odveo Glendu da bi bio siguran preda mnom?

Daf prelete iznenađeno pogledom po svima. Na tu pomisao on još zaista nije bio došao. To se jasno videlo na njemu. On oklevajući klimnu glavom.

— Da, do đavola! to bi moglo biti! Jer, iz kog razloga bi te Glenda tako na vrat na nos napustila? Je li ona poslednjih dana dala bar nekakvog znaka od sebe da tako nešto namerava?

— Naravno da ne! — odvrati Baz! — To je to!... To kople je odvelo. Što duže mislim o tome, to sam sve više u to uveren. Njega kao da je zemlja progutala. I Glendu takođe. To ipak ne može biti čista slučajnost.

Daf se počea po bradi i klimnu glavom.

Golt se počeo osećati prilično neprijatno. Ako je to bilo tačno onda će već jednom izaći na videlo kakvu je on ulogu

odigrao tamo u štali. Glenda će sigurno pod pritiskom priznati. Možda je Šejn negde iza nje čekao u tami i bio uperio oružje u nju, tako da je ona morala nešto da mu slaže. Sada se podsetio i na to koliko je ona zapravo bila nervozna. Pri toj misli obuzimala ga je paklena vrućina.

— Tako je to moralo biti — primeti Daf.

— Sedlajte konje! — odseče Baz. — Svi!

— Ali, sada je mračno — podseti ga Daf. — Nećemo videti nikakve tragove, a postoji takođe i opasnost da se u osvit jutra nađemo usred nekog indijanskog logora. A onda laku noć svima!

— Nebesa! — prostenja Baz. — Ne mogu ni da pomislim šta bi se kod tih kojota sa Glendom moglo dogoditi. Za ono kopile i nije šteta. Ali, ti dobro znaš šta će Apači sa ženom kao što je Glenda, učiniti. Oni su u tako nečemu potpuno ljudi.

Daf zbunjeno pogleda u krug oko sebe. Prvi ljudi koji su bili postavljeni na izlaze iz grada kao stražari vratili su se u hotel.

— Ne puštajte nikog da izađe u dvorište. — Mogli bi nam uništiti vredne tragove.

Baz klimnu glavom i pođe ljudima u susret. Niko od njih nije video ni Šejna ni Glendu. Baz opsova nekoliko puta, ali se onda ipak urazumi i poslušša Dafa. Još nije bila ni ponoć. Odredio je da se izjaše u šest ujutru i poslao je ljude dotle u krevet. Samo on nije ni pomišljao da ide na spavanje. Bio je suviše razdrman i suviše je velika bila njegova briga. On je voleo Glendu i davao joj je sve što je bilo u njegovoj moći, a to nije bilo malo. Neprekidno je morao da misli na to šta njoj predstoji ako je Apači uhvate. Nije mogao sve vreme ni oka da sklopi. Ostao je da sedi za šankom, a i Daf je ostao cele noći kraj njega, iako je bio dosta umoran.

Ali, konačno se ipak zasivelo jutro. Daf se podiže i lupi Bazu po ramenu.

— Mislim da je vreme da sada probudim ljude!

Baz samo klimnu glavom.

Daf popi još jedan viski, a onda napusti hotelski bar i razbudi momčad.

Ljudi su doručkovali u velikoj žurbi i odmah zatim su osedlali konje. Baz, Daf i Šandor, jedan onizak, namrgođen stariji čovek, osvrtali su se za to vreme za tragovima. Šandor je posedovao za to izuzetno dobro oko. I niemu, zaista, nije bilo potrebno ni pet minuta da utvrdi u kom pravcu su Glenda i Šejn napustili i hotel i grad.

Dozvao je Baza i Dafa k sebi i objasnio im svoje otkriće.

— Ovuda su odveli konje — reče stari. — Oni su išli pešice duž uličice i tek su se između poslednjih kuća usudili da uzjašu. A tamo napolju ćemo svakako naći dalje tragove.

— Šandore, ti si zlata vredan — primeti Daf s olakšanjem. Baz je mračno merio malog, starog čoveka.

— Moglo bi i biti da si ti zlata vredan. Ali, ne govori tako njima. Šejn je taj o kome se radi. On je učinio sve to. Glenda je na to od njega bila samo prisiljena. Ona nema ništa s tim. On joj je sve vreme bez sumnje držao uperen revolver u rebra. I to čini sigurno i sada, inače bi se ona već odavno vratila.

Starac žustro klimnu glavom.

— Pa naravno, Baze! Ja ništa drugo i ne vidim.

— Koliko je velika Šejnova prednost? — upita Baz hladno. — Kuda je odjahao? Da li se to već sada može videti?

— Njegova prednost iznosi oko deset časova. Ali to ne govori ništa, Baze. Ništa u ovom kraju. To ćemo još videti. Može se desiti da moramo Indijancima da ustupimo prvenstvo.

Baz ljutito zgrabi starca za ramena.

— Ma nemoj reći! — grmnu mu u lice. — Mi moramo te pile ščepati pre nego što crvenokošci stave prst na njih. Misli malo na Glendu!

— Jašimo onda odmah! — promuca starčić uplašeno.

Baz ga pusti, okrete se i pođe ka konjima. Daf i starčić izmenjaše pogled i pođoše za njim. Jedva su mogli da drže korak s Bazom.

Bilo ih je desetorica. Uključujući i Baza. Jedan za drugim u zbijenom poretku izjahaše iz grada, držeći tragove Šejna i Glende stalno pred očima.

Zemlja je bila ravna i gola, i samo malo brežuljaka presećalo je prašnjavu ravnicu. U izmaglici igrali su daleki bregovi i planinski lanci, koji su u stvarnosti bili još mnogo dalji. Već u rano jutro bilo je nepodnošljivo vruće. Ujedi insekata pekli su i ljude i konje.

Posle jednog časa zaustavi se Šandor i pokaza na tragove koji su iznenada skretali na istok.

— Šejn je hteo da objaše okrajak pustinje — objasni. — Pogledajte i sami. Onda njegov cilj može biti samo Feniks.

— Dalje! povika promuklo Baz. — I požuri, stari!

Ljudi ponovo poteraše konje. Kopita životinja muklo su tutnjala po suncem sprženom tlu. Tanak stub prašine vio se u vazduh iza desetorice jahača.

— Pažnja, Indijanci! — povika iznenada jedan iz momčadi Nisu bili još ni dva časa na putu.

Baz se okrete u sedlu i pogleda kao i svi ostali u pokazanom pravcu. Na severu se nalazila grebenasta uzvišica. Između prvih stena stajala su dva konjanika. Apači, to se jasno moglo raspoznati. Rastojanje je iznosilo najviše četvrt milje.

Stajali su nepomično tamo na vreloj pustinjskom vetru.

Samo griva koja je lepršala i repovi kojima su njihovi mali žilavi mustanzi mahali, odavali su da se ne radi o nepokretnoj slici.

Svi su znali šta to za njih znači. Vitorijeve uhode su ih otrkrile.

— Dalje! — prodera se Baz gnevno. — Dalje!

IV

Sa puškom u ruci stajao je Šejn naslonjen na stenu, pogleda uperenog napolje u ravnicu. Glenda je sedela kraj njega na jednom kamenu, podvučenih kolena i prekrštenih ruku.

I ona je takođe gledala u divlju pustoš, a da nije tamo mogla ništa da opazi.

— Ja sam još kao dete bila dosta usamljena — govorila je. — Kao devojka pogotovu, a kao žena zapravo uvek. Ja verujem da je tome kriva moja lepota. Da. Ja znam da sam lepa. Šejne. Dovoljno mi je često to bilo zapravo i govoreno. Ali, ja sam podnosila tu lepotu kao prokletstvo. Rađe bih bila malo ružnija. Svako hoće samo da me ima, da poseduje moje telo. Nijedan muškarac me nikada zapravo nije voleo.

— Ah, šta! — odvrati Zapadnjak, ne skrećući pažnju sa prostora pred njim. — Ti si samo dospela u zemlju muškaraca. U tome je sve. Mi ipak nismo svi loši. Ti si se zapravo i upuštala samo sa pogrešnim ljudima.

Odmerila ga je.

— Da li sada putujem sa pravim muškarcem?

— Taj odgovor ipak ne mogu ja da ti pružim! — odvrati on uzdržano.

— Voliš li me?

— Verujem u to.

— Ja sam ti nabavila konja, pomogla ti u bekstvu, a sem toga, još sam i lepa.

Nasmešio se. Njegova pažnja usmerila se prema tankom velu prašinu na severu koji se brzo pomicao ka njima.

— Onda imam sve što mi je potrebno — primeti Šejn odсутно.

Ustala je i pogledala mu u lice.

— Dakle, opet samo jedan muškarac — konstatovala je gorko.

— Ono tamo će te unpravo proketo usrećiti — odvrati Zapadnjak, obgrli je oko ramena, privuče je k sebi i podiže joj glavu tako da joj veo prašine došao u vidno polje.

Ona iznenađeno nabra čelo i ponovo ga pogleda.

— Apači? — upita.

— Očigledno!

— Mislim ... ti poznaješ Vitorija?

— Ko mi garantuje da je on s njima?

— O, nebesa! — izusti Glenda uplašeno.

— No, ne drhti odmah! Ja sam ipak tu. Jedan muškarac!

Ispunjena užasom, priljubila se uz njega, pogleda uprtog u vijuge prašine koje kao da je vetar raznosio okolo.

Ali, nije bio vetar taj koji je podizao prah pustinje nego jahači, Vitorijevi ratnici. Bilo ih je više od tuceta i držali su se smjera ka njima. Znali su gde se oboje belih nalaze. Ali, u to Šejn ionako nije sumnjao. Još u prvim jutarnjim časovima bili su on i Glenda otkriveni od uhoda i odonda praćeni.

Glenda je drhtala od straha. Stalno se ponovo zagledala Zapadnjaku u lice.

On je čvršće privuče k sebi da bi je umirio.

Apački ratnici zaustavili su se na rastojanju od oko pet stotina metara. Samo je jedan jahao dalje.

Natuk!

Šejnu laknu kada je prepoznao tog prastarog Apača.

Protekle su godine od onda kada ga je on upoznao. Pijan kao letva ležao je stari u jarku pred Lizinim bordelom u Juki i obesna gomila htela je da ga obesi. Šejn ga je oslobodio i odveo sa sobom u tvrđavu. Kasnije je taj prastari Apač postao jedan od najboljih i najpoverljivijih izviđača na koje je računao bataljon pukovnika Bravosa. Dok jednog dana nije bio iznenađena nestao. Šejn ga je docnije sreo daleko na severu i tamo je od njega saznao da se ovaj priključio Navarosovim ratnicima.

Više puta su se od tada sretali po ovoj velikoj i prostranoj zemlji.

Poslednji put upravo pre godinu dana. Natuk je kao pomoćnik i poglavica kod Vitorija zajedno s ovim učestvovao u prvom upadu u južnu Arizonu. Vitorio je bio pred Tusonom potučen, i to samo zato što se Šejn tajno iskrao iz njegovog logora i upoznao i uzbunio vojnu posadu u Kemp Lauelu.

Od onda se nisu bili videli. Šejn nije mogao sebi ni da pretpostavi da je Natuk ili čak Vitorio lično saznao kakvu je ulogu on tada odigrao.

Upravo je na to mislio Zapadnjak, kada se prastari Apač odvojio od svojih ratnika i polako pojahao ka stenovitom masivu. Kao mladi ratnik sedeo je na čebetom pokrivenim leđima ždrepcu, koji je bio crno-bele boje.

Šejn podiže Glendu na stenovitu uzvišicu i pođe Natuku nekoliko koraka u susret.

— Umiri se! — obrati se pri tom Glendi. — Neće ti se dogoditi ništa. Ja poznajem tog momka.

Natuk je nosio grube pantalone od kepera sa resama po spoljnoj ivici. Gornji deo tela bio mu je nag. Naborana koža masno se sijala. Preko perčina je nosio kao i nekad šešir američke pogranične konjice, koji mu je pukovnik Bravos jednom bio poklonio. Kao posebno priznanje. Bio je naoružan „vinčesterkom“. Virila je napred ispod bisaga. U ruci je držao teško koplje koje je bilo okićeno bezbrojnim orlovim perima. Bili su to znaci čina, posebne odvažnosti i poglavičine naklonosti.

— Natuk! Stari brate! — viknu Šejn kad se Apač pred njim zaustavi i jednim zamahom zabode koplje u zemlju.

— Šejne! — odvrati Natuk. Ostao je ukočeno da sedi i njegov pogled je ostao bezizrazan.

Šejn zažmiri i priđe mu.

Ovaj je i dalje sedeo na svom tako šašavo išaranom mustangu.

— Zašto ne sjašeš? — upita Zapadnjak.

— Šejn biti veliki neprijatelj Apača, dakle biti i veliki neprijatelj Natuka! — odvrati stari Indijanac na svom iskva-reno-engleskom.

— Od kada sam ja neprijatelj Apača?

Natuk je ćuteći gledao nadole ka Zapadnjaku.

Šejn zavrte glavom.

— Ja nikada nisam bio vaš neprijatelj. Tvoj posebno ne. Ti znaš bolje od ikog drugog da vam nikad ništa nisam skrivio.

— Ti si napustio Vitoriov logor i velikom belom poglavici u Kemp Lauelu, koji ima vojnike sa dugim noževima, javio šta će biti. Apači su imali jako mnogo mrtvih.

— Natuk, ja sam upozorio Vitorija da ne napada Tuson. Trupe su se već nalazile u pokretu. Već dugo.

— Natuk je rekao!

Šejn se ujede za usnu. Stari nije želeo ništa više da kaže. Za njega i za Apače stvar je bila jasna. Šejn je u njihovim očima bio izdajica.

— Ja sam ti poneo rakiju sa sobom! — pokuša Šejn da u njemu probudi starog pijanicu. — Ti znaš da sam ti ja to obećao, a ja držim svoju reč.

Hteo je da da jedan znak Glendi da ona izvuče bocu viskija iz prtljaga. Ali, s tim ipak nije postigao ništa više. On je to već dosta često doživljavao. Ponekad bi stari Apač pio kao smuk i činio sve što se od njega tražilo, samo da bi time došao do rakije. Ali je zato i dolazio u faze kada ne bi takao rakiju, prezirao je čak i ponašao se tvrdoglavo i ponosno kao ratnik kakav je sigurno kao mladić i bio.

— Natuk više ne pije vatrenu vodu! Natuk više nema du-

ha belaca u glavi. Natuk Apač. Ti si izdajnik. Šejne! Vitorio hoće da umreš na stubu za mučenje... Predaj se! — On pokaza na svoje ratnike. — Nas je suviše za tebe i tvoju belu skvo.

Šejn se smeškao nemarno.

— Ti to znaš već unapred da vas je suviše za mene?

— Hoćeš li da se boriš protiv Natuka i njegovih ratnika?

— upita stari Apač vrebajući.

Šejn mu je dao odgovor na svoj način. Ionako mu je Natuk dovoljno jasno ocrtao kakva ga sudbina očekuje.

Šejn je pušku „parkericu” držao u levici. Munjevito je napao, povukao starog ratnika iz sedla i oborio ga udarcem.

Glasno njišteći odjuri mustang odatle.

Ratnici su sve to posmatrali i isprva neodlučno ukočili se na svojim konjima.

Šejn stade jednom nogom na Natukove grudi i osloni „parkericu” o kuk.

— Ako želite smrt svoga poglavice, onda me napadnite! — povika oštro. Prvo na engleskom, onda na španskom i na kraju ponovio je svoje reči na Apačkom. Ali, njegovo poznavanje indijanskog jezika više nije bilo najbolje, jer se retko njime služio. Nije ni u kom slučaju mogao da bude siguran da su ga Apači razumeli.

Ali, na njegovo veliko čuđenje, bila mu je sudbina naklonjena. Odjednom, ratnici okretoše naglo svoje mustange i odjuriše u snažnom galopu istim putem kojim su i došli.

Šejn nije oklevao dugo, nego je ozbiljno shvatio svoju šansu. Zgrabio je Natuka za mišice i povukao ga ka stenama. Glenda je nepomično stajala i gledala ka Šejnu.

— Pomozi mi! — doviknu joj on. — Moj laso! Brzo!

Glenda mu pruži laso. Posmatrala je onesvešćenog ratnika potpuno zbrkanih osećanja, dok ga je Zapadniak vezivao.

— Šta to nameravaš? — upitala ga je smeteno.

— Ponećemo ga sa sobom!

— Ali, on je već mrtav! — mucala je užasnuto.

Šejn se nasmeja.

— On i mrtav! Nebesa! Koliki su već pokušali da ga smaknu! To čak nije uspela ni rakiia da učini. Znaš li koliko je star ovaj momak? Naimanie sto godina.

— To je ipak preterano — primeti Glenda.

— Tačno, ali ne previše.

— Zašto si ga onda još i vezao?

Šejn podiže starog ratnika i odnese ga do svog mrkova.

— Zato što je taj stari pasij sin potpuno u stanju trojicu od moje vrste da pređe, ako čovek ne pazi u svakom trenutku na niego. Inače ga Vitorio ne bi postavio za poglavicu.

Podigao je starog Apača na konja, uzjahao iza niego, is-

pravio se i pojahao. Glenda je jahala pokraj njega, pogleda upe-
renog ka severu. Grupa Apača bila je u međuvremenu već toli-
ko od njih udaljena da se veo prašine koji su dizala kopita
mustanga video još samo kao siva senka na čeličnoplavom i bez-
oblačnom nebu Arizone.

— Zar se neće okrenuti nazad? — upitala je Glenda za-
brinuto.

— To je tako sigurno kao amin u crkvi — odvrati Šejn. —
Gledajmo zato da kako god znamo umaknemo.

Glenda je i dalje jahala kraj Zapadnjaka i stalno bi iznova
posmatrala Natuka uplašenim pogledom. Nikada još nije videla
nijednog Indijanca iz ovakve blizine. Apač je u nju unosio
nekakav nemir.

Šejn se osvrtao oko sebe za čvrstim tlom. Neka vrsta život-
nog osiguranja, kako se on ranije nadao, Natuk svakako nije
bio. U svakom slučaju, ne zadugo. Ako je Vitorio čvrsto odlu-
čio da se s izdajicom Šejnom obračuna, onda on neće poštediti
ni život starog poglavice. Natuk jasno to ne bi ni očekivao.
Šejn je zbog toga odlučio da ni za šta na svetu ne ispusti svoju
prednost.

Stigli su na stenovit teren.

Šejn je prepustio Glendi da vuče ćebe za sobom i briše tra-
gove, pokazavši joj prethodno kako se to radi. Onda su poja-
hali dalje. Brzo su stigli u više predele. Vetar je snažnije duvao.
Dok je sunce zalazilo osvrtao se Šejn za mestom pogodnim za
logorovanje. U međuvremenu je Natuk došao sebi.

— Odveži me, Šejne! — tražio je. — Natuk stari čovek.
Njega sve kosti bole.

— Upravo se zaustavljamo, amigo! — procedi Zapadnjak.
On potera mrkova dublje u stenovito područje u kome je otkrio
jednu pećinu i za koju je utvrdio takođe da je upotrebljiva
kada joj se približio.

Skinuo je Natuka s konja i oslobodio ga veza, pošto se
pobrinuo oko životinja i prtljag uneo u pećinu.

— Kako si mogao da poveruješ da ću se predati bez borbe
i pustio da me Vitorio ubije? — upita Zapadnjak i uvuče sta-
rog Apača u pećinu.

Šejn zauze mesto na svom sedlu, a Natuk je čučao kraj
njega. Šejn je sve pripremio i ulio viski u dva lončića.

Natuk nije odgovorio i takođe nije ni dotakao lončić koji
mu je Zapadnjak stavio pred noge.

Šejn je s uživanjem otpio i napregnuto posmatrao Natuka.
Da li je Apač sa sobom raščistio da li treba da pije ili ne, to
se na njemu nije moglo videti. Nepomično je tu čučao i izgle-
dalo je da njegov pogled prodire skroz kroz Zapadnjaka.

— Natuk! Tvoje držanje me ražalošćuje — nastavi Zapad-

njak. — Ti želiš moju smrt i ti prezireš moj viski. A mi smo oduvek bili braća. Mnoge godine! Pomisli malo na to što je bilo nekada.

— Natuk crvena koža, ti bela — reče starac konačno.

— Zbog toga ne moramo biti neprijatelji! — Šejn mu pruži lončić i nasmeši se. — Hajde, pij, amigo!

— Natuk biti poglavica!

Šejn je odmah prozreo šta stari time misli. A ni on nije pomišljao na to da povredi ponos starog Apača. Ali, nalazio se usred područja u kome je sve prosto vrvilo od Apača, koji su svi želeli da ga, kao izdajnika, vide kako umire.

On nije želeo da umre, a morao je takođe da zaštiti i Glendu.

— Ja hoću u Feniks — nastavio je. — Ti poznaješ taj grad belih ljudi. Čim ugledam svoj cilj pred sobom ja ću te osloboditi.

Natukov pogled izgledao je kao da se vraća iz velike daljine.

— Natuk — izgubio lice.

— Zato što sam te pobedio? — Šejn sleže ramenima. — Šta si ti očekivao? Ti si me označio kao svog neprijatelja. Ja vidim u tebi još uvek moga brata. Onaj put su trupe već bile na putu. Ja sam to znao i rekao sam Vitoriju šta mu preti ako napadne Tuson. Kako može on mene zbog toga da obeleži kao izdajnika? Mrtvi idu na njegovu dušu. Ja se u tom pogledu osećam nevinim.

— Ti mrziš Apače, Šejne!

— Nikada! Kad bih ja vas mrzeo, ja bih te odveo sa sobom u Feniks. Kao poglavica i Vitoriov saučesnik umro bi na vešalima. A ti znaš šta su vešala! Ili si to već zaboravio? Ja ne želim tvoju smrt, ali, ti zahtevaš moj život.

Šejn prosu sadržinu Natukovog lončića preko ramena o stenu.

— Ti nikada nećeš videti Feniks! — reče Natuk mračno.

— Sačekajmo! — procedi Šejn i otpi.

— Ovde su posvuda Apači, Šejne — objasni stari. — Ti jahati na sever. Ti ići u Fort Juka. Vitorio biti jak. On uzeti Juma, Feniks, Tuson i Kemp Lauel.

— To on nikada neće uspeti. Gde si izgubio svoj razum? Ti poznaješ belce. Odasvud će ovamo doći vojska. To neće više trajati dugo. Ti si izgleda loše obevestio Vitoria.

— Vitorio ne sluša Natuka, ali Natuk biti Apač.

Šejn klimnu glavom i ispi gutljaj. U tome je bila sva dilema! Natuk je bio crvenokožac, a on, Šejn, bio je beo. Tu i tamo i on bi se trgao, kao kad je Vitorio napadao Tuson. Sa njegove tačke gledišta bio je taj napad ispravan. Jer, konačno, nitkovi koji su ubili Vitorievu ženu, nalazili su se tada u tom gradu.

Ali u Tusonu su živeli i ljudi koji s ubistvom Vitorieeve žene nisu imali ništa. Sejn pomisli na tu užasnu priču.

On uze Natukov lončić i još jednom ga napuni.

— Pij i onda idi! — reče.

Natuk je zurio u lončić.

— Natuk pije samo vodu, moj brate! — reče konačno.

Glenda mu pride i pruži mu Zapadnjakovu čuturu.

Natuk ispi samo jedan gutljaj, vrati ženi čuturu i ustade.

— Jaši za Fort Juku, inače ćeš i ti i tvoja žena umreti — reče i izvuče se pored Sejna iz pećine. Odmah je iščezao. Sejn pođe za njim: Ali, Natuka više nije mogao da vidi.

Glenda izađe za njim iz pećine.

— Zašto si ga pustio da ide? — upita zabrinuto. Jednom takvom čoveku ipak se ne može verovati. Ti divljaci su skroz naskroz pokvareni.

Sejn se nasmeši.

— Ja znam kada jednom Indijancu smem, a kada ne smem da verujem. — Pogledao je. — Kod belaca, naprotiv, nisam uvek siguran u to. Iako su misli iza lica jednog belca više izdajničke nego iza maske na licu čoveka kao što je Natuk.

— Izgleda tako divlji i nepoverljiv. Ja se bojim!

Sejn je obgrli oko ramena i privuče je k sebi.

— On će nam držati put na sever slobodnim — objasni. — Ti ne poznaješ Indijance. Ja u svakom slučaju imam među njima mnogo bolje prijatelje nego među belcima.

Vratio se s njom nazad u pećinu. Pred njima je stajala prva zajednička noć. Glenda je otpakovala hranu. Ispravila je već bila i umotanu čebad. Oboje su legli tik jedno uz drugog.

Jeli su. Napolju je bilo mračno. Glenda je prva ustala. U pećini je bilo mračno kao u rogu. Nije mogao da vidi ništa, ali čuo je da se svlači.

— Dođi sada — rekla je posle izvesnog vremena. — Dođi, ili ću odmah zaspati.

I on se svukao i uvukao kraj nje pod pokrivač. Nije protestovala. Naprotiv! Ona je to očekivala. Obgrlila ga je i priljubila se čvrsto uz visokog Zapadnjaka. Šejn je ljubio i nežno i strasno milovao.

V

Vatra je potpuno sagorela. Samo se još dimilo. Sivelo je jutro. Daf se podiže i pride Bazu da ga probudi. Ali Baz je već bio budan. I opet jedva da je oka sklopio. Briga za Glendu i mržnja prema Šejnu nikako mu nisu davali mira.

Odmah je ustao i navukao čizme.

— Kako izgledaju stvari? Da li se vide ti Indijanci?

— Uhode su sigurno u blizini i vrebaju nas — konstatova Daf. — Ali, ne usuđuju se da krenu na nas.

— Ipak ćemo se postarati da umaknemo odavde — odluči Baz mrzovoljno.

Dok je on seo kraj vatre i trudio se da je raspiri, stavlja jući drva, Daf je jednog po jednog od ljudi razbudio. Dvojica su držala stražu. Jedan od njih bio je Sandor. Sa puškom pod miškom prišao je Bazu kraj vatre.

Baz ga samo kratko pogleda.

— Sta je novo, stari?

— Sve mi se ovo ne dopada! — izreče Šandor svoju zebnju na svoj zlovoljni način. — Ako mi tog Sejna danas ne uhvatimo možemo da se okrenemo.

Baz se nasmeši gorko.

— Od koga se bojiš, ti, stara kosko?

— Od crvenokožaca. Od koga bih inače?

— Zaveži! — preseče ga Baz grubo. — I mi smo, takođe, jako opasni. Izgleda da crvenokosci to bolje znaju od tebe. Pogledaj samo njihove prethodnice. Oni znaju da smo mi tu. Ali, da li se iko od njih usuđuje da se približi?

— U tome i jeste stvar. Neće jedan po jedan. Ali, uskoro će ih biti više.

I drugi ljudi su se okupili. Stajali su tu umorni i neraspoređeni. I svaki od njih je davao Sandoru za pravo, naravno ne rečima, nego samo pogledima.

— Nas smo deseterica — reče Baz glasno i pri tom se zagleda na plamen i dim koji se dizao. — Svaki od nas poseduje „vinčesterku” i revolver i u stanju je iz oba oružja istovremeno da puca. U nekoliko sekundi možemo ispaliti bar sto metaka. Pustimo crvene neka samo dođu! Ako oni sada još ništa ne slute, kasnije će itekako shvatiti kad im potprašimo pete. Tući ćemo ih dugo, užasno dugo. I onda se više nikada neće vratiti. . . Doručujte sad. Jašimo za deset minuta dalje.

Niko više nije ni beknuo. Deset minuta kasnije svi su se već nalazili u sedlima. Kao i dan ranije, Šandor je preuzeo vođstvo. Pošto su Šejnov trag do sada već bili izgubili, odlučio se on na jedan stari trik. Poveo je ljude ka severu i odlučio se za jedan široki luk, u nadi da će im se tragovima negde ukrstiti sa Zapadnjakovima.

Uskoro je izašlo sunce. Postalo je nepodnošljivo toplo.

U početku su ljudi išli snažnim tempom. Svaki od njih se nadao da će taj lov moći uskoro privesti brzom kraju. Ali, iz časa u čas, sve se više širila resignacija i razočaranje.

Bilo je već podne kad se Šandor iznenada zaustavi i pokaza ka severu.

Ljudi mu se priključiše i takođe zaustaviše konje.

— Prokletstvo, što ti to tamo vidiš? — zareža Baz ljutito.

Šandor se naže na rog sedla i okrete se ka vođi.

— Zar ti to ne vidiš? Prašina! Samo pramičak, ali mogao bi da potiče od dva jahača.

Baz stisnu kapke u uzan prerez. I ne samo on. Ali, Šandor je izgleda imao najbolje oči od svih njih. Prošlo je dosta vremena dok su banditi ugledali bledosivkasti veo na horizontu. Odmah ih je ponovo zgrabila lovačka groznica. Svaki je iznenada video veo prašine i svi su dali Šandoru za pravo da taj stub prašine u svakom slučaju može da potiče od dva jahača.

— Napred! — povika Baz pun žurbe, i podbode svoga konja. Ostali krenuše za njim.

Golt je pretekao sve i jahao je uz bok Bazu.

— To može biti samo to kopile — primetio je. — Kada ga se budemo dočepali treba odmah da ga ustrelimo.

Bilo mu je mnogo stalo do toga da Šejn nikako ne stigne da dođe do reči. Jer, još uvek ga je bilo strah od toga da se obznaniti kakvu je on ulogu odigrao u štali hotela.

Baz se osmehnu tvrdo.

— Upravo ćemo to i učiniti, Golte! Uzmi dvojicu sa sobom i pokušaj da izokola pretekneš tog pasieg sina.

Golt je reagovao odmah.

— Deni! Fetermane! — povika i mahnu obojici. U snažnom galopu odjuriše sva trojica napred.

Iza Baza se zatvori rupa koju su iza sebe ostavili Deni i Feterman. Sve brže i brže jahali su ljudi. Pred njima se stub prašine već jasno raspoznavao.

— Do đavola! — povika Daf odjednom. — Oni nam dolaze u susret.

— Cenim da u tome igraju ulogu crvenokošci! — oglasi se Baz mračno. — Oni nisu tom kopiletu ostavili nikakav drugi izlaz.

On potera svog konja u galop, a sva momčad je sledila njegov primer.

I oni digoše veliku prašinu.

Odjednom, sivi veo pred njima promeni smer.

— Otkrili su nas! — povika Daf i uspravi se u uzengijama. — Jašu direktno Goltu pred pušku.

Divlje su mamuzali konje. Malo zatim otkrili su jahače. Ali, nije se radilo o Šejnu i Glendi i nije bilo samo dva jahača. U pitanju je bilo najmanje tuce Apača, a polovina od njih vukla je za sobom visoko natovarene tragače. Sve vreme su bili jahali u pravcu juga, a sada su galopirali na zapad.

— Napred! — povika Baz, a da ni u jednom trenutku nije tačno znao zbog čega. — Napadnimo ih!

Na zapadu prasnuše pucnji. To su bili Golt, Denis i Feterman. To je još pojačalo lovačku groznicu cele rulje. U širokoj formaciji i u oštrom galopu jurili su ljudi na očevidno iznenađene crvenokošce. Niko više nije mislio na Šejna ili Glendu. Za tren oka ih je svaki od njih zaboravio. Čak i Baz.

Sada se pred njima odjednom nalazio protivnik koji je bio potpuno iznenađen i koga su pre svih stvari trebalo da potuku. Misao na plen nije im uopšte bila u prvom planu. Šta su, konačno, Apači tako dragoceno mogli da transportuju na tim svojim tragačima? Čebad, šatore i hranu za Vitoriove ratnike. Možda takođe i nekoliko prastarih pušaka, barut i metke.

Nekoliko Apača odmaglilo je odmah. To je kod bandita još pojačalo želju za borbom. Uskoro zatim opazili su takođe i to da se u ovom transportu nalazilo i nekoliko mladih Indijanki.

„Vinčesterke” i revolveri belaca su sevali i praštali. A pošto nisu hteli da puste žene da pobegnu, ciljali su u njihove životinje.

Ratnici i žene se užasnuti dadoše u beg. Neki su pokušali da pobegnu pešice, a drugi su sedali po dvoje, pa čak i po troje na jednog mustaŋga i trudili se da uteknu.

Ali, samo ih se malo izbavilo.

Dok si lupio dlanom o dlan, Baz je sa svojim ljudima okružio transport i ratnici i žene koji su se našli u ovom obruču nisu imali drugog izlaza nego da se predaju ili da puste da ih ubiju.

Golt, Feterman i Deni su hitali ovamo, i s kuka je Golt ustrelio poslednjeg mustaŋga na koga su bili uskočili jedan ratnik i dve skvo. Feterman se obruši na ratnika i obori ga na tlo. Golt i Deni su odgalopirali dalje za ženama koje su bežale i konačno ih uhvatili.

Baz se zaustavi kraj jednih od visoko natovarenih tragača pred kojima je ležao ubijeni mustang. Daf se već popeo na njih i kao bezuman probadao teškim „bovi” nožem tovar i rasekao celu pokrivku.

— Zlato! — dreknu on iznenada glasno i grozničavo. — Ovde je zlato!

Baz zdvojno baci pogled na to. Zlato! Šta mu je to sada uopšte značilo?! On je hteo da ima Šejna i Glendu. Bio je besan zbog toga što su baš kao za inat morali da nalete na ovu hordu Apača.

Onda Daf skoči dole k niemu sa tovara. Sa rukama punim grumenja. Bezumlje je svetlucalo u njegovim očima. Ne! Baz nije mogao da nađe odgovarajuće reči za ono što se odslikavalo u očima koščatog momka.

— Pogledaj samo ovo! Mi smo bogati ljudi, Baze! — vikao je mladić.

Baz je zurio u zlato. On je još u Jumi čuo da Vitorio navodno poseduje basnoslovno blago. Da li je to zaista istina?

— Vitorijeva ratna blagajna! — kriknu mu Daf u lice.

— Pogledaj malo koliko ga ima! — naredi mu Baz promuklo i okrete se ka ostalima koji su se u međuvremenu okupili oko njega i Dafa. Imali su sedmoro zarobljenika. Tri ratnika i četiri žene. Ali, kao da su banditi posle Dafovog otkrića zaboravili čak i na žene.

— Pogledaj malo koliko toga ima! — naredi mu Baz promuk-

On pokaza na jednog ratnika koga su dva bandita još čvrsto držala i koji je još uvek pokušavao da se brani. Oni dovedoše ratnika pred vođu i tada Baz opazi da se radi o jednom belcu — renegatu.

— Ko si ti? — upita Baz.

— Man-Afrid! — odvrati renegat ponosno. Bio je već star. Baz ga je cenio na šezdeset ili sedamdeset godina.

— Glupost! — brecnu se bandit nestrpljivo. — Hoću da znam tvoje pravo ime.

— Logan!

— Koliko zlata imaš sa sobom?

— Vitorio će vas goniti...

Dalje nije stigao da govori. Baz mu odvali jednu šamarčinu od koje mu komični šešir u obliku lonca odlete s glave. I sada se videlo da ima snežnobelu kosu.

— Slušaj ti, bledoliki! — prasnu Baz od besa. — Kada ja postavljam pitanje, postoje samo dve mogućnosti. Ili ćeš odgovoriti ili ću ti zalepiti jednu. Ali, to se događa samo jednom Pri sledećem slučaju progutaćeš olovo.

Baz je još uvek držao pušku u ruci. On je uperi u renegata.

— Ima zlata za oko pet hiljada dolara — izvesti ga stari. — Imam naređenje da za to kupim puške. Jedan transport iz Kalifornije čeka na nas.

Daf i Golt se pridružiše. Dafov pogled je ponovo bio normalan. Na crtama njegovog lica čitalo se razočaranje.

— Jedva jedan šešir pun zlata — reče on. — Više nisu imali sa sobom. Ali, gde se nalazi Vitorievo legendarno blago to bi ovaj klovn ipak mogao da zna.

Baz okrete pogled ka Goltu.

— Oni su natovarili puške. Brat bratu pet stotina komada — izvesti ga Golt. — Nove „vinčesterke”, pravo ispod čekića!... Odakle ti one? — okrete se ka renegatu, koji na ovo pitanje još nije odgovorio. Baz ošinu Golta pogledom da ovaj ne bi slučajno ustrelilo starog, jer za Baza nisu bili uopšte važni ni puške ni zlato.

On podiže „vinčesterku” i pritisnu je renegatu pod bradu.

— Mi tražimo dvoje naših. Jednog visokog muškarca i jednu lepu plavu ženu. Da li ih je Vitorio oboje uhvatio?

— Apači svaki dan hvataju bele zarobljenike!

Baz zažmiri.

— Oprezno, ptičice! Ja hoću odgovor s kojim ću moći nešto i da otpočnem.

— Na to pitanje ja ti ne mogu odgovoriti — odvrati starčić. — Ja sa Vitoriom, ovde, u južnoj Arizoni još nisam razgovarao. Sem toga, mi u mnogim grupama prolazimo kroz ovu zemlju. Zato bih morao da jašem do svakog poglavice i da pitam za to dvoje.

— Učini to! — odseče Baz.

Renegat ga osmotri iznenađeno.

— Rekao sam da treba da odjašeš! — dreknu Baz. — Potraži prvo Vitoria! Ja mu nudim jednu trgovinu. Pet stotina pušaka, zlato i zarobljenike za to dvoje.

— Jesi li ti siguran da se oni nalaze u zarobljeništvu kod Apača?

— Ne! Ali, posao ipak važi — objasni Baz nestrpljivo. — Vitorio treba samo svoj prokleti rat za neko vreme da prekine i sve svoje Apače uputi da traže to dvoje. Za pet stotina pušaka to mu se valjda isplati. Ili možda ne?

Renegat mu se zagleda u oči.

— Znaš li ti šta to tražiš?

— Hoću da ih imam oboje žive, inače ću na vrhu brega natovariti puške na kamaru i sve ih zapaliti. Čak na meksikanskoj granici moći će Vitorio videti svoje puške kako gore.

— Gde se nalaze to dvoje belih?

— Morali bi biti ovde, u ovom kraju. Već su izvesno vreme na putu za Feniks.

Baz se odmače korak.

— Dajte mu konja! — naredi.

Ljudi su bili pohvatali pola tuceta mustanga. Feterman odveza jednu životinju. Renegat se saže, podiže svoj šešir, priđe Fetermanu, uzjaha i odjuri odatle u galopu. Baz ga je pratio pogledom. Izraz lica mu je postao surov i tvrd.

— Sveta nebesa! — prostenja Daf. — Znaš li da time izazivaš samog đavola? Znaš li to? Ako Vitorio hoće da nastavi svoj pljačkaški pohod, onda će mu ove puške biti neophodno potrebne. A kako sam ja čuo, on treba da je okupio oko hiljadu ratnika. I sa njima će on sigurno navaliti da povрати puške.

Baz se nasmeja nadmoćno.

— Za tako nešto je Vitorio suviše mudar! Nalazi li se i municija uz puške? — okrete se ka Goltu.

Golt klimnu glavom.

— Mnogo sanduka! Čak je spakovan i dinamit u šipkama

— No, dakle! — odseče Baz nemarno. — Onda mi imamo sve što nam je potrebno da crvenom poglavici bude potpuno jasno da će svoje puške konačno izgubiti ako misli da može da čini i naređuje šta ga je volja. Ali, ja vam već sada kažem da će on igrati onako kako ja budem svirao!... A sada se mičite! Uzećemo sve sa sobom. Ispregnite mrtve mustange i razdrešite ih iz kajasa! Upregnite preostale životinje ili sopstvene konje! Napred!

Ljudi se užurbano prihvatiše posla. Samo je Šandor ostao da stoji. Zamišljeno je posmatrao Baza i natukao šešir na čelo.

— Šta je, stari? — upita ga Baz mrzovoljno.

— Zašto ne sačekamo ovde?

— Jer ovde uopšte nema vode! — odbrusi mu Baz nabusito. — Crveni poglavica je mudar momak. Te činjenice bi se on odmah setio i potrudio se da je iskoristi. Takvu jednu poslasticu nećemo mu pružiti. Jahaćemo u Bauz Voš kanjon. Tamo znam jedno fino mesto!

— Bauz Siti? — upita Šandor s nevericom.

Baz se široko cerio.

— Imam li klikere, a, stari? — reče i lupi ga po ramenu.

— Ali, tamo više ništa nema! — primeti Šandor. — U tom gnezdu stanuju u svakom slučaju još samo pacovi.

— Neka! I tamo ćemo mi obaviti posao! Hajde, miči se! pomozi ostalima. Do tog avetinjskog grada je još daleko, a ne bih želeo da na putu do njega doživim neko iznenađenje od Vitoria!

Posle otprilike četvrt časa krenuli su sa zarobljenim ženama i ratnicima i sa Vitorievih pet stotina pušaka dalje. Sada je Baz lično preuzeo vođstvo. On je poznavao udaljeni kanjon i grad koji je u njemu ležao. Pre mnogo godina tamo je bilo pronađeno srebro, ali iskopavanja nisu bila donela bogzna koliko. Zato je pre koju godinu taj grad bio ponovo zamro. U njemu se nalazilo jedno dobro skrovište. Jedan široko razgranat sistem podzemnih hodnika nalazio se direktno ispod kuća.

VI

Šejn pomaže Glendi da siđe iz sedla. Sunce je iscrpilo. Njeno lepo lice bilo je pokriveno prašinom. Znoj je po njemu iscrtao tamne pruge.

Poveo je Glendu gore ka stenama između kojih je bilo dovoljno senke. Konje je jednostavno morao da ostavi na suncu. Pošto im je omotao uzde oko stenovitih šiljaka, uzeo je čuturu s vodom i vratio se nazad ka Glendi. Pili su oboje. Zatim Šejn pažljivo položi čuturu u hladovinu.

Glenda je bila umorna i iscrpljena. Ali, kada joj je ponudio da odspava jedan sat, ipak je odrečno zavrтела glavom.

— Suviše sam nemirna — objasnila je. — Iako uopšte ne znam zašto. Tri dana je prošlo kako nismo videli više nijednog Indijanca. Ali, uprkos tome, ja se plašim. Prosto sada, ni sama ne znam zašto, moram često da mislim na Baza Rajersona.

— Ja ne verujem da se on uopšte usudio da nas goni — primeti Zapadnjak. — A ako je tako, onda se sigurno nije usudio da sam krene na put. A desetak ili dvanaest jahača protiv Apača ne znače ništa. Ne! Od Baza Rajersona ne treba sigurno da se plašiš!

— Koliko je još daleko do Fort Juke?

Šejn se osmehnu.

— Mi se nalazimo na putu za Feniks.

Ona ga pogleda zapanjeno. Ali, skoro istovremeno ponovo se navukla briga na njeno lepo lice koje čak ni prljavština nije mogla da naruži.

— Ti, dakle, takođe nisi poverovao Natuku — konstatovala je.

— Natukova zaštita pruža se samo onoliko koliko možemo jašući da prevalimo za dan ili dva — objasnio joj je. — Do Fort Juke bili bismo još sedmicama na putu, a onda bi se vrlo brzo približila opasnost da naletimo na jednu od kolona ratnika, koji dolaze sa severa da se priključe Vitoriu, a koji zapravo Natuka i ne poznaju. Ali umiri se! Mi više nećemo videti nijednog Indijanca, a verujem da se u sledećih pet dana nećemo suočiti ni sa jednim ratnikom. Verovatno se sada nalazimo daleko za leđima Vitorievih plemena.

— Hoćeš li time da kažeš da ćemo za pet dana biti u Feniksu?

— Ukoliko budemo imali sreće!

Nasmešila se.

— No, sad tek neću moći pravo ni da spavam, Šejne! Još pet dana divljine! Oh, bože! Ti ne možeš sebi ni predstaviti koliko jako čeznem za jednim pravim krevetom!

Osmehnuo se. Ali je njegov osmejak vrlo brzo zamro. Onda iznenada odjeknu topot kopita iza stena. Šejn skoči na noge. Oko četrdeset ratnika približavalo se u galopu stenama. Došli su sa kamenite zaravni s juga koja je bila prekrivena dubokim peskom koji je prigušivao svaki šum.

I Glenda je bila skočila na noge. Užasnuto je zurila u Zapadnjaka. On poseže za čuturom s vodom, zgrabi Glendu za ruku i potrča s njom ka konjima. Dok je ona uzjahivala, on je odmotao uzde. Iz mesta su odatle pojurili u galopu prema istoku. Stene su ih skrivale od pogleda apačke horde.

Ali ipak nisu mogli da uteknu. Glenda iznenada ispusti glasan krik. I sa druge strane su se takođe približavali ratnici.

Kada je Šejn ugledao jahače već je sevnulo i prasnulo. Istovremeno prve kugle pogodiše Zapadnjakovog konja. Šejn izvuče noge iz uzengija i istovremeno uspe da se baci sa pogođenog konja, koji se rušio.

Još dok se prevrtao u vazduhu dospela mu je Glenda u vidno polje. Ona je jurila dalje, pogleda užasnutog i okrenutog ka njemu, koji je delić sekunde kasnije tresnuo u pesak. Prevrnuo se, ostavivši duboke tragove za sobom u pesku i podigavši gusti stub prašine koji mu je zaklonio pogled na Glendu. Pušku „parkericu“ držao je grčevito u šakama. Time je hteo bar to da postigne da omogući Glendi bekstvo. U tom trenu, grubo se zaustavio, udarivši o kamađ stene. Osetio je udarac u potiljak i u istom času mu se zacrnilo pred očima.

Šejn zajeca, prevrnu se na trbuh i pokuša da se uspravi. Ali, onda konačno potonu u gustu i neopipljivu tamu.

On više nije čuo Glendine glasne krike, kada su je dva ratnika uhvatila i povelala između sebe. Jedan je povukao ka sebi, a drugi je uhvatio vranca za uzde i poveo ga.

VII

Vetar je nosio oblake prašine i osušene snopove mrtvog žbunja kroz nekadašnju glavnu ulicu mrtvog grada daščara. Vrata i kapci na prozorima lupkali su i škripali. Pred berbernicom je samo još u jednoličnim razmacima mesingani taniir, okačen na lancu, njihao se kao klatno na vetru i udarao o jedan stub, odjekujući visokim tonovima koji su odjekivali kroz ceo grad.

Gomila potpuno ili dopola srušenih kuća pružala je groteskan izgled. Pročelja krčmi bila su srušena ili očupana da bi poslužila kao drvo za ogrev. Čovek je sa kolima mogao da uđe u krčmu, zaokrene oko šanka i ponovo izveze kola na ulicu. Tu i tamo, videli su se tragovi požara.

Na slobodnom prostoru nekadašnje pekare Baz je istovarilo na gomilu pet stotina pušaka i municiju. Jedan sanduk baruta ležao je ispod cele gomile. Fitili se protezao do same pekarske peći i tamo je sedeo jedan od ljudi, spreman, sa kutijom šibica u ruci.

Kao konačište ljudi su izabrali dve veće, još netaknute kuće, prethodno ih pretraživši. One su stajale jedna kraj druge, dovoljno daleko od gomile pušaka, a između njih se nalazio bunar. U jednu od kuća smestili su konje i zarobljenike, a u drugoj su ljudi sebi uredili konak.

Na naštrešnici te zgrade dan i noć stajao je stražar. Odatle, mogao je čovek ne samo da ima pregled na ceo grad, nego i na kanjon u njegovom najširem delu.

Jedne spoljne stepenice vodile su na krov, a tačno iza stepenica nalazili su se bezbrojni sakriveni i otvoreni ulazi kroz koje se moglo stići u sistem hodnika nekadašnjeg rudnika srebra. Pojedinci od momčadi sišli su dole i ispitivali, ali nisu mogli otkriti ništa više nego da je dole prokletu mračno i da su hodnici uski.

Baz, koji se udobno smestio u jednoj prašnjavoj i od miševa nagriženoj naslonjači, okrenuo se s upitnim pogledom na licu, kad je Golt ušao u zgradu. On se upravo vratio sa straže na krovu.

Golt zavrte glavom, položi pušku na sto i priđe umivaoniku.

— Nadaleko i naširoko se ne vidi ništa, Baze! — reče dok je skidao šešir i zasukavao rukave. Temeljito se oprao od prašine i znoja po licu i vratu. Duže vreme se nije čulo ništa sem njegovog pljuskanja i frktanja. On prosu zatim vodu kroz probijeni zid na ulicu, uze kožno vedro i donese sveže vode sa bunara.

— Baš dobro čini takvo jedno pranje — reče i povuče rukave košulje ponovo nadole. — Čovek bi uvek morao da ima jednu veliku kacu da bi mogao da se okupa i bude čist.

Niko od ljudi koji su se raspodelili u prostoriji, ko ležeći, ko sedeći, nije mu odgovorio. Dva dana su se već zadržavali u ovom avetinjskom gradu boga iza leđa, i još im se nijedan Apač nije pojavio u vidnom polju. Ceo kanjon, dokle je pogled dopirao, izgledao je kao da je odjednom postao tabu za crvenokošce. Ljudi su već odavno počeli da se žale na ovo iscrpljujuće čekanje.

Samo Baz nije. On je bio potpuno ubeđen u to da Vitoriu nije preostao nikakav drugi izlaz sem da pristane na njegovu ponudu.

— Ko te je smenio? — upita Golt ne okrećući glavu.

— Feterman! — odvrati bandit. — Čovek bi morao sad da ima malo viskija — dodao je pri tom i osvrnuo se pogledom po mrzovolinim ljudima oko sebe.

Deni otpljunu.

— To ću sebi već dobro nadoknaditi, samo kada se taj prokleti Vitorio konačno pojavi.

Baz se podiže s naporom, da bi napolju malo poteglio noge.

— Strpljenja, ljudi! — počeo da bodri svoju momčad. — Vitorioće već doći i to onda čim bude našao Šejna. Da bi tome kopiletu ušli u trag, potrebno je i hilijadi Apača nešto vremena.

Kroz jednu rupu u zidu izašao je napolje. Šandor je sedeo na ivici bunara na jarkom suncu, navukavši šešir duboko na čelo.

— Jesi li rešio da se tu lepo ispržiš? — upita ga Baz gunđajući. — Zašto se ne skloniš u senku?

Šandor položi pušku na ivicu bunara i duboko uvuče vazduh.

— No, sad će sve opet ići iz početka! — uzdisao je.

— Šta to? — raspitivao se Baz sumnjičavo.

— Ja sam pacovima postavio nekoliko komadića hleba pred rupu — objasni Šandor. — Sve vreme su ih žderali. Ali, od kako sam uzeo pušku u ruke, te beštije se ne usuđuju više da izađu. Reci mi, zašto?

Baz mu priđe. Pod stepenicama se nalazila jedna široka rupa. Tamo je Šandor postavio komad tvrdog hleba. Baz pogleda u rupu, pa onda oklevajući u starog.

— Nije li to jedna komična igra? — upita.

Šandor se osmehnu i podiže šešir sa čela.

— To održava lovačku groznicu budnom, Baze.

Izenada, poseže divlje za puškom.

— Prokletstvo! Sada su ga odvukli.

Baz pogleda ka rupi. Komad hleba je zaista nestao.

Šandor je bio potpuno zbunjen.

— To sam ja zbog tebe odvratio pažnju! Ali, to oni ipak nisu mogli da znaju, do đavoia još je naom!

Baz se nasmeja.

— Ne kaže se uzalud da bi, kad bi sve na ovom svetu pomrlo od gladi i žeđi, pacovi preživeli. Oni su u stanju sve da prežive. To u svakom slučaju tvrde pametni ljudi. A znaš li zašto? Oni su lukavi, ti skotovi!

Jedna senka pade na njih. Obojica pogledaše nagore. Feterman je zurio sa krova dole.

— Odande dolazi jedan jahač, Baze! — povika uzbuđeno. — Ide kroz kanjon tačno prema gradu.

— Možeš li da vidiš ko je to? — odvrati Baz isto tako glasno, priđe stepenicama i, praćen od Šandora, pope se brzo gore. U kući je odmah postalo živo. Ljudi su trčeći izašli na ulicu.

Feterman pokaza prema jugu. Jahač je već bio dosta blizu.

— To je onaj beli renegat! — reče Šandor odmah. — Poznamem tog tipa po njegovom smešnom šeširu.

Bazove oči odmah zasvetleše. On lupi Šandora po ramenu

— Šta sam rekao malopre! Samo strpljenja! To kopile će nas sada obavestiti da je Vitorio poslao sve ratnike u lov na Šejna. Pazite samo!

Od siđe niz stepenice zajedno sa Šandorom i ode na ulicu. Jedan minut docnije ugledali su jahača na kraju ulice kako ulazi u grad.

Bio je to zaista Logan, renegat. Baz mu priđe nekoliko koraka u susret.

Loganov mustang bio je okupan u znoju. Muklo je zanjistaio i raskrećio preduje noge od iscrpljenosti kada je Logan sjahao.

Baz pokaza preko ramena palcem na gomilu pušaka koje su se jasno videle.

— Sve je spremno, Apaču! — objasni podrugljivo. — Tamo leže puske. Možete da dođete da ih uzmete ili ću ih dići u vazduh. Sve zavisi od vas.

— Mi smo visokog čoveka i plavu ženu zarobili — saopšti renegat. — Je li njegovo ime Sejn? Je li tako?

Baz se osvrte sa trijumfalnim odsjajem u očima prema ljudima, a onda klimnu glavom.

— To je njegovo ime! I zašto nisi njega i ženu odmah doveo sa sobom? Mi bismo se odmah povukli i ostavili puške tu da leze da in Vitorio pokupi.

— Ratnici Meskalero Apača su Šejna i ženu uhvatili u predelu Hasajampa kanjona. Proteći će sigurno dva dana dok oni s njima mogu da stignu ovamo. Vitorio je naredio da ti poručim da budeš strpljiv.

— Ja sam poruku primio i ostajem kod svoje reči — odvrati Baz reskim glasom.

Renegat se vinu ponovo na mustanga, okrete ga grubo u suprotnom pravcu, ošinu zadihanu životinju i potera je napred. U snažnom galopu pojurio je iz grada.

— Jedno je ovaj tip naučio od crvenokožaca — primeti Baz s gaderjem. — Naučio je kako ne treba postupati s konjem.

Okrete se ponovo ka svojim ljudima.

— Upravo ste čuli! Za dva dana će Glenda i Šejn biti ovde.

— I šta ćemo uraditi s tim tipom? — hteo je Daf da zna.

— Hoćemo li ga obesiti?

Bazov pogled odluta ka Šandoru.

— Šta ti misliš?

— Ja bih takođe bio za vešanje — opredeli se stari mrzovoljnog lica.

Bazov pogled odluta u daljinu.

— Niko od vas ne može sebi predstaviti koliko ja čekam taj trenutak — procedi i odvuče se u kuću.

— Gospode bože — izusti Deni tiho. — Koliko on mrzi to kopile!

— Zar je to čudno? — primeti Daf. — Šejn mu nije samo uništio posao, nego mu je takođe odveo i ženu. Zar mu se od toga nije moralo smrknuti pred očima?

— Prokletstvo, zar u ovom vašljivom ambaru zaista ima samo vode? — upita jedan od ljudi ljutito. — Već danima čeznem za jednim viskijem. Sada je Vitorio produžio to još za dva dana.

Daf otpljunu.

— Preživećeš to, Kerli! — dobaci i ode u kuću.

Ostali pođoše za njim. I u kući je, istina, bilo vruće, ali tamo bar sunce nije sijalo na njih. Ono izgleda samo Šandoru nije smetalo ništa. Pošto je pacovima ponovo dobacio komad hleba, seo je opet na ivicu bunara i uzeo „vinčesterku” u ruke.

— No, hajde već jednom, dođite! — mrmljao je, vabeći ih. — Prvog ću pustiti da umakne s hlebom. Tek će drugi da popije vatru.

VIII

Čebe na ulazu u šator odlete u stranu. Sunčevo svetlo pro-dre unutra tako da je Šejn, zaslepljen, zatvorio oči. Pognut, Natuk koraknu ka njemu u šator.

Šejn otvori oči i zagleda se starcu u lice.

— Zašto nisi jahao na sever? — prosikta Natuk. — Ja sam ti rekao, Šejne; jaši sa ženom u Fort Juku. Tamo biti pukovnik. Bravo i sve dobro.

— Šta će sada biti? — prostenja Zapadnjak. — Zar mi ne možeš pomoći? Bar ženi! Kako je njoj?

— Belci su izvršili prepad na jedan na transport i mnogo pušaka zaplenili, na koje je Vitorio jako čekao da bi mogao da nastavi borbu. Sreća za tebe i za ženu, Šejne!

Šejn počeo da žmirka, ne razumevajući ništa.

Stari Apač načini jednu grimasu.

— Tvoji prijatelji hoće da nam vrate puške, ako mi tebe i ženu oslobodimo. Vitoric se odrekao tvoje smrti. Puške su mu važnije. — Stari Apač trže nož i preseče Zapadnjaku veze. — Ustaj, Šejne! Natuk će tebe i tvoju ženu odvesti nazad tvojim prijateljima!

Šejn sede i počeo da masira zglavkove.

— Kojim prijateljima? — prostenja, ispunjen tamnim pre-dosećanjem.

— Tvojim prijateljima! Belcima! Belim đavolima, kao što si ti! — Natuk se nasmeja. — Hajde da ne gubimo vreme.

On izađe iz šatora, a Šejn ustade i počeo za njim.

Mnogo ratnika čekalo je pred šatorom. Glenda je sedela na njenom vrancu, koga je držao jedan mladi Apač. U prvi mah Zapadnjak je video samo nju. Potpuno zbunjena, ona mu uzvрати pogled.

Tada Šejnov pogled pade na jednog velikog Apača. On je nadvisivao sve druge za glavu.

Vitoriol

Zapadnjaku prosto zastade dah. Kraj poglavice stajao je Endžu, vrač Čirikava Apača. Vitorio je posmatrao Šejna bezizraznim pogledom i onda nešto razgovarao s Natukom. I Endžu je uputio nekoliko reči starom Apaču.

— Vitorio ti ništa nije oprostio, Šejne — reče potom Natuk. — I ti treba da zahvališ Endžuu da je veliki poglavica ovaj put dozvolio da ga belci primoraju na to. Popni se kraj bele skvo na konja i jaši sa mnom do napuštenih vigvama belaca u Bauz kanjonu. Ostavite Vitorieve puške da leže među drvenim vigvama i jašite za Feniks. Ostavite tamo za sobom i zlato i zarobljenike. Vitorio vas neće goniti. On daje svoju reč.

Šejn nije znao šta bi na to trebalo da odgovori. Oko njega se stvorio pravi špalir. On prođe kroz njega i vinu se iza Glenda na vranca. Mladi ratnik pruži mu uzde.

Šejn se osvrte. Ceo jedan dan i celu noć vukli su ga crvenokošci sa sobom kroz ovaj kraj. Sad nije znao gde se nalazi.

Onda Natuk koraknu ka njemu i pokaza mu pravac.

— Jaši na zapad!

Pritiskom butina Zapadnjak potera vranca. Pri tom je odmah utvrdio da Glenda ima pod sobom bisage i da su u futrole zadenute njihova „vinčesterka” i „parkerica”. I drška njegovog revolvera stršala je iz futrole. Ali, još se nije usuđivao da uzme svoj „kolt”. Praćen pogledima Apača, pojahao je on sa Glendom iz logora.

— Kako ti je bilo? — promrmljao je.

— Ništa mi se nije dogodilo — odvrati Glenda. — Ali, šta sad ovo treba da znači?

— Kada o svemu tome pravo razmislim, čini mi se da u tom kanjonu Baz Rajerson čeka na nas.

Užasnuta, ona se okrete ka njemu.

— G, bože! — zaječala je. — Ali kako?

— Verujem da nas je progonio. Pri tom mora da je uspeo da od Apača otme puške i sada ih on razmenjuje za nas.

Strah zasvetli u Glendinim očima.

— Baz će nas ubiti! Za ime neba, ne jašimo k njemu!

Šejn to nije ni nameravao. Ali, kada je pogledao preko ramena, shvatio je da im ništa drugo nije preostalo. Skoro stotinu Apača, sa Vitoriom na čelu, pratilo ih je polako.

Šejn posegnu za revolverom i zadenu ga u opasač.

— Mi nećemo dozvoliti Bazu da nas ubije — obeća ženi. — Ali u kanjonu moramo da jašimo... Vitorio ide za nama.

Glenda kratko osvrte pogled i užasnuto uzdahnu kada ugleda tako mnogo konjanika. Ponovo užasnuto pogleda u Zapadnjaka.

Šejn je držao obgrljenu i čvrsto je privio uz sebe.

— Samo mirno! Još smo živ!

— Crvenokošci su nas samo zato zarobili da bi mogli da nas izruče Bazu! — konstatova Glenda odjednom.

Sejn izvuče puške jednu za drugom iz futrole. Obe su bile napunjene.

— To mora da je tako i bilo — odvrati. — Ali nešto izgleda Apači nisu dobro shvatili.

Kanjon je bio dosta udaljen. U sunčevoj svetlosti oni su nazirali njegovu tamnu ivicu, ali jahali su dobra tri časa dok su stigli do preseka koji je vodio u kanjon. Udaljenost od Apača pretvorila se u međuvremenu u jednu celu milju.

Sejn je poznavao ovaj kraj. I avetinjski grad tamo dole bio mu je poznat. Pri svom bekstvu od jedne potere „Vels Fargoa” pre dosta godina, on je u njemu potražio utočište i pri tom otkrio stare hodnike pod gradom.

Kada je sa Glendom ulazio u kanjon sunce se već spuštalo. Već kad su stigli do početka proširenja ovog prirodnog kotla, mogli su da vide grad. Onda su tamo već prasnuli signalni pucnji i malo zatim opazili su između kuća ljude kako izlaze na ulicu.

Sejn pogleda unazad. Apači su se u međuvremenu zaustavili na useku. Tamo gore je još uvek sijalo sunce. Vrhovi kopanja su imali crveni odsev kao da su bili zamočeni u krv.

Glenda se uplašila.

— To je Baz! Ja ga istina ne raspoznajem. Ali jasno osećam da jašemo direktno ka njemu. Nismo smeli nikada da napustimo Jumu.

Sejn zaustavi vranca. Morao je da dobije u vremenu. Tek kad je primetio da su se Apači iza njih uznemirili, pojahao je dalje. Polako. Korakom. Nije želeo da, jašući brže, upadne u taj kazan, pre nego što padne mrak.

Uprkos svemu, približavali su se kućama malo prebrzo.

— Gospode bože, šta ćemo reći Bazu — stenjala je uplašeno Glenda i osvrnula se ka Zapadnjaku.

— Uopšte ništa! — preseče je on grubo, naže se napred i izvuče pušku „parkericu” iz futrole.

— Ti ćeš da se boriš? — upita Glenda užasnuto.

Ovo pitanje izmamilo je neki divan osmejak na Zapadnjakovom licu.

Ulica je počinjala. Levo i desno odatle stajale su prve, potpuno razrušene kuće. Taman, skoro crn uzdizao se jedan đeram u večernje nebo.

Sejn potera vranca u stranu. Glenda se i dalje prestrašeno osvrkala. Zapadnjak zaustavi životinju, skoči i pomože Glendi da siđe. Jedan široki zabat preprečio im je pogled prema gradu. Sejn utisnu Glendi „vinčesterku” u ruke, odvuče vranca nazad

ka ulici i udarcem šake po sapima potera ga dalje. Životinja poslušno nastavi put.

Šejnov pogled odluta ka ulazu u kanjon. Ni tamo se takođe više nije videlo sunce. Ratnici su sada činili sliku jedne preteće, kompaktne, crne mase. Pojedinci se više nisu mogli razaznati. Ne samo stotina, izgleda da je hiljada ratnika tamo čekala.

Šejn ode ka Glendi, uhvati je za ruku, povede je dalje i odmače u stranu nekoliko dasaka koje su ležale preko jednog crnog, ziapećeg šahta.

Glenda ga je gledala zaplašeno.

Šejn je pusti i siđe.

IX

— Sad će se upravo pojaviti! — promrmlja Daf.

Napregnutost je rasla. Bazova vilica je škljocala. On snažno steže desnicom dršku svog revolvera.

On načini jedan korak u stranu.

— Prokletstvo! Gde su? Ja ih više ne vidim.

On pođe na drugu stranu ulice, a većina momaka pođe za njim.

Svi su napregnuto gledali niz ulicu. Onda ponovo ugledaše konja i začuše takođe i njegov topot. Vranac se vukao tik uz stranu ulice. Postalo je tako mračno da je izgledalo kao da su se jahač i konj stopili sa senkama kuća.

Baz uze „kolt” u ruku. Bio je tako napregnut da skoro nije mogao ravnomerno da diše.

— Nemoj jednostavno da smakneš Šejna! — obrati mu se tiho Daf, koji je stajao iza njega. — Hoćemo i mi da se malo zabavljamo s tim kopiletom!

Baz obori revolver u ruci.

— Ja mogu sebe da savladam. Ti me bar poznaješ.

Koleman je držao stražu na krovu.

— To je samo konj! — povikao je iznenada odozgo i nagao se preko ivice. — Baze! Ja vidim samo konja. Šejn i Glenda su pred kućama sjahali.

Vranac kao da je hteo da potvrdi tu konstataciju, skrenu iznenada ka sredini ulice, zastade, zabaci glavu nekoliko puta i zanjiska muklo.

Sada su svi jasno mogli da vide da se zaista radi samo o konju.

Baz je zbog toga bio tako iznenađen da se zbunjeno osvrnuo ka Dafu. Daf uze pušku na gotovs i potrča.

— Dođite! Svi! — urlao je. Šejn se tamo napred negde utvrdio.

Sestorica bandita pođoše za njim. Baz uplašeno podiže ruku.

— Cekajte malo! — viknu. — Nemojte dovoditi Glendu u opasnost.

Ali, ljudi ga nisu čuli i trčali su dalje. Tada i on krenu. Koliko god je mogao brže. U međuvremenu, spustio se sasvim mrak.

— Nemojte dovesti Glendu u opasnost! — povika on još jednom prodornim glasom kada je zastao kraj vranca. Onda ga je uhvatio za uzde i počeo napregnuto da se obazire.

Ljudi su se podelili. Privlačili su se s obe strane ulice do zadnjih kuća, tamo se osvrтали, a onda se, konačno, potpuno zbunjeni vratili.

— On je utekao! — povika Daf. — To kopile je iščezlo sa Glendom.

Baz je bio kao paralizovan. Skamenjeno je stajao na mestu. Daf se zaustavi pred njim.

— On mora da je sišao s njom dole u hodnike. Oh, taj pasji sin!

Onda zagrme iza njih. Oni se okrenuše. Pred pekarom, usred gomile od pet stotina pušaka, sevnu jedna munja uvis. Tamo kao da se otvorila plamena jama u tlu. Izgledalo je da eksplodiraju Vitorieve puške. Prasnuvši, razlete se gomila oružja na komade. Crveno i plavo suktao je ogroman plamen prema nebu, a pritisak eksplozije bacio je ljude na ulici na zemlju. U blizini pekare srušiše se sve kuće. Miris baruta i gust dim prekršiše mesto događaja. Strahovito brzo, širio se taj oblak i pritisak vazduha, prohujao iznad ljudi i srušio još dobar broj poluoronulih kuća. Kao da je avetinjski grad prodrmao snažan zemljotres. Tako su se u svakom slučaju osećali Baz i njegovi ljudi.

Baz se osvrtao unezvereno. Oblaci prašine uzdizali su se i mešali sa dimom koji se vio duž ulice i kroz preostale zgrade.

Vođa bandita hitro skoči na noge sa „koltom” u ispruženoj ruci. Divlje se osvrtao, iako u dimu i prašini ništa nije mogao da raspozna.

— Šejne! — grmnu on. — Gde si, ti, pasji sine? Dođi ovamo i spremi se za borbu!

Osvrtao se i pucao divlje i razjareno nasumice. Slepi miševi lepetali su ustrašeno krilima kroz vazduh. Pekara je gorela. Požar se širio brzo. Za tren oka, nalazilo se pola grada u plamenu. Pacovi su u gomilama bežali kroz zgrade. Onda pojuriše konji niz ulicu.

— Zadržite ih! — grmnu Baz. — Zadržite konje ili ćemo svi biti izgubljeni!

On se baci u susret panikom obuhvaćenim životinjama. Ali

bezuspešno. Životinje se razdvojiše i pojuriše levo i desno mimo njega. Uhvatio je u prazno, izgubio ravnotežu i tresnuo koliko je dug ničice. Zauriao je od besa i počeo da udara pesnicama o tlo. Prašteći, složi se kraj njega jedna plamteća kuća kao da je od karata. Usijane grede proleteše iznad njega, a kiša varnica sruči se ka njemu. Psujući, otkotrljao se u stranu.

Daf se odjednom stvorio kraj njega i pomogao mu da stane na noge.

— Jesi li povređen? — upitao ga je zabrinuto.

— Jeste li ga dokačili? — stenjao je Baz. — Jeste li ga videli?

— Ne, do đavola! Kerli, koji je sedeo u pekari nije ga takođe video. Sejn ga je iz tame pozivao da se odmah skloni u sigurnost. A onda je već zapraštalo. Šejn je jednostavno pucao u gomilu pušaka i barut i, odmah je tačno pogodio. Čudo je da se Kerli iz svega toga uspeo da izbavi.

— Moramo da tražimo Šejna i da ga nađemo! — zareža Baz divlje.

— Vitorieve puške više ne postoje! — huktao je Daf. — Ako se mi odmah ne izgubimo, Apači će nas masakrirati. Vitorio bez sumnje veruje da smo ga obmanuli.

— Konji su pobegli — promuca Baz. — Kako onda hoćeš da se izgubiš?

— Konji? — trže se Daf užasnuto. — Svi?

Baz krenu nazad. Daf potrča za njim. Deni i Feterman im se priključiše. Krov kuće u kojoj su se nalazili konji i zarobljenici je goreo. Golt im trčeći dođe iz zapaljene kuće u susret.

— Šejn je odavde oterao konje i oslobodio zarobljenike! — urlao je.

Baz ga ščepa za jaknu i privuče k sebi.

— Gde je on? Jesi li ga video?

— Njegovu senku! — vikao je Golt i dalje, pokazujući iza sebe na kuću. — Upravo ovde.

Baz ga pusti. U međuvremenu su se svi banditi okupili. S oružjem na gotovs u rukama jurnuli su u zapaljenju zgradu.

Dim im je suknuo u susret. Gorući deo tavanice ležao je u nekadašnjoj sobi za stanovanje. Sve je bilo osvetljeno kao danju. Liudi su se začuđeno osvrtnali. Nekolicina se izvukoše napolje, ali se posle jednog trenutka vratiše unutra.

Od Zapadnjaka ovde više nije bilo ni traga ni glasa.

Banditi se okretoše i vratiše na ulicu. Dim i prašina vukli su se kroz grad. Liudi su se gledali zbunjeno, zurili fascinirano u pobesneli plamen i pokušavali pogledima da prodru kroz tamu napolje u kanjon. Strah ih je sve obuzeo. Znali su dobro da više od stotinu apačkih ratnika čekaju na njih na ulazu u kanjon. Čekaju na to da se belci povuku da bi mogli da uzmu svojih

pet stotina pušaka. Ali, tih pušaka više nije bilo. Šejn ih je bio digao u vazduh. Svi su zato bili uvereni u to da će Vitorio preduzeti krvavu osvetu.

— Ovde više ne možemo ostati! — povika Šandor promuklim glasom. — Čim Apači napadnu, moraćemo da siđemo u hodnike!

Dokle god kuće još gore i dok je noć, crvenokošci se neće odvažiti da uđu u grad — primeti Feterman. — Zato tražimo Šejna tamo dole, u hodnicima, i nađimo ga, pa onda to kopile odvedimo Vitoriju. Ako to ne učinimo, svi ćemo biti kod njega na redu!

— Sve to nam neće mnogo koristiti! — procedi Deni smrknuto kroz zube. — Crvenokošci će nas dokraičiti. Sve nas. Ali, tražimo Šejna da prestanemo s njim već jednom da imamo posla!

— Uzmite goruće komade drveta! — naredi Baz. — Kolemane, Kerli! Vi ćete ostati gore i sići ćete dole tek kad Apači napadnu.

Samo nekoliko koraka udaljena, ležala je jedna daščica od krova koja je gorela i dimila se. Baz je uze i krenu s njom ka šahu koji se nalazio kraj kuće u kojoj su se po dolasku u grad bili smestili i koji je vodio u lavirint hodnika.

On siđe malim lestvicama, držeći u jednoj ruci goruću letvu a u drugoj pušku. U hodniku, morao je da se prebaci preko jedne gomile starudije. Slomljeni stolovi i stolice, odbačene naslonjače, delovi gvozdenih kreveta, polomljene daske i grede, pa čak i jedna bačva za kupanje bili su jednostavno od poslednjih stanovnika grada bačeni u ovaj šah.

Daf i Golt su išli za njim. I oni su svaki držali po komad gorućeg drveta kao baklju u ruci. Jedan za drugim, pojavljivali su se i ostali.

— Podelićemo se! — odluči Baz. — Ići će uvek dvojica zajedno. Osmotrite dobro ovaj šah ovde! Tu ćemo se svi ponovo sresti. I mislite na Glendu kad otkrijete Šejna. Pucajte samo ako budete sigurni da nećete nju pogoditi.

Mrmljanje u znak saglasnosti odjeknulo je šahom. Baz povede ljude dalje, i kratko zatim do jednog mesta, odakle su se granala četiri nova hodnika.

Uvek po dvoje, posla Baz ljude u hodnike. Najzad, krenu on sa Dafom i starim Šandorom dalje. Iznenada se oni trgoše. Pred njima je u tami gorela jedna vatra. Baz je hteo već da odbaci svoju baklju kad je pogledao u šah iznad vatre. Nije se radilo o Šejnovoju logorskoj vatri, kako je on u prvom trenutku pomislio, već o gorućem komadu grede jedne kuće, koji se obrušio kroz šah.

Hodnici su bili puni dima. Kašljući, krenuše ta trojica dalje

i pokušao da preskoče brzo preko goruće grede. Baz je psovao — Pazite! — kreštao je. Ali, nije im uspelo.

Krenuli su nazad.

Kada su ponovo stigli do onog mesta na kome su se bili razdvojili, negde odjeknuše pucnji. Dosta daleko, jer se nisu čuli glasno. Najjasniji je bio kratak, bolan pritisak u ušima.

Baz podiže baklju da bi mogao da raspozna lica Dafa i Šandora.

— Imaju ga! — povikao je trijumfalno i pri tom su mu divlje blesnule oči. — Dođite!

On krenu u jedan od pokrajnih hodnika.

— Stoj! — povika Šandor. — To je pogrešan pravac.

On pokaza ka sledećem hodniku.

Uto se pojaviše Koleman i Kerli, koji su bili ostavljeni gore napolju kao stražari. Dolazili su, napipavajući kroz tamu prečke lestava, kijajući i kašljući u svetlu gorućih komada drveta koja su nosili Baz, Daf i Šandor.

— Šta se dogodilo? — upita Baz zabrinuto.

— Apači su ušli u grad! — odvrati Koleman. — Pa, još je noć i grad gori! — dobaci mu Daf. — Zar se crvenokošci ne boje duhova?

Koleman zavrte glavom.

— Odjedanput su se našli tu — objasni Kerli. — I nadamo se da neće sići i ovamo dole.

— Dalje! — povika Baz oštrim glasom. On se pognut brzo uvuče u hodnik na koji je pokazao Šandor. Četvorica bandita požuriše za njim.

X

Šejn udari u jedan vagonet. Glenda se zgrči iza njega i zari mu prste u mišicu. Izlaz iz hodnika nalazio se neposredno pred njima. Napolju je još bila noć i oni su razabrali taj izlaz tek kad im je kroz njega pao pogled neposredno na gorući grad.

Dugo vremena su trčali kroz jedan hodnik, s vremena na vreme bi se penjali uz lestve. i Šejn je samo mogao da konstatuje da se nalaze na drugoj strani kanjona, u strmim stenama.

Zapadnjak je znao da se Baz Rajerson takođe nalazio sa svojim ljudima u lavirintu hodnika u poteri za njim i Glendom, ali, i bežeći od Apača.

Jasno je mogao da raspozna ratnike koji su galopirali kroz odsiai vatre.

Šejn nije sumnjao u to da su i Apači upoznati sa starim rudnikom i zbog toga je računao s tim da poznaju i pojedine

ulaze u lavirint hodnika. Bešumno se kretao dalje. Glenda je čvrsto držala za njega. Koračala je neposredno za njim.

On joj je bio dao revolver. Uzevši sam „parkericu” u levu, a „vinčesterku” u desnu ruku, vukao se tik duž starih potpor-
nih greda ka izlazu.

Vetar je razvejavao dim gorućeg grada preko celog kaniona. Smrad požara suknuo je Šejnu u susret, kada je zastao pred poslednjim prečkama lestava. Napregnuto je osluškivao. Ali, nikakav šum se nije čuo. Avetinjski grad na drugoj strani kanjona izgledalo je kao da potpuno bešumno gori. Video je kako se u ralje plamena ruše goruće kuće, a da se nije čulo praštanje i krckanje, ili besni tutanj proždrljivog plamena. Direktno pred izlazom iz hodnika, izgledao je grad u noći suviše užaren i suviše usplamteo. Ali, Šejn je znao odakle tai blesak. Kanion je na ovom mestu bio širok najmanje četiri milje.

Desnim laktom gurnuo je Glendu nazad, a onda brzo koraknuo napolje, pognut i spreman za borbu. Njegov pogled je divlje kružio okolo.

Ništa se nije micalo. Ili su Apači zaboravili na ovaj izlaz, ili su bili zauzeti nečim drugim, recimo da preseku odstupnicu za bekstvo belcima... Đavo će ga znati!

Šejn se polako uspravio iz vrebajućeg položaja i odmaknuo se nekoliko koraka od strme stene da bi dobio bolji pregled situacije. Onda glasno pozva napolje Glendu koja je nekoliko trenutaka ostala sama u hodniku, na paklenim mukama. Kada se popela i prikovala za njega, osetio je kako drhti.

Utekli su iz grada i nalazili su se konačno ponovo na slobodi. Ali, to još nije značilo i spasenje.

Šejn je zažmirio i kroz sužene kapke gledao preko ka Bauz Sitiju. Tamo se sada moralo nalaziti na stotine mustanga. Šejn je pomislio odmah na to da se odatle domogne konja. Ali, za to je već davno bilo kasno. Na istoku je već počelo da sivi jutro. Vreme više nije dozvoljavalo da se po danu kanion napusti pešice najkraćim putem.

Zapadnjak se još više odmače od strme stene i napregnuto počeo da traži neko mesto na kome bi se mogao uspeti uz tai strmi i sto metara visok kameni zid.

Ah, takvo jedno mesto nigde nije mogao da nađe. Šejn je kleo. Tama je imala svoje prednosti, ali, takođe, i svoje posledice.

Nije bilo nikakvog drugog puta za njega i Glendu. Morao je da ostane s njom u kanjonu i pri tom da se nada da će po danu, dalje na severu, naći neko mesto na kome će moći da napuste kanjon.

Duž stenovitog zida kretali su se ka severu, dublje unutra u kanjon. Uskoro je granula zora. Visoki plamen u daljini je

izbledeo. Brzo se razdanilo. Šejn i Glenda išli su dalje. S vremena na vreme su se osvrtni. osmatrajući kanjon da bi mogli dovoljno rano da otkriju goniocce.

Žbunje i trnje koje se pružalo, rastući iz pukotina u stenovitom zidu, nudilo im je zaklon. Ali, njima je bilo jasno da za sobom ostavljaju tragove.

Sunce se na istoku ispelo nad kanjonom. Pod jarkim svetlom kao da se promenio izgled stenovitih gromada.

Izenada, otkri Šejn jedva četvrt milje napred široku pukotinu u zidu kanjona. Udubljenje ili pokrajni kanjon? S ovog rastojanja to se još nije moglo razaznati.

Nevreme, verovatno snažne provale oblaka, načinili su na ovom mestu brešu u okomitom stenovitom zidu koji je stršao. Nadaleko i naširoko to je bila jedina prilika da se izvuku iz kanjona.

Obeshrabrena i iscrpljena, Glenda zastade.

— Tuda ti hoćeš gore?

Šejn blago klimnu glavom.

Puna dva časa bilo im je potrebno da napuste kanton. Veći deo strmine prevalili su na sve četiri. Glenda je drhtala od neprekidnog naprezanja kada su stigli gore, i klonuli u travu. Bili su skroz mokri od znoja. Dahćući, ostali su da leže.

Šejn je brzo došao k sebi. Ustao je i vratio se komad puta nazad, sve dok mu se nije duboko pod njim ukazao pogled na grad. Oblaci dima još uvek su lebdeli nad Bauz Sitijem, zapravo nad onim što je od tog avetiniskog grada uopšte još ostalo. I Zapadnjak je opazio takođe i grupe apačkih ratnika koje su krstarile širokim kanjonom u potrazi za belcima.

Šejn se osvrnu ka istoku. Tamo je ležao Feniks. Cenio je da se grad nalazi udaljen odavde oko osam dana jahanja. Dana jahanja! Po ovom besputnom terenu nije se moglo proceniti koliko će dugo sa Glendom peške biti na putu. Ali do Juke na severu bilo je dvostruko toliko daleko.

Vratio se nazad ka Glendi, pomogao joj da ustane i krene s njim dalje. Sa bisagama preko ramena, obema puškama pod miškom i Glendom o ruci vukao se Šejn ka jednom velikom planinskom lancu iza kojeg je negde morao da leži grad Feniks. Predeo je bio nepregledan. Dine, goli brežulici i pojasi šiblia i žbunja koji su se probijali kroz formacije stena, zaklanjali su pogled. Kada je već dobro odmaklo podne ulogorili su se na jedan čas u senci jedne male stenovite nastrešnice.

Glenda se nije tužila, iako su joj vrućina i pešačenje teško nadali. Na takve napore sigurno uopšte nije mislila kad je u hotelu u Jumi odlučila da napusti grad sa Zapadnjakom.

Nijedan Apač nije im se pojavljivao na vidiku. Ceo taj dan

ne. Noć ih je zatekla u jednoj od vetra zaštićenoj i gustim šipražjem okruženoj utolini.

Sledećeg podneva stigli su do jedne izdani s vodom koju je Šejn poznao i za koju je tačno znao da i u ovo godišnje doba čuva vodu.

Još izdaleka, mogla se između sivila stena i tužne smeđe boje peščanih zaravni raspoznati zelena oaza. Šejn je bio dovoljno iskusan da ne poćini grešku da jednostavno poiuri do tamo. Koristio je svako šiblie i svaki kamen kao zaklon dok se približavao mestu s vodom. Iza jednog stenovitog zaklona legao je zatim i posmatrao izdan s vodom u uvali i teren oko nie. Posle izvesnog vremena se digao i predao Glendi „vinčesterku”.

— Čekaj ovde! — prošaptao je.

Posmatrala da je zaplašeno.

Šejn se osmehnu.

— Hoćemo samo da budemo sigurni — objasni.

Klimnula je glavom i on se pope preko stenovite grede, osvrnu se ispitivaćki oko sebe i pođe polako dalje.

Nisu se videli tragovi. U svakom slućaju, ne sveži. Uprkos tome. Šejn je imao smešan osećaj dok je zastao kraj izdani i ogledao se u kristalnoj vodi. Još jednom se napregnuto obazro. Ali, nikakav znak nije dobijao od Glende. Izgledalo mu je zaista da je ovde sam s njom.

Oprezno je dodirnuo rukom vodu i popio gutlija. Tada prasnupucanj i šešir mu odlete s glave.

Šejn se baci na tlo i okrete od izdani.

Glenda je stajala tamo gore na kamenoj gredi. Dva Apaća ćvrsto su je držala. Ali, ovi ratnici nisu bili jedini u uskom krugu. Rasporećeni oko njega, stajala su dalja osmorica ratnika, sa puškama u ruci koje su bile uperene u njega.

Šejn ostade u podnožju i osloni se lećima o hladan izdani. Pružio je ruku ka šeširu i ponovo ga nabio na glavu. Svi napori bili su, dakle, uzaludni. Jedak i zadihan, osvrtao se oko sebe. Glende mu je bilo ųao, ier je, u to je bio ubećen, uhvatio samrtnićki strah. On je poznao njeno ųasavanje pred Indijancima.

Obuzeo ga je bes. Stisnuo je kapke da bi izoštrio pogled. Nijedan od ratnika se nije micao. Izgleda da ih je zabavljalo njegovo pomirenje sa sudbinom.

Bio je to kraj. Trebalo je da Apaći samo povuku obaraće, ier on sa svojom dvocevkom ništa ne bi postigao. A u „koltu” je imao samo ioš pet metaka.

Ali, on nije hteo bez borbe da se preda.

Ustajao je sasvim polako napregnuto gledajući pri tom oko sebe, i pokućavajući da razazna gde se nalaze njihovi mustanzi. Tamo, na drugoi strani! Jedna ųivotinja je muklo zaniiskala.

Ratnici koji su zgrabili Glendu moraće sa njom dakle da prevale dug put nazad.

Šejnu upade u oči jedna izbočina u steni, koja mu je nudila izvanredan zaklon. On nije oklevao dugo. Potrčao je napred. Dva, tri duga koraka i panterski skok.

U krug oko izdani zaparaše vazduh pucnji „vinčesterki”. i razbiše tišinu. Ali, Zapadnjak je već bio iščezao iza stenovite izbočine.

Ratnici se tek sada pokrenuše. Šejn kleče, podiže „parkericu” i opali.

Onda skoči preko stenovite izbočine i baci se na tlo. Olovo apačkih ratnika prozvižda mu iznad glave.

Zapadnjak ustade brzo, potrča i pojuri koliko je god mogao ka sledećem kamenom bloku, bacivši se iza njega ponovo na tlo. Sa ovog mesta mogao je da vidi mustange i razaznao je takođe da su čvrsto vezani. On ponovo napuni „parkericu”. uze još i „kolt” u ruku i potrča dalje.

Iza njega je sevalo i praštalo.

Šejn još jednom promeni položaj. Apači su pucali kao polude i njihovi meci zviždali su mu oko ušiju. Uprkos tome, nije bio pogođen. Kad se dahćući i kašljući uspravio iza stene, opazio je da su oba ratnika, koja su čvrsto držala Glendu nestali gore između stena. Šejn skide bisage sa ramena i počeo napregnuto da čeka gde će se ta dvojica ponovo pojaviti pred njim.

Nijedan od ratnika nije se video. Oni su stekli respekt pred njim i, pre svega, shvatili su da će samo preko leša belca moći da se domognu svojih mustanga.

Šejn se kretao unatraške prema indijanskim konjima, sve dok se nije našao pred njima i doveo Apače u opasnost da ako pucaju na njega pogode sopstvene konje.

Onda opazi obojicu ratnika kako žure sa Glendom. Napustili su zeleni pojas oko izdani s vodom i potrčali s njom ka zapadu.

Šejn opsova, odreši povodac na koji je bilo vezano svih deset mustanga zajedno i potera odatle sve životinje osim jedne. Glasno je kleo, pucao „parkericom” u vazduh da bi životinje naterao u paniku, a zatim se bacio na leđa sivog mustanga i poterao u galop.

Ostali ratnici pohitaše gore i otvoriše palibu na Zapadnjaka. Njihove puške su praštale divlje. Šejn kliznu iz čebeta na leđima konja postrance, uhvati se snažno za vrat životinje, sa jednom nogom prebačenom preko sedla. Preko te noge olovo crvenokožaca fijukalo je u prazno, sve dok Šejn nije stigao do stena koje su ga zaklonile i poturio duž njih.

Sada se vratio nazad u sedlo i jurio dalje. U snažnom galopu gonio je onu dvojicu Apača koji su trčali sa Glendom ka zapadu. Ratnici su ga čuli kako dolazi, a onda ga i opazili, na skre-

nuše u stranu baciše se na tlo, spremivši se da ga dočekaju vatrom. Glenda se sruši između njih na tlo i ostade da leži.

Zapadnjak je mamuznuo mustanga još jednom, a onda se bacio na Apače od kojih ga nijedan prvim metkom nije pogodio. Drugi put nisu stigli više da opale. Šejn pogodi jednog punim udarcem levice, a drugo obori udarcem kundaka „parkerice”.

Teško dišući, uspravio se i osvrnuo se za Glendom. Ona je sedela na tlu, pogledala ga, a onda pokrila lice rukama kad su se njihovi pogledi ukrstili. Tresla se. Ramena su joj se snažno trzala.

Zapadnjak joj priđe, podiže se i uze je u naručje. Pri tom je primetio da se mustanga zaustavio kraj jednog šipraga i počeo da jede.

Glenda je jecala. On je tešio, tapšući je po leđima i ljubeći je.

Iznenada se ona sasvim umirila kao miš, a njeni prsti se zariše u njegovu mišicu. Pri tom je jeknula užasnuto.

Šejn se okrete i skameni se. Petorica belaca iskrsnuli su kao iz zemlje desetak koraka iza njega. A šesti je u međuvremenu prišao mustangu i uhvatio ga za povodac.

Šejn pusti Glendu.

Baz Rajerson je polako koraknuo ka njemu, držeći revolver uperen u Zapadnjaka. Njegovo snažno lice izgledalo je kao iz kamena isklesano. Ali, njegove oči su plamtele divlje.

— Baze! — viknu Glenda i htela da stane ispred Šejna i da ga zaštiti. Ali, Baz je jednim gnevnim pokretom odgurnu u stranu.

Muškarci su se gledali u oči. Šejn ispusti „parkericu” da bi mu pesnice bile slobodne. Baz mu pritisnu revolver u rebra.

— Konačno! — procedi on škrgućući zubima. — Konačno te imam!

Njegovi ljudi koraknuše bliže. Daf, Golt, Šandor i Feterman držali su „koltove” uperene u Zapadnjaka.

— Baze, molim te! — preklinjala je Glenda. — Nemoj da pucaš!

— Drži se po strani! — dreknu Baz. — Inače bih mogao da pomislim da si dobrovoljno pratila to kopile.

— Pa i jesam! — odvrati Glenda.

Baz se zagleda u nju. Sa nevericom, zapanjenošću i besom istovremeno.

Onda je Šejn udario.

Baz je suviše jasno stavljao do znanja da želi Zapadnjaka da ustrelji na mestu. Zbog toga za Šejna nije bilo drugog izbora. Možda su Bazovi momci mislili drukčije. On pogodi Baza u pravo mesto i krupni vođa bandita se sruši na mestu.

Glenda uplašeno uzmaknu korak.

Šejn podiže pogled i pređe njime po svim ostalima, držeći pri tom desnicu u blizini „kolta”. Ne! Oni su svakako nameravali da ga smaknu. On je to video na njima.

— E, pa, onda hajde! — odseče Zapadniak i htede da potegne revolver. Ali, u tom se iza njega našao Deni s mustangom i udarcem „koltom” oborio ga na tlo.

Glenda je primetila Denija u poslednjem trenutku. Ali, njen opominjući krik došao je za Zapadnjaka prekasno. On više nije mogao da izmakne Denijevom udarcu.

XI

Daf pomože Bazu da stane na noge, pokazujući pri tom na Zapadnjaka koji je ležao koliko je dug, onesvešćen, u pesku.

— Evo ga, leži tamo, to kopile! — objasni vođi smeškajući se.

Baz se zagleda i onda otabana brzo kroz pesak ka Šejnu.

— Šta? Zar ste ga već smakli? — upita ljutito.

Daf je išao za njim.

— Deni mu je dao jednu preko tintare. Sigurno će ubrzo doći k sebi.

Baz se osvrtao dok nije ugledao Glendu. Počešao se po vratu i pošao lagano, teškim korakom, ka njoj.

— Jesam li ja to sanjao? — prasn timer.

— Šta, Baze?

Pokazao je palcem iza sebe ka Zapadnjaku.

— Ti si me s tim pasjim sinom napustila?

Glenda klimnu glavom, iako je odjednom osećala užasavajući strah pred Bazom.

— To si ti učinila? — ponovi on pitanje ukočenog pogleda.

Glenda ponovo klimnu glavom.

— Da, Baze! Ja sam te dobrovoljno napustila. Ja sam to već dugo nameravala. Ali, dok nije Šejn došao za to mi je nedostajala snaga.

Baz je dugo posmatrao, a onda, konačno, uzmače jedan korak.

— Zakopajte ih ovde! — naredi. — Oboje!

— Baze! — kriknu Glenda užasn timer.

— Lešinari treba da ih prekriju ukoliko ih Apači ne nađu i ne iskopaju. — Bazove oči pri tom demonski zasvetleše. — Hajde, mičite se!

— Ne Glendu! — reče Daf tiho. — To jednostavno ne možeš od nas da tražiš. Ti i sam vidiš kroz šta je sve prošla. Ja sam siguran da ona u ovom trenutku zapravo i ne zna šta govori.

Sem toga, Šejn je ipak oteo od ta dva Apača. Na to je ona pre svega mislila.

— Jesam li te molio da mi daješ savete?

Daf se osvrnu ka svojim kompanjonima. Njihovi pogledi odali su mu koliko su svi oni potpuno s tim saglasni. S njegovom odlučnošću da odbrani Glendu. Golt i Deni držali su ašove na sklapanje u rukama. On im glavom dade znak da mogu da počnu s poslom.

— Šejn zaslužuje takav kraj — nastavi Daf tiho, ali uverljivim glasom. — Ne i Glenda. On je sigurno prisilio da mu pomogne pri bekstvu. To ti ne možeš tek tako da odbaciš kao mogućnost. Baze. Mi smo je u tom hotelu ostavili potpuno samu. Niko od nas nije bio došao na pomisao da bi je taj pasif sin mogao u njenoj sobi savladati. To morarš ipak da priznaš. I ne zaboravi. Baze, ona je žena!

Baz duboko uvuče vazduh.

— Kako hoćete! — zaškrguta zubima. — Ali, držite je po-dalje od mene.

Daf namignu Glendi dok se Baz okretao i seo konačno na jednu stenu.

Tlo je bilo meko. Golt i Deni su brzo napredovali. Kada su iskopali dovoljno duboku rupu, prihvatiše se Daf. Šandor i Feterman posla da Šejna odvuku u nju. Onesvešćeni visoki Zapadnjak bio je težak. Oni su se prosto kupali u znoju. Dok su Golt i Deni bacali pesak i zemlju u rupu, svi ostali su snažno utapkavali zemlju oko zakopanog.

Glenda polako priđe Bazu s leđa.

— Baze, to je okrutno! Apači će naći Šejna i smaknuti ga.

— Ja ću mu još obesiti i tablu oko vrata na kojoj ću napisati da je on bio taj koji je digao puške u vazduh. A onda će Vitorio znati šta će s njim da uradi... Zašto je on to uradio? — Zurio je gnevno u Glendu. — On je hteo time da me zbriše sa lica zemlje. On je to učinio u nadi da će se Vitorio nama osvetiti.

— On nije hteo da dozvoli da te puške ponovo padnu Apačima u ruke. Verovao je da će Vitorio bez tih pušaka biti prisiljen da okonča rat na jugu, i da mu neće preostati ništa drugo nego da se okrene i vrati u rezervat.

— To ti je on ispričao i ti to veruješ tom kopiletu?

— Da!

— Ko si ti to odjednom? — Gledao je netremice u oči. — Zbog čega si se tako promenila?

Razgovor je bio prekinut jer su oba ratnika, koje je Šejn malo pre oborio, došla k sebi. Sa puškama u rukama privlačili im su se Bazovi ljudi.

— Odjurite ih odmah! — povika Baz gromovničkim glasom.
— Potprašite im pete!

Ljudi otvoriše odmah vatru i poteraše oba iznenađena Indijanca da stanu na noge. Ovi se uplašeno okretoše i potrčaše napredak, dok im je olovo prašila iza pete. Belci obustaviše vatru pogledaše se i grubo se nasmejaše. Onda priđoše Bazu i Glendi.

— Sve je obavljeno! — reče Daf. — Treba da se povučemo. Na žalost imamo samo ovog žilavog indijanskog konja.

Baz je oklevao.

— Glenda treba da iše! — rekao je konačno.

Glenda uzmače korak nazad, i zavrte energično glavom.

— Ja ostajem ovde! Ovde kod Šejna!

Baz se osećao do dna srca uvređen što je odbacila njegovu velikodušnu ponudu, ne misleći pri tom da je još pre nekoliko minuta tražio njenu smrt.

— Dafe! — prosiktao je. — Ubedi je da treba da sluša. Išibai ie!

Dafovo koščato lice počeo da se trza. On ošinu Baza opakim pogledom, priđe lagano Glendi, koja je gledala u njega zadržavši dah, uhvatio je za mišicu i klimnuo joj glavom.

— Hajdemo!

Oborila je glavu i pustila je da je on vodi. Ostali iz momčadi se odmah priključili.

Baz je ljutito zurio u Dafova leđa. Krv mu je navrla u lice. Ali, konačno se savladao i počeo da tapka kroz duboki pesak za ostalima. Nijedan od muškaraca nije opravdavao Glendino neverstvo, ali su uprkos toga svi stajali na njenoj strani... Naravno, zato što je bila žena. Samo zato. Baz je to veoma jasno osećao. Svima je postalo jasno da je on sa Glendom završio, i svaki se nadao da će on zauzeti njegovo mesto.

Baz se ljutito smeškao u sebi. On je odlučio da to spreči na isti način kao i uvek. Čim se nađu u sigurnosti, želeo je da svakom odmeri po zasluži. Pre svega Glendi. Jer, nije bilo tačno da je on s njom već završio. Još dugo neće! S tom nevernom ženskom on je još nameravao da se obračuna.

XII

Senke sumraka prekrile su već zemlju kada je Šejn došao k sebi. Potrajalo je izvesno vreme dok je shvatio gde se nalazi i u kakvom položaju su ga Baz i njegovi ljudi ostavili, otišavši odatle. Očajnički je pokušavao ramenima da odgura pesak u stranu da bi dobio za sebe prostor za micanje. Ali, to je bio ie-

dan besmislen poduhvati i Zapadnjak je to znao. On još nije bio doživio da je neki čovek iz ovakvog stanja uspeo da se sam oslobodi.

Ukoliko mu niko ne pritekne u pomoć, biće izgubljen.

Banditi su ga tako bili zakopali da je gledao ka istoku. Odatle se brzo približavala noć.

Mučio ga je tupi bol u lobanji. Osećao je takođe i žeđ. Sa gorčinom je pomišljao na sledeći dan, kada će bez ikakvog zaklona biti izložen nemilosrdnom suncu.

Izenada je zadrhtalo tlo oko njega. Još pre nego što je o tome stigao bolje da razmisli, uhvatio je dobivanje konjskih kopita. Bilo je više jahača koji su mu se otpozadi približavali, dolazeći iz smera Bauz Voš kanjona.

Šejn zaklopi oči. Vitorievi ratnici neće prema njemu imati nikakve milosti, niti su za njega značili bilo kakvo spasenje. Bilo je jasno da će ga odavde iskopati, ali samo zato da bi ga na neki drugi način smaknuli.

Zvuk je brzo dobijao u jačini. U neposrednoj blizini, on iznenada umuče. Šejn je uhvatio frktanje i toptanje mustanga. Ratnici su sjahali i okružili ga. Šestorica njih počeli su da ga iskopavaju. Svi ostali su čučali na tlu i gledali s iščekivanjem. Šejn pomisli na Glendu i bio je srećan da se ona više ne nalazi kraj njega. Tako je morao da misli samo na sebe, na sopstvenu kožu.

Apači mu nisu pružili nikakvu šansu. Izvukli su ga iz jame, vezali mu ruke i noge, omotali ga kao jedan prenosivi paket i odvukli ga do jednog njihovog mustanga. Čvrsto su ga vezali potrbuške za životinju. Dvojica ratnika pozabaviše se njim. Jedan je uhvatio životinju za povodac a drugi je ostao kraj Zapadnjaka po strani. Bez milosti su poterali mustanga.

I ostali ratnici uzijahaše, i Šejn opazi malo zatim kako su nestali u noći prema istoku. Nije bilo sumnje da su pratili tragove Baza Rajersona.

Ratnici sa Šejnom brzo su jahali kroz noć. Okrenuli su s njim nazad u Bauz Voš kanjon. Poznavali su jednu brdsku stazu kojom su se bez po muke dokopali kanjona. U daljini, usred kanjona, Šejn opazi mnogo vatri velikog ratničkog logora. Vitorio je napustio Bauz Siti.

U logoru je već uveliko vladao noćni mir. Ratnici doijahaše sa Zapadnjakom do jedne velike vatre i tamo je on odmah utvrdio da nije jedini zarobljenik Apača. U krug oko vatre bili su u tlo zabijeni kolci a na svakom od njih bio je zavezan po jedan zarobljenik. Stražari su patrolirali, nekoliko ratnika je sedelo kraj vatre, pogleda usmerenog u kolce.

Radilo se o četvorici belaca. Dvojica od njih pripadali su

američkoj pograničnoj konjici. U drugoj dvojici Šejn je prepoznao ljude iz Bazove momčadi.

Apači ga baciše s konja, skinuše mu veze na nogama, uspraviše ga i postaviše kraj pripadnika konjice za jedan još slobodan kolac. Onda ga čvrsto vezaše za njega, okrenuše se ponovo ka svojim mustanzima i iščezoše odatle.

Četvorica zarobljenika nalazila su se u dosta jadnom stanju. Bili su izmučeni.

Jedan od pripadnika konjice ga je odmerio.

— Konačno sam u ovom bednom predelu uspeo da ugledam lice jednog pripadnika armije — primeti Zapadnjak.

— Pukovnik Krej! — predstavi se njegov sused drhtavim glasom. — Kraj mene je kapetan Kemeron, moj adutant. Mi smo iz Pete regimente.

— Kemp Lauel? — upita Šejn s nevericom.

— Da! — zaškrguta pukovnik. — Pasji sinovi su nas savladali na jednom kontrolnom jahanju. Naravno, iz zasede.

Jedan ratnik priđe Zapadnjaku, tako da su morali da prekinu razgovor.

Bio je to onizak, stariji muškarac sede kose. Vatra je davala dovoljno jak odsjaj. Uprkos tome, Šejn je prepoznao renegata, tek kad je ovaj stao tik uz njega.

— Šejn? — upitao je.

Zapadnjak klimnu glavom i opazi krajičkom oka kako je pukovnik iznenađeno iskolačio oči kad je čuo to ime.

— Ti si Vitoriove puške digao u vazduh, je li tako? Ljudi Baza Rajersona u svakom slučaju to tvrde.

— Da! Pustite te ljude neka odu. Oni ne snose za to nikakvu krivicu.

— Oni će svi umreti — izjavi renegat nekako svečano.

— Jesu li sve puške neupotrebljive?

— Sve! — klimnu renegat glavom.

— Onda ću mirno otići u večna lovišta — odvrati Zapadnjak.

Renegat se zagleda u njega. On je tek sada bio shvatio podrugljivi smisao Šejnovog pitanja.

— Nećeš! Ti nećeš umreti mirno, nego glasno i kukajući. Vitorio će te lično mučiti.

Renegat mu pljunu u lice, ali mu Šejn munjevito odvrati istom merom. Frkćući od besa, renegat se ponovo udalji.

— Vi ne bi trebalo da razdražujete te tipove, jer biste to itekako ujutru mogli da zažalite — prošaputa pukovnik.

— Ja ipak ne mogu da dozvolim da me ponižavaju — odvrati Zapadnjak. — Bar ne u jednoj ovakvoj situaciji. A kad se pravo uzme tim pasjim sinovima je veoma drago kad ih čovek draži.

— Jesam li ja vaše ime dobro razumeo? Vi ste Šejn? Zapadnjak klimnu glavom.

— Ja sam tek pre tri meseca prekomandovan u Kemp Lauel. Tamo sam čuo vaše ime. Vi ste navodno pre godinu dana spasili Tuson od Vitoriovih pljačkaških hordi?

— Tačno! — potvrdi Zapadnjak. — Zbog toga očekujem takođe da će se armija konačno revanširati i da će ubrzo ovde pojaviti jedan eskadron koji će me izbaviti. I vas i ostale naravno.

— Strategijski koncept operacije protiv Vitoria još nije prihvaćen od glavnokomandujućih.

— Pa, mi imamo vremena! — podrugnu se Zapadnjak. On je u toku razgovora pokušavao da se oslobodi veza, ali, što se snažnije micao, to su mu se dublje usecali remeni u kožu, tako da je morao da odustane. Od toga se razbesneo.

— Ipak, imamo šanse da Vitoria sa pograničnim snagama poteramo nazad na sever. Ja sam bio iznenađen kada sam video kako su loše naoružani Vitorievi ratnici — primeti oficir.

— Za nas četvoricu na žalost suviše dobro.

— Vi ste uništili pet stotina pušaka? — upita oficir.

— To mi je kao što ste malo pre mogli da čujete u potpunosti uspeo, ser!

— I sve to našem štabu uopšte nije poznato! — uzdisao je pukovnik.

— Tamo to nikada neće ni doznati.

Oficir učuta i zagleda se pred sebe.

— Kada će Peta regimenta da izađe? — raspitivao se Zapadnjak.

— Pojma nemam! — odvrati pukovnik posle izvesnog vremena. — A sada me izvinite. Želeo bih da se pripremim na smrt.

— Do toga još ipak nije došlo! — usprotivio mu se Zapadnjak. Ali, pukovnik više nije odgovarao. Držao je oborenu glavu i zaklopljene oči. Usne su mu se micale. On je molio!

Šejn uzdahnu i osvrnu se oko sebe. Zar je zaista došlo dotle kao što je pukovnik verovao? Zar više zaista nema spasa?

Bio je umoran, gladan i pre svega žedan. Jahanje u kanjon ga je bilo dokrajčilo. Osećao se kao prebijen. S vremena na vreme bi zatvorio oči. Ali, u ovom položaju, nije mogao da zaspi.

Vreme je prosto kapljalo. Minuti su se pretvorili u časove pune muka, a sati su izgledali kao večnost. Stražari su prolazili tamo-amo pored kolaca svaki čas. Nijedan nije poklonio ni pogled zarobljenicima. Bili su samouvereni, jer su znali koliko su dobro ovladali veštinom vezivanja.

Naizad je zasivelo jutro, a uskoro je počeo i dan. U logoru se probudio život. Ratnici su izašli iz svojih šatora. Žamorenje

glasova ispunilo je vazduh. Crvenokošci su se u ovom prašnjavom kanjonu snabdeli sa više nego dovoljno vode. Imali su i dovoljno mesa. Miris pečenja prodirao je do nozdrva zarobljenika. Ali, taj miris nije ih toliko dražio i mučio, pošto su se najeli, pili i pri tom nerazumno prosipali velike količine vode. Nijedan od ratnika nije došao na pomisao da da i zarobljenici-
ma da piju.

— Vode! — proštenja jedan od ljudi Baza Rajersona. Glasno. Apači su ga ignorisali.

Kada se sunce diglo, Indijanci ugasiše vodom i vatru kraj stubova za mučenje. Onda očistiše odatle i pepeo. Ubrzo zatim ispuni se taj raščišćeni prostor ratnicima koji su se u redovima spustili na zemlju da bi posmatrali predstavu.

Izenada, zavlada tišina. Šejn podiže glavu i stisnu kapke.

Vitorio i pola tuceta nižih poglavica pojaviše se na pozornici. Jedan od tih ljudi bio je i Natuk. S njim Vitorio priđe Zapadnjaku.

Poglavica je zastao pred Šejnom i prekrstio ruke na grudima.

Šejn se okrenuo ka Natuku, iako je znao da Vitorio bolje vlada jezikom belih ljudi od staroga.

— Šta on hoće? Da posmatra kako jedan bespomoćan čovek umire od žeđi? Smatra li on to junaštvom?

Vitorio je razumeo svaku reč. To je znao i Natuk, pa nije ni pomišljao na to da Zapadnjakove reči prevede. Na Vitoriovom licu nije se pomerio nijedan mišić.

— Budite zaboga mirni! — zastenja pukovnik. — Nemojte dražiti poglavicu. On je Vitorio.

Šejn se okrete licem ka oficiru.

— Budite samo bez brige. Kada mu pljunem u lice, znaću odmah koga sam pogodio.

Ponovo je pogledao Vitoria u čijim očima je počela da gori vatra.

— Ovaj odvažni čovek kraj mene ne zna da se mi poznajemo, Vitorio.

— On i jeste odvažan čovek — odvratio Vitorio polako na engleskom. — Zbog toga češ ti umreti u težim mukama nego on.

Šejn namesti grimasu na lice.

— To sam već uspeo da čujem od onog patuljka koji bi najrađe svoju mešinu namazao crvenom bojom da bi ti bio ravan.

To je bila uvredi, jer je poglavica bio krupan i stasit muškarac.

Sada je Vitorio trebalo da odstupi i da pusti da počnu da ga muče. Ali, Vitorio nije ni pomišljao na to. Njegov ponos bio je povređen i on se osećao izazvanim.

Okrenuo se ka ratnicima koji su napregnuto iščekivali. podigao levu ruku i rekao nešto na apačkom. Brzo i gnevno izgovarao je te reči, a onda je koraknuo u stranu.

Ratnici u zadnjim redovima uzbuđeno poskočiše. Začu se žamor. Dvojica stražara priđoše Zapadnjaku naglo sa noževima u rukama. Ali, oni nisu nameravali da ga smaknu, nego da ga oslobode veza i konopaca.

Natuk se približi korak ka Šejnu.

— Vitorio hoće da se bori s tobom.

— Fer?

Natuk je poznavao taj izraz. On odmeri ledeno Zapadnjaka.

— Ne preteruj, Šejne! Jedan apački poglavica bori se samo fer. I ti to znaš, ti, davole!

Velikim uzbuđenjem obuzeti, ratnici koji su sve ovo posmatrali odnakoše se daleko nazad od stubova za mučenje, tako da se načinila neka vrsta arene. Ne sačekavši nikakav poziv, Zapadnjak stupi na oslobođeni prostor.

Borba na život i smrt, to nije bilo po njegovom ukusu, ali, on nije želeo da ga ubiju. A da umre, ne, ni to nije hteo.

Šejn pogleda u Vitoria, koji je nepomično, ruku prekrštenih na grudima, sa bodežom u šaci, stajao ispred prvih redova ratnika. Nije se micao. Samo je posmatrao protivnika.

Zapadnjak je malo skakutao i otresao rukama i nogama, da bi se razmrdao i pojačao cirkulaciju krvi u udovima.

Vitorieve usne počеше da se miču. Zapadnjak nije razumeo šta je ovaj rekao. Jedan od nižih poglavica stupi na ivicu arene, izvuče sa nekim skoro uzvišenim gestom svoj bodež i dobaci ga Zapadnjaku.

Šejn ostade i dalje ukočeno da stoji. Bodež pade kraj njega u pesak.

Trenutno je zavládala tišina. Svi Apači zurili su u njega.

— Uslovi, Vitorio! — podseti Zapadnjak poglavicu.

Pogledi ratnika okrenuše se ka velikom poglavici. Natuk prevede glasno na apački ono što je Šejn rekao. Žamor koji je sledio bio je kratak ali odobravajući.

— Borićemo se za život — odvrati Vitorio. — Pobednik može da napusti ovo mesto.

To je bila jedna časna garancija. Šejn je to znao. Ako bi on ubio Vitoria, dobio bi konja i nijedan Apač ga ne bi gonio, sve dok naibrzim putem ne bi napustio ovaj kraj.

Natuk ponovo prevede. Šejn je sačekao, a onda je pokazao na ostala četiri zarobljenika.

— Ja se borim i za njih! Budi velikodušan čovek, poglavico.

Vitorieve oči sevnuše. On dade pristanak na apačkom. Natuk priđe Šejnu da mu prevede.

— Vitorio je saglasan! Ti poznaješ pravila? Samo jedan može da napusti ovo mesto. Pobednik!

Šejn klimnu glavom. Natuk brzo napusti krug. Zapadniak se saže ka bodežu.

Vitorio načini dva koraka ka njemu i raširi ruke, spreman za borbu, držeći bodež u levoj ruci. To je bila varka. Vitorio je bio dešnjak. Pre nego što bi zamahnuo da ubode, prebacio bi sečivo u desnu ruku.

Vitorio se pomakao u stranu. Šejn takođe krenu u tom pravcu. Polako, ali neobično oprezno i napregnuto, počеше oni da kruže oko središne tačke prostora za borbu. Šejna je zgrabilo uzbuđenje. Konačno, ovo nije bila nikakva obična igra pokera u kojoj se mogao izgubiti samo novac. U ovoj borbi radilo se o tome da se preživi.

Izenada, pohita Vitorio napred. Šejn je napregnuto očekivao. Za delić sekunde ugledao je iznenađenje u Vitorievim očima, jer je ovaj čvrsto računao s tim da će Zapadniak munjevito skočiti u stranu. Jedan korak pred Šejnom baci on sečivo kroz vazduh da bi drugom rukom, iznenađujuće za protivnika, ubo.

Šejn se baci unazad i brzo podiže visoko desnu nogu. U gornjoj tački svoga zamaha pogodio je bodež vrhom čizme.

Ratnici skočiše. Bodež je poleteo kroz vazduh, a Vitorio se ukočio u pognutom položaju prateći užasnut let svoga oružja. Kada se ispravio i hteo da se obruši na Zapadniaka, Šejn je već ponovo stajao čvrsto na nogama.

Mrtva tišina zacarila je u širokom krugu oko njih. Dve stotine ratnika napregnuto su posmatrali borbu. Svi su bili kao skamenjeni, i nijedan nije davao glasa od sebe.

Šejn je želeo da pobedi i time sebi i ostalim zarobljenicima obezbedi život. Ali, on je želeo i fer i ljudski da se bori.

Stajao je tako tamo malo pognut, sa bodčžom u desnoj ruci. Polako je ispružio sečivo u pravcu poglavice, munjevito ga premestio u levu ruku. Isto kao što je malo pre učinio Vitorio.

Tada se poglavica baci nogama unapred, ali Šejn ne preduze nikakav pokret nego jednostavno pusti bodež iz ruke da padne.

Razleglo se glasno mrmljanje gledalaca.

Šejn se odmače unazad. Vitorio ustade. Gledali su se netremice u oči. Vitorio je shvatio Šejnovu nameru. Videlo se to jasno po njegovom smrknutom pogledu.

Natuk se pojavi na ivici prostora za borbu. Držao je oba bodeža. Želeo je da im ih vrati, da bi time mogla da se nastavi borba. Ali, Šejn je napao poglavicu pre nego što je Natuk ili bilo ko drugi mogao da je prekine.

Divlje se bacio unapred. Vitorio je hteo brzo da se odmak-

ne u stranu, ali, Šejnu je pošlo za rukom da ga dohvati. A onda su se, stegavši jedan drugog, srušili u pesak. Divlje su se kotrljali s jedne strane na drugu i opet nazad. U brzim izmenama situacije čas je Šejn, a čas Vitorio bio odozgo.

Ponovo skočiše ratnici na noge. Oštri povici razlegali su se iznad prašinom prekrivene arene. Povici navijanja i bodrenja Vitoria.

Držali su se čvrsto kao kleštima, dok odjednom Vitorio nije obema rukama počeo da steže Zapadnjakov vrat. To je bila prva šansa, i Šejn je iskoristio u istom trenutku kada mu se ukazala. On se savi i udari obema prekrštenim rukama poglavicu, po potiljku.

Snažan udarac oduze Vitoriu svest. Njegove ruke mlitavo padoše u pesak.

Potpuna tišina zavládala je širokim redovima posmatrača Šejn ustade, otresa pesak sa pantalona, priđe šeširu koji je ležao po strani i koji je odmah na početku borbe izgubio i nasadi ga na glavu.

Trojica poglavica priđoše Vitoriu. Jedan od njih bio je Natuk. Dok su ostala dvojica posle kratko proveravanja ponovo napustili arenu, prišao je stari Apač kroz pesak Zapadnjaku, sada samo sa jednim bodežom u ruci.

Šejn je znao šta Natuk i svi Apači od njega očekuju, čak i traže.

— Ti moraš da ubiješ Vitoria — izjavi Natuk svečano.

— Ja to znam! Inače će on izgubiti svoj obraz. Ja mu ipak poklanjam život.

— Ti si surov, ti moraš to da učiniš!

— Ja sam belac i pošto sam ja pobedio, stvari će ići po mojim pravilima! — prosikta Šejn i pokaza u krug. — Reci to svima!

Nekoliko ratnika glasno zatražiše prevod. Natuk im iziđe u susret. A onda je zavládala ledena tišina. Šejnov predlog nije naišao na razumevanje.

— Ti moraš to da učiniš! — navaljivao je ponovo Natuk.

Šejn mu pogleda u oči i užasnu se. Natuk ga je odjednom mrzeo. I to do dna srca. Do dna srca i za sva vremena.

— Ti ćeš ukrasti jednom velikom poglavici obraz, ti, beli đavole! — siktao je Natuk.

Apači su napregnuto pratili raspravu između Natuka i Šejna, i svako je video kako se stari Apač odjednom bacio na Zapadnjaka da bi ga probo bodežom.

Šejnu nije preostalo ništa drugo nego da starog čoveka onesvesti.

I tako i Natuk ostade da leži nepomično na tlu.

Šejn ga je posmatrao, ne brinući se uopšte zbog naraslog

uzbuđenja Apača. U ovoj areni, on je bio siguran. Bio je to zakon koji je Natuk pred svim Apačima prekršio.

Šta ga se ticao Vitorio! Natuka je poznavao već mnogo godina. Da ne bi morao da ga ubije, morao ga je pred svim Apačima deklasirati. Šejn je znao koliko će to teško Natuk podneti. On mu je uzeo ponos i čast. Jednom crvenokošcu koji je jednom bio njegov brat! Jasno je da se to prijateljstvo bilo zasnivalo onda kad je Natuka spasao vešala. Ali, taj prastari čovek se više nego jednom za to revanširao.

Šejn se osećao kriv što je bio belac.

Endžu, veliki i mudri vrač, našao se odjednom pred njim. Pukovnik, njegov ađutant i oba momka iz momčadi Baza Rajorsona bili su već oslobođeni. Mladi ratnici doveli su ovamo i pet konja.

Endžu reče nešto. Renegat stade kraj njega i prevede.

— Apači vam poklanjaju život. Vi ste slobodni. Ti ne treba više da obraćaš pažnju na ovu staru ludu.

— Natuk je najhrabriji i najverniji čovek koga sam sreol — odseče Zapadnjak. — I među crvenima i među belima.

Renegat se smeškao podrugljivo.

Šejn obori kapke.

— Prevedi to Endžuu ili ću te udariti tako pesnicom po nosu da ćeš videti sve zvezde!

Renegat je prevodio zbunjeno. Endžu nabra obrve. Šejn ga ostavi da stoji tako i priđe belcima koji su već uziahali. Pukovnik je držao na uzdi za njega jednog svetlog mrkova.

— Niko od nas neće vam to nikada zaboraviti, mister Šejne — reče potreseno i glasom punim poštovanja. — Bili smo već mrtvi, a sada živimo.

Zapadnjak se vinu u sedlo i energičnim stiskom butina potera mrkova. U galopu je projurio kroz špalir koji su predstavljali ratnici. Tako brzo setali ljudi ga nisu mogli pratiti. Tek daleko iza logora on se zaustavi.

— Vi ste poklonili život Vitoriju — primeti pukovnik, pristigavši ga. — Jedan širokogrudi gest koji će imati svoje posledice.

— Ja sam Vitoria ipak ubio — objasni Zapadnjak.

Pukovnik ga pogleda sa potpunim nerazumevanjem. Nerazumevanjem i sumnjičavošću istovremeno.

— Ja nisam ništa primetio.

— Vi ćete to još videti, ili ćete bar moći da posmatrate. Komanda će sada moći da prepusti još više stvar vremenu, jer su Apači izgubili svog velikog vođu. Još danas će se oni spremati na povratak u rezervat.

— Otkud vi to znate?

Šejn se nasmeši.

— Koliko dugo već vršite dužnost na granici, ser?

— Četiri meseca!

Šejn je ćutao. Izgledalo mu je suviše mučno da tom oficiru sve rastavi na delove i pojedinačno objasni.

— Apači nas neće goniti? — upita kapetan i pri tom se napeto osvrnu.

Šejn samo zavrte glavom.

Oficiri ga odmeriše sumnjičavim pogledom, ali ništa više ne rekoše.

Jedan čas kasnije, zaustaviše se petorica ljudi na ivici kanjona. Jasno se videlo da se Apači pakuju i ruše šatore.

Zapadnjak pojaha dalje, a ostala četvorica mu se priključise.

XIII

Jedan kraj drugog stajali su ukočeno Baz i Golt i gledali nadole na poštanski put koji je vodio za Feniks.

— Armija je konačno izgleda izjahala — primeti Golt pošto je dugo vremena osmatrao put. — Drukčije ne mogu sebi jednostavno ništa da objasnim. Ili ti misliš drukčije?

Baz otpliunu.

— Hm! — progundā Golt i sleže ramenima. — Još je proketo daleko do Feniksa. Glenda je potpuno popustila.

— Ona jaše mustanga! — odvrati Baz i ošinu oniskog muškarca razjarenim pogledom. — To što ona ćuti nema s tim nikakve veze.

— Ona ne može da zaboravi Šejna — primeti Golt suvo.

— Bilo bi mi mnogo milije da vi, momci, više uopšte ne otvarate usta, nego da moram da slušam vaše srceparateline izjave! — brundao je Baz, a onda se okrenuo i pošao komad puta nazad, sve dok ga ostali, koji su čekali u zaklonu, nisu mogli da opaze.

On im domahnu rukom i vrati se opet ka Goltu.

Šandor je vodio na povocu mustanga koga je jahala Glenda. Potpuno odsutna, sedela je na leđima životinje i izgledalo je da ne vidi ništa i nikoga. Stari se zbog toga brinuo, kao i Daf i Golt. Baz je međutim bio potpuno hladan.

Počeli su da se vuku putem dalje na istok. Četiri časa im je bilo potrebno do sledeće uzvišice i sa tog stenja ugledali su odjednom grad kako leži pred njima, što je bilo iznenađenje za sve. Niko od njih nije slutio da je grad već tako blizu. Čak ni Feterman koji je poslednjih dana preuzeo vođstvo, jer je, kako ih je uveravao u ovom kraju poznavao svaki put i stazu.

— Napred! — prodera se Deni. — Za jedan sat bićemo tamo!

On skide šešir, baci ga uvis, uhvati ga i potrča komad puta. Svi su bili srećni da se cilj nalazi tako blizu.

Deni je imao pravo. Posle jednog časa, stigli su do prvih kuća Feniksa.

Kretali su se duž glavne ulice i Baz se osvrtao, tražeći neki pristojan hotel. Takvih je bilo više u gradu. Baz se nije odlučio za najskuplji smeštaj, ali ni za najjeftiniji. Nije hteo da upada u oči. Srednji mu se zbog toga učinio najpodesnijim.

Pošto je iznajmio sobe, podelio je naloge.

Daf i Deni bili su dobri igrači pokera, koji su znali mnogo trikova. Oni su bili zaduženi da nabave novac.

Šandora i Fetermana poslao je sa Glendom u njenu sobu. U ovom gradu vladao je zakon, a Baz Rajerson je bio bandit tražen u više država. Ako je Glenda nešto smerala, mogla mu je postati veoma opasna.

Golt je dobio nalog da se kao slučajno osvrće po gradu za dobrim konjima. Za sve njih bilo je i u civilizaciji veoma važno da budu brzi i pokretljivi.

Golt zabaci šešir na potiljak, zabi ruke u džepove i potraži štalu za iznajmljivanje. U ovom gradu vladala je velika živost. Staze pored kuća bile su pune prolaznika, a konjanici i transportna kola vrveli su kolovozom.

Golt pređe preko ulice, zastade na kratko pred krčmom u koju je bacio pogled i omirisao zadah viskija. Pri tom se ponađao da će Daf i Deni imati uspeha i da će to uraditi i brzo.

Štala za iznajmljivanje nalazila se skoro na drugom kraju grada. Kad je Golt već hteo da uđe, oseti se kao da ga je neko tresnuo maljem. Nasuprot štale, nalazilo se prenočište, jedno od onih jeftinih svratišta, koje je Baz toliko mrzeo. I odande je izlazio kroz vrata Kerli, sveže okupan i sveže obrijan.

Ali, i Kerli je odmah prepoznao starog kompanjona, iznenađeno zastao i široko se iscerio, a onda raširio ruke i mahnuo.

— Čoveče! Golte!

Podoš je jedan prema drugom i zagrljše se. Jer, konačno, do ovog trenutka oni su verovali jedan za drugog da su ih u divljini smaknuli Apači.

— Odakle dolaziš ovamo? — upita Golt. — Kako to da si ovde, u Feniksu? Šta je sa Kolemanom? Jer nega su Apači takođe zgrabili.

— Koleman je takođe ovde! — smejao se Kerli. — On čeka napolju pred jednom krčmom na mene. Dođi! Iskolačiće oči kada te ugleda i shvati da si i ti takođe stigao. Svi ostali imali su peh. Ali, mi živimo, hombre!

— Baz, Daf, Šandor, svi su oni ovde. Mi smo stigli pre jed-

nog časa — odvrati Golt cereći se. — Deni, Feterman, a i Glen-da! Mi smo uhvatili Šejna i smestili ga pod zemlju.

Kerli se zablenu u druga.

— Da, Šejn je likvidiran — smejao se Golt. — Ta prokleta mora je konačno napustila Baza. No, sada ćemo ponovo da razmišljamo o izvesnim poslovima.

Kerli je odsutno vrteo glavom.

— Šejn je živ! — reče.

Golt se odmah usprotivi.

— Grešiš! Odakle bi ti to mogao da znaš? Ja lično sam zakopao Šejna.

— Ne Šejna! Hombre, s njim smo Koleman i ja i još dva oficira koje su Apači bili uhvatili, došli ovamo.

Golt je stajao otvorenih usta od čuđenja.

Sa nekoliko reči obavesti ga Kerli kako je Zapadnjak bio doveden u logor i kako se borio za svoj život. Goltu se pri tom izgubila boja iz lica.

— To ipak nije moguće! — mucao je. — I on da se takođe nalazi ovde?

Kerli sleže ramenima.

— Ja ga više nisam video. Ali, Koleman ga je juče uveče posmatrao u nekom finom društvu. Oni oficiri mora da su ga odveli sa sobom u jednu od otmenih kuća. — Postao je ozbiljan i zamišljen. — Na to moramo da upozorimo Baza. Kako sam čuo, šerifska kancelarija je ovde prvoklasno opremljena ljudima i oružjem.

Golt se uplaši. Ali, razlog za to naravno nije bila prvoklasno opremljena šerifska kancelarija. — Nebesa! — zavapio je i snažno uhvatio Kerlija. — Zar ti hoćeš sve to još jednom da kreneš iz početka? Zar nije i tebi pun nos svega toga?

— Od čega, zaboga?

— Od tog šašavog lova za Šejnom. Baz ne sme nikako da sazna da je Šejn preživeo. Inače će nas ponovo goniti za njim. Morali bismo umesto toga da odmah nađemo neki razlog da što pre ponovo napustimo Feniks.

— I kako ti to sebi predstavljaš? Šta ćeš onda ispričati Bazu?

— To ipak nije toliko teško — odvrati Golt i povuče kompanjona za sobom. — Ti ćeš ga pozdraviti i izvestiti ga o prvoklasnoj šerifskoj kancelariji. I pri tom ćeš tvrditi kako si čuo da ti momci čekaju na Baza i nas. Da su čak i nekakvu dostavu dobili da smo se mi ovde pojavili. Kako, to još ne znamo, a ti nisi nikoga o tome pitao.

Kerli ga je posmatrao zamišljeno i najzad ustanovio da je Goltova zamisao dobra.

Ali, čim su ta dvojica zakoračila u hotel, doživeli su gorko

razočarenje. Koleman, s kojim je Kerli hteo da se nađe u gradu, bio je nabasao na Dafa i Denija. I dabome, taj isti Koleman je odmah potražio u hotelu Baza. Sada su jedan kraj drugog silazili stepeništem.

Bazovo lice odalo je Kerliju i Goltu da je on već od Kolemama saznao gde se Šejn nalazi. Ne negde napolju pod zemljom, nego ovde, u Feniksu.

— Dobro da ste došli! — praskao je Baz. On pogleda Golta, a mržnja i gorko razočaranje videli su mu se u očima. — Šejn je živ.

Golt klimnu glavom.

— To sam upravo saznao i odmah hteo da te obavestim.

Bazov pogled bio je leden.

— Mi ćemo ga smaknuti i ovaj put nećemo ponoviti jednu onakvu grešku. — On se lupi po čelu. — Kakvi smo mi svi zajedno ipak bili volovi, kad smo to kopile prepuštili slučaju! Kolemame, dovedi mi Dafa i Denija u hotel. Novac nam privremeno nije potreban. Olovo je važnije, a toga imamo još dovoljno. Kerli, ti si već lepe dane doživeo. Preuzmi pred hotelom stražu. Hoćemo da se temeljito dogovorimo i skujemo dobar plan.

Okrenuo se i popeo ponovo uz stepenište. Pri tom je povukao sa sobom Golta, koji je gledao ka Kerliju, prevrtao očima i rezignirano podigao ramena.

Stupili su u Glendinu sobu. Ona je stajala kraj prozora i gledala napolje. Feterman i Šandor sedeli su kraj vrata kao psi čuvari.

— Dalje od prozora! — zamumla Baz oštro.

Glenda se okrete ka njemu praznog pogleda.

Golt je hteo da se ujede za usnu, ali, nije uspeo da se uzdrži.

— Šejn je ovde — reče i kiselo se isceri.

Baz zamahnu. Ali, Golt je to očekivao i sagnuo se munjevit.

— Ti, glupa glavo! — prasnu Baz ljutito.

Golt ga je gledao zbunjeno.

— Zar nije važno da svi budu obavešteni? Šejn samo ulazi u šerifsku kancelariju i izlazi iz nje.

— Ko to kaže? — upita ga Baz.

— Kerli! Šerif i njegovi pomoćnici su navodno proketo oštra braća.

Baz je bio izazvan.

— Rekao mi je Kerli! — tvrdio je Golt.

— Kerli neka odmah dođe ovamo! — naredi Baz Šandoru. — Preuzmi njegovo mesto.

Golt pogleda Glendu. Njene lepe oči se raširiše. Plašljivi osmejak zaigrao joj je na usnama.

— Šejn... živi!

Golt klimnu glavom.

Baz joj besno priđe, odvuče je od prozora i baci je na krevet.

— Ti ne treba da se pojavljuješ na prozoru kao neka drolja!

— siktao je, drhteći od besa. Pri tom mu je krv iurnula u lice.

Glenda je pala na leđa. Ona se uspravi u sedeći položaj i susrete bez straha Bazov pogled.

— Ti me ovde ne možeš držati zatvorenu, Baze!

On se naže napred i zamahnu, ali je ne udari.

— Ja ću ti pokazati šta ja mogu! Pre svega ću te zatvoriti. Gde god ja hoću. A osim toga, da znaš odluku: pošto smaknemo Šejna, vratićemo se nazad u Meksiko i tamo ćemo obnoviti naš stari unosan posao. I ako ne budeš ovde slušala, bićeš prva ženska koju ćemo preprodati Komančerosima. To ti obećavam! Dakle, uzmi se konačno u pamet!

Glenda je ćutala uvređeno.

Golt se smeškao. Da je Baz samo sanjao o starom poslu. to su on i Feterman već slutili i s tim su bili saglasni. Baz je suviše dobro znao da njegovi ljudi žele konačno ponovo da zarađuju novac, jer ih ovaj lov za Šejnom nije ni najmanje zanimalo. Naprotiv! Bili su siti toga! Četvorica njihovih kompaniona su već pri tome izgubila život.

Malo zatim začu se kucanje na vratima i Daf, Deni, Koleman i Kerli uvukoše se jedan za drugim kroz vrata. Golt je stajao pozadi i nije se maknuo ni koraka u stranu.

Daf i Deni merili su napregnuto Baza. Koleman je bio već prethodno obavešten.

— Šejn je u Feniksu! — objavio je Baz kreštavim glasom novost. — Jasno, zato ćemo ga smaći. Pri svakoj reči razvlačio je usta kao da hoće da im dokaže kako je to samo po sebi jasno.

— Ali, mi ne znamo još gde je on odseo, da li u nekom hotelu ili u nekoj kući! — dobacio je Golt.

Na iznenađenje ljudi, Baz nije protivurečio Goltu već se samo nasmešio.

— To ćemo već otkriti. Budite bez brige!

XIV

Pukovnik je svog ađutanta i Šejna odveo u kuću svoga brata, jednog uspešnog poslovnog čoveka. Njegov brat je insistirao na tome da sva trojica stanuju kod njega dok ne bude moguće da nastave put bez opasnosti.

Pukovnikov brat bio je jedan duhovit i rečit simpatičan sto-

kilaš. Braća su bila otprilike istog doba starosti. Bratova žena izgledala je neobično mladolika i šarmantna.

U toj kući se nudilo dobro jelo i još bolje vino. Gomila posluge brinula se za želje gospodara i njegovih gostiju.

Šejn se upravo nalazio u biblioteci, uživajući u nečemu što ga je podsećalo na mladost i tako mu retko dolazilo do ruku. kada je ušla kućepaziteljica i najavila mu posetu šerifa.

Šejn spusti knjigu iz ruke i ustade.

Šerif je bio sličnog kalibra kao zamašni brat pukovnika Kreja. Šejn je mogao da vidi njegov trbuh još pre nego što je on okrenuo oko ugla i prošao kroz vrata. Muškarci se pozdraviše i zauzeše mesta. To nije bio njihov prvi susret.

— Ljudi su danas stigli — obavestio je Zapadnjaka, s kojim se dogovorio da njegovi pomoćnici motre na Kolemama i Kerlija.

Šejnove crte lica se stvrdnuše. Napregnuto se nagnuo napred.

— Da li je i plava žena stigla s njima?

Šerif je prekrstio ruke preko ogromnog trbuha i klimnuo glavom.

— Da! I to je moj problem i zato dolazim s molbom. Banditi su se smestili u hotelu „Arizona”. Nema nikakvih teškoća da te tipove tamo sve jednim udarcem ne pohvatamo. Pripreme za to su već u toku. Ali tamo se, usred tog banditskog gnezda, nalazi i ta žena. Da li biste se saglasili sa mnom kad bih tvrdio da je Baz Rajerson dovoljno hladnokrvan da nju i možda još neke hotelske goste uzme kao taoce?

— To bi on učinio bez oklevanja!

Šerif se ugodno zavalio u fotelji.

— Po svemu onome o čemu su me moji ljudi izvestili, slušim da Baz Rajerson nije pokopao svoju mržnju prema vama. On će zbog toga ponovo pokušati da vas ukloni.

— Hoćete li da mi natovarite na vrat telesnu stražu? Ili se brinete da bi se Krejovima moglo pri tom nešto dogoditi? Ja ću se odmah povući u hotel. Može i u hotel „Arizona”.

— Potpuno pogrešno, Šejne! Ja hoću vašu saradnju! To da! I hoću da vam pružim široke mogućnosti da izložite vašu kožu.

Šejn razvuče lice.

— Mislio sam pri tom u prvom redu na Glendu, a tek posle i na ostale goste!

— Sasvim lepo zamišljeno!

— Znao sam da ćete biti spremni na saradnju.

— Onda sigurno znate i to kako će se stvar odvijati i gde treba da okačim svoju kožu.

— Naravno! Šta ste drugo i očekivali?

— Slušam vas!

— Mi moramo bandu da izmamimo iz grada i time pri eventualnoj pucnjavai ne naškodimo ljudima koji sa svim tim nemaju savršeno nikakve veze.

— Eventualnoj pucnjavai?

Šerif se osmehnu.

— Banditi se mogu i predati! Bez borbe, mislim. Na to ću ih i pozvati.

— Aha!

— Rajerson još ne zna gde se vi u gradu zadržavate. Odmah iza grada nalazi se jedan mali ranč. Ljude ćemo odande iseliti i vas i jednog mog pomoćnika tamo smestili. On, uzgred, već čeka dole sa svojim farmerskim kolima. Upravo ih je kupio i nada se da ste vi vašu posetu kući Krejovih upravo završili. On će se sa vama još jednom provozati kroz grad. Mi se svi nadamo da će Rajerson i njegovi ljudi držati oči otvorene. Utoliko ćemo ih brže strpati iza brave i katanca.

— A Glenda?

Šerif odmahnu rukom.

— Čim Rajersonu mali ranč zapadne za oko, on se neće odreći toga da ne povede i plavu damu. Inače... čovek može sa lakoćom sa tri strane da prodre u kuću. Podignuta je od dasaka i već dugo nije popravljana. Braniće će dakle biti lako izbaciti.

— Lepi izgledi!

Šerif zastade.

— Ne za bandite — odvrati mirno. — Jer mi — on pokaza na svoj debeli trbuh — mi ćemo biti u blizini.

Zapadnjak ustade i izađe s njim iz kuće. Od Krejovih nije niko bio prisutan. Oni zbog toga kratko obavestiše pukovnikovog ađutanta.

Farmerska kola bila su jedna stara šklopocija.

Momak na kočijaškom mestu bio je jedan mlađi muškarac se pegama i debelim obrazima. On kukuriknu glasno kao cverglan kad je ugledao Zapadnjaka.

— Amigo mio! Moja žena čeka s jelom. Gde si se samo zadržao, Šejne!

Malo uvređen, Šejn se osvrte. Ali prolaznici jedva da su obraćali pažnju na tog momka. Šejn se pope k njemu i momak mu odmah dade uzde i bič u šake, predući mu na uho.

— Samo dobrom poznaniku prepuštaju se konj i kola.

Šejn klimnu glavom i pokrenu šklopociju s mesta. Neki dobar osećaj pri tom nije imao.

Baz Rajerson nije bio samo čovek koji bi bez oklevanja uzeo taoce ako bi bio priteran u ćošak. Tom tipu nije bio stran ni pucanj iza leđa.

XV

Vrata se otvoriše širom i udariše u zid, tako da ljudi unutra uplašeno poskočiše i posegnuše za revolverima. Ali, čovek koji se sjurio unutra nije bio Šejn nego Šandor.

— Video sam Šejna! — prevrtao je očima od uzbuđenja. — On se upravo provezao jednim farmerskim kolima pored hotela.

Baz, Daf i Golt sjuriše se na prozor.

— Sada se oni već kotrljaju iz grada — objasni Šandor. — Ka jugu. Šejn izgleda da ne stanuje u Feniksu.

Ljudi se zagledaše u starog.

— Sad se oni kotrljaju iz grada — ponovi Baz ljutito Šandorovu rečenicu. — Oni? Ko to sve?

— Još i jedna tako komična ptičica — objasni Šandor. — Jedan mladi momak na kome se jasno vidi da čuva svinje, a uvek samo pasulj jede. Pasulj za doručak, pasulj za ručak i još jednom pasulj pre nego što sedne na prečku kraj svojih kokošaka.

— Ti misliš da se oni voze napolje ka nekoj farmi? — upita Baz.

Šandor klimnu glavom.

— Izigravaću Indijanca i jahaću za njim — ponudi se.

— Ne, ti ne, stari! — Njegov pogled je lutao i pao na Fetermana, koji je odmah uzeo šešir i napustio sobu.

— To može da sačeka — reče Baz. — Jesi li već mnogo dobio, Dafe? Štima su nam potrebni konji.

Daf poseže u džep i pokaza novčanice od pedeset dolara. Baz razvuče lice u grimasu. Deni zavrte glavom.

— Mi smo taman dospeli dotle da u kockarskom salonu zagrejemo naše stolice — uveravao ga je.

— Onda ih sada grejte dalje!

Jednog za drugim, poslao je sve dole pod nekakvim izgovorom i s izvesnim naložima. Sve dok nije ostao sam sa Glendom. Sedela je na maloj stoličici. On je dugo posmatrao pre nego što joj je prišao.

— To je odlučeno, zato se pomiri sa sudbinom!

Glenda ništa nije odgovorila, niti ga je uopšte pogledala. Kada je uhvatio za ruku, i strasno je pomilovao, ona je to dopustila, ali se nije ni pomakla.

— Ja sam ti uvek sve davao, Glenda — reče Baz drhtavim glasom. — I ti si bila zadovoljna. Ti si vodila dobar život. Biće ponovo tako. I to uskoro.

Sada ona povuče svoju ruku i pogleda ga u oči.

— Nikada neće ponovo tako biti, Baze. Sve se to dogodilo u nekom drugom životu.

— Da — procedio je. — U jednom životu koji nam je Šejn pokvario. On i ti pokleti maršali iz El Pasa. Ali te pasje sinove dokaćiću ja opet jednom. Ti tipovi su krivi za to što me ti više ne voliš. Zato ću ih sve smaknuti. Ne samo Šejna. Jer meni je žao zbog toga što si se otuđila od mene.

Ona ustade, odgurnu ga u stranu i priđe prozoru. Razljučen. Baz se spusti na stolicu. Glenda se nije micala, a on nije osećao ni najmanje zadovoljstva u tome da još nešto kaže. On je izgubio! Nikada mu to nije bila tako jasno stavila do znanja kao u poslednjem trenutku. Obuzeo ga je hladan bes. Nije više mrzeo samo Šejna, nego i nju. I on je namislio da je prisili na to da ubije Šejna i kada joj utisne pušku u ruke, da mora sama da povuče obarač. Treba da mu postane saučesnik.

Posle jednog časa vratio se Golt. On se u štali za iznajmljivanje raspitivao o konjima.

Baz ga je posmatrao napregnuto. Konji su konačno bili važni.

— Osam konja stoji za prodaju — izvesti ga Golt pošto je seo. — Čovek hoće da sklopi posao. Dva su samo životinje za vuču, ali ostali potiču iz prvoklasne ergele. Ali, on hoće samo svih osam odjednom da proda. Zajedno, razumeš?

Baz razvuče lice.

— To sam već shvatio, ti, vetrogonjo! Koliko traži za njih?

— Hiljadu dolara za svih osam, uključujući i oglave i sedla.

Baz protrlja šake.

— Onda će Daf i Deni morati malo da se napregnu... Glenda! Jesi li čula? Imamo konje. S njima ćemo uskoro krenuti u Meksiko.

Hteo je još nešto da kaže, ali je zamuknuo i samo umorno odmahnuo rukom.

Sledeći koji se vratio bio je na Bazovo iznenađenje Feterman. Baz prosto skoči sa stolice kad je ovaj ušao.

— Fetermane, prokletstvo! Jesi li izgubio kola iz vida?

— Ma ne! Ko je to rekao?

U jednom skoku Baz se stvorio kraj njega.

— Pričaj već jednom!

— Šejn stanuje na jednom prilično oronulom malom ranču — izvesti ga Feterman. — Zapravo i nije daleko odavde. Na dobačaj kamena tako reći od Feniksa, a ipak u dosta rustom kraju. Nije uopšte teško prići kući. Stoji uz jednu uspravnu stenu, sa koje čovek može lako na krov da se spusti.

— Čuješ li to, Golte? — povika Baz nervozno i obliza usne.

— Čuiem, čuiem. Baze!

— Dalje! — obrati se vođa Fetermanu.

Feterman sleže ramenima.

— To bi bilo sve.

— Koliko ljudi stanuje tamo?
 — Ja sam video samo Šejna i tog žderača spanaća.
 — Žderača pasulja! — dobaci mu Golt.
 — Šta? — upita Feterman.
 — Žderača pasulja! — ponovi Golt. — Tako je u svakom slučaju tvrdio Šandor. — On sleže ramenima. — Ali, možda jede i spanać. I to izgledao kao biljka.

— Da, jeste biljka! — potvrdi Feterman glupo. — I to povrće! To sam ja već čuo od jedne žene, ali ga još nisam video.

— Baz se okrete. Sunce je upravo zalazilo.

— Koliko je to daleko odavde, Fetermane?

— Možemo da stignemo tamo za tri minuta.

Baz se zagleda u Glendu kao da ništa sem nje nije ni video.

— Zovi sve ovamo.

— Zovi sve ovamo — naredi ljudima.

Golt i Feterman izadoše. Desetak minuta kasnije svi su se okupili i Baz upozna sve sa svojom odlukom. Daf i Deni su u međuvremenu zajedno „zaradili” osam stotina dolara.

— Akontacija za konje, Golte! — reče Baz odmah. — Ostatak će taj momak dobiti sutra. Prosto mu se zakuni u to.

Brzo su bile završene sve pripreme. Golt pođe sa Kolemanom, Kerlijem, Denijem i starim Šandorom u štalu za iznajmljivanje i pogodi sa vlasnikom sve konje i sedla za osam stotina dolara. Deni je bio taj koji mu je pomogao u cenikanju.

Ljudi su već čekali u dvorištu kada se Baz odmakao od prozora.

— Ja ne jašem s vama! — izusti Glenda odlučno.

Baz nije gubio reči. Prišao joj je, držeći joj nož pred licem.

— Da nisam više čuo tako nešto! — odsekao je.

Glenda ga pogleda i vide da misli ozbiljno. Zato se pokorila i zajedno s njim izašla iz sobe. Jedno kraj drugog sišli su niz stepenice. Baz je držao nož u ruci. U dvorištu je hteo da joj pomogne da se popne u sedlo, ali ga je ona odgurnula nogom. On je to primio bez reagovanja. Pola minuta docnije pojahali su.

XVI

Mladić sa naduvenim obrazima zvao se Jakob. Doneo je sebi iz kuhinje lončić sa rakijom od kaktusa i udobno se smestio na klupi. Čistio je svoju pušku, jednu „vinčesterku” tek izašlu ispod čekića, ali prvoklasno izrađenu kako je on tvrdio.

Šejn je stajao kraj prozora sa rukama u džepovima i virio

napolje. Počela je da se smrkava. Jakob je pričao bez prekida. Šejn jedva da ga je i slušao.

— Poznajete li Meka, Šejne? Niste ga upoznali! — sam je sebi odgovarao. — To je bio brat prijatelja moje sestre. Sada on već duže vreme ne ide s njim. Ali samo sam hteo time da vam objasnim ko je Mek. Mek je dakle kupio sebi konja. Sto dva-deset dolara je za to ispružio na sto. Ali Volt je uvek bio pre-varant. Jeste li poznavali Volta? Niste ga poznavali!

Šejn priđe vratima. Jedini način da Jakob prekine svoje brbljanje. On je bio sasvim simpatičan mladi čovek, ali brbljiv kao neka baba.

— Kuda ćete sada?

— Da uhvatim malo vazduha i da vidim da li se tvoj debeli šef već dovukao sa svojim ljudima.

— Da, naš gazda je povelik, ali i veoma pokretan. Jedan korak, i on se kotrlja, kotrlja... ako razumete šta sam time mislio.

Šejn ga nije razumeo, ali je ipak klimnuo glavom.

— On može da juri preko bregova i kroz doline i da se nađe prvi na odredištu. On poznaje trikove... Hej! Topot kopita!

Šejn napravi grimasu.

— Otkad to postoji i lažni koniski topot?

Jakob ustade.

— To dolaze jahači, Šejne.

Zapadnjak oslušnu.

Jakob zatvori oči.

— Šest, sedam, osam... — brojao je. — Osam jahača.

Šejn se u tišini čudio mladićevom sluhu.

— To će biti tvoj vešti šef, pun trikova, sa svojim ljudima.

Jakob samouvereno zavrte glavom.

— To su ljudi koji hoće vašu kožu. Našeg šefa vi ne biste čuli. — On se okrete ka kuhinji. — Mama! Donesi malo vode sa bunara.

Bili su utroje. Stara žena, koja se dogegala iz kuhinje bila je u stvari, drugi pomoćnik. On je bio samo pola godine stariji od Jakoba. Sa vedrom u ruci i dva „kolta“ pod keceljom izašao je napolje.

Šejn ponovo priđe prozoru. Morao je da se uspravi. Zavesa mu je delimično zaklanjala pogled. Konjanici su ujahali u malo rančersko dvorište. Preobučeni pomoćnik odvuкао se do bunara i tamo zastao.

— Hej, stara! — povika jedan od pridošlica. — Možemo li da napojimo konji i dobijemo kod tebe nešto za jelo? Platićemo dobro.

Šejn dohvati „vinčesterku” koja je kraj prozora bila naslonjena o zid. Bio je to glas Baza Rajersona.

— Rado! — odvrati pomoćnik piskavim glasom. — Za damu ću skuvati nešto sasvim naročito.

Na Zapadnjakovim čeljustima koža se zategla. Glenda je dakle bila s njima! Neodoljivo je želeo da je vidi. Ipak se savladao i ostavio zavesu da mirno visi.

Konjanici sjahaše.

— Pažnja! — prožišta Jakob. On je stajao već kod vrata. — Ne pucaj! Samo kad šef naredi!

— Nadaймо se da je on već na mestu! — procedi Zapadnjak. Pomoćnik napolje počе iznenada da krešti kao prava stara žena koja se uplašila. Jedan od bandita ga je zgrabio i gurao ga pred sobom ka kući. Bio je to stari Šandor.

Ali, onda je već prasnuo, i pucanj i Šejn se uplašeno trže nazad. Metak je za dlaku prozviždao pored njega i zario se iza njega u zid.

— Hej, vi tamo u kući! — zapretio je glas Baza Rajersona. — Imamo staru. Dodite svi napolje!

Šejn posegnu za zavesom.

— Čekaj još! — prošaputa Jakob, otvorivši vrata i pustivši ih da se odškrinu; a da se pri tom nije pokazivao.

— Predajte se! — povika Baz Rajerson. — Šejne, ti prvi! Mi tačno znamo da si ti tamo unutra. Ovde je Rajerson!

Zapadnjak pogleda ka vratima. Jakob mu klimnu glavom. Onda povuče zavesu u stranu.

Ni deset koraka udaljen od prozora stajao je Baz Rajerson, a s njim i Daf, Golt i Šandor, koji je čvrsto stezao u naručju „staru”.

Koleman, Kerli i Deni krenuše ka vratima kuće sa koltovima u rukama.

Šejn je, međutim, imao oči samo za Glendu. Ona i Feterman sedeli su još na konjima. Feterman je očevидno imao nalog da nju čuva. Ali, Šejn je ugledao još nekog! Debelog šerifa. Kao hitra kuglasta munja prišao je Glendinom konju i povukao je iz sedla. Tim je za tren oka izveo iz opasnosti. Pri tom je opalio u vazduh.

— Rajersone, predajte se! — povika glasno. — Ovde je šerif Feniksa sa svojim ljudima. Vi ste uhvaćeni.

Baz Rajerson se divlje osvrnu u besu. Odasvud su sada prilazili ljudi debelog šerifa iz svojih skrovišta. Nijedan od bandita nije imao nikakve šanse.

Feterman, koji se još uvek nalazio u sedlu kao na tanjiru, odmah je podigao ruke. I Koleman, Kerli i Deni su se predali, jer su na manje od tri koraka od njih stajala šestorica ljudi iz

potere, koji su izašli iz šipražja u kome su prethodno bili sakriveni. Sva trojica kao po komandi ispustiše revolvare.

Ali Baz, Daf, Golt i stari Šandor nisu ni pomišljali na to da dozvole da bez borbe budu uhvaćeni.

Šandor ljutito odgurnu „staru ženu” u stranu i sva četvorica divlje otvoriše vatru, uspaničeni za svoju glavu.

Pomoćnik pade na leđa, odbaci kuhinjsku kecelju u stranu i počeo da puca iz oba „kolta”.

Sevalo je i praštalo. Smenjivali su se šteketi revolvera i pušaka.

Šejn koraknu nazad i obori „vinčesterku”. Zakon je bio na sceni.

Za Glendu više nije morao da se bori. Jer, ona se sada nalazila u sigurnosti. Ništa joj se više nije moglo dogoditi. Tako je on bio samo posmatrač.

Borba je trajala samo nekoliko sekundi. Zatim je oblak barutnog dima prekrrio dvorište.

Baz Rajerson, Daf, stari Šandor i Golt ležali su u travi. Baz Rajerson bio je mrtav.

Sve to više nije interesovalo Zapadnjaka. On potrčao napo-
lje, a i Glenda mu pohita u susret, raširenih ruku i sa suzama u očima. Uprkos tome, smejala se.

Pala mu je u naručje i Šejn je odvede u stranu da ne bi stajali na putu ljudima koji su se brinuli o povređenima, odvlačili mrtvaca i banditima stavljali lisice.

Bilo je već mračno kada se Šejn vratio u grad. Vest o tome što se odigralo na malom ranču raširila se u međuvremenu po gradu kao prerijski požar.

Krejovi su tražili Šejna da bi od njega sve čuli.

Ali, Zapadnjak je uspeo da im izmakne i smestio se sa Glendom u jednom od hotela. Želeli su da budu sami.

Večerali su i onda su se povukli u svoju sobu. Rukom pod ruku seli su za sto i ruku pod ruku popeli su se stepeništem.

Čim su zatvorili vrata, pali su jedno drugom u naručje i ljubili su se dok im se nije oduzeo dah.

A onda su legli.

Obavila mu je ruke oko vrata i priljubila se uz njega.

— Oh, ti ne možeš znati koliko sam dugo na ovo čekala!

— šaputala je Glenda. — U jednom istinskom krevetu još nismo zajedno ležali.

Šejn se pobrinuo za to da ona ne doživi nikakvo razočaranje.

NEDELJNI LIST NOVINSKOG FORMATA
ZA ČITAOCE SVIH UZRASTA

●
SVAKOG ČETVRTKA

●
VAŠI OMILJENI STRIP JUNACI
REDOVNI SU GOSTI NA
STRANICAMA SPUNK NOVOSTI

●
TARZAN, MODESTI BLEJZ, BEN BOLT,
RIP KIRBI, SREBRNI LETAČ, DŽEF HOK,
HULK, IZNOGUD, POPAJ I DRUGI

●
RAZNI PRILOZI POSVEĆENI DEVETOJ
UMETNOSTI, ZANIMLJIVOSTI IZ ZEMLJE
I SVETA, POPAJEVA ŠKOLA CRTANJA
I IZUZETNO ZANIMLJIV FELJTON BERLICA
I MURA „DOGAĐAJ U ROZVELU”

XVII

Dan je počeo da sviće kad su Šejn i Glenda konačno zaspali. Nije samo Glenda bila srećna. Bio je srećan i Šejn. Jedno surovo poglavlje ležalo je za njim, bilo je zaključeno i završilo se u naručju prelepe žene.

Ipak, ovo poglavlje nije još bilo okončano. Ali o tome visoki Zapadnjak nije mogao ni da sanja.

Kada se probudio, sunce je stajalo u zenitu. Ustao je i obukao se da bi se pobrinuo za doručak. Pri tom nije mogao da odvoji pogled od Glende koja je jedva pokrivena ležala u krevetu, duboko i čvrsto spavala i pri tom se srećno smeškala, a lice joj je bilo uokvireno nemirnom plavom kosom.

Šejn se podseti kako je sve to počelo, pre koju sedmicu u Jumi, dok je on bio u bekstvu pred Bazom Rajersonom i njegovim revolverašima i kada je, tražeći zaklon, upao u njenu sobu. Ni na šta ružno nije mislio. Sećao se samo te kose, nemirne kao lavlja griva i mačkastih očiju.

To je bio početak!

Šejn priđe prozoru i pogleda dole na ulicu. I tada opazi da kraj ovog poglavlja još mora dopisati.

Nasuprot hotela sedeo je jedan stari Indijanac na ivici ulice. Pokrivao ga je šešir američke pogranične konjičice i širok sivi pončo.

Prolaznici su išla kraj njega i gurali ga. Ali, to ga nije smetalo.

Šejn je mogao da se sakrije i pobegne nekud u civilizaciju gde ga Natuk nikada ne bi mogao pratiti. Ali, on se osećao odgovornim za tog prastarog ratnika. On opasa kaiš sa „koltom“ oko bedara, nabi šešir na glavu i na vrhovima čizama napusti sobu.

Natuk ga je sigurno odmah opazio da dolazi. Ali, on se pravio kao da je pijan. Ljuljao se i brbljao nerazumljive reči. Takvog ga je Šejn takođe poznavao. Zbog toga nije bio siguran da li stari Apač glumi ili ne.

Stao je pred njega i kad je Zapadnjakova senka pala po njemu, Natuk podiže pogled. Prolaznici odmah zastadoše. Svi su pomislili da Šejn namerava crvenokošca da istera iz grada. Odjekivali su odobravajući povici koje Šejn nije registrovao u svojoj svesti. Sudbina starog Indijanca ga je dirnula, i on je želeo da mu pomogne da to prebrodi. On je prekršio kodeks časti svoga plemena i bio je sigurno sramno oteran od Apača.

— Natuk, tvoj izgled me zaista rastužuje! — izusti Zapadnjak tiho, tako da ga je samo stari Indijanac mogao da čuje.

Niko nije trebalo da prati taj razgovor između dva nekadašnja prijatelja.

U Natukovim starim očima blistala je voda. Kao uvek kada je bio potpuno pijan.

Ali, ovaj put bilo nešto u njegovom pogledu što je upozorilo Zapadnjaka. Ne! Natuk nije bio pijan. Bio je bolestan. U duši.

— Ti si žalostan, Šejne! Natuk se čudi. Navedi mi razlog moj beli brate.

— Ustani i pođi sa mnom! — reče Šejn i pri tom se osvrnu Hajka na čoveka je počinjala.

— Oterajte tu crvenu svinju odavde! — grmnu jedan čovek ljutito. — Možete zatim u mojoj krčmi dvadeset četiri časa besplatno da pijete!

Nekoliko ljudi uz put zapljeskaše.

Natuk se nasmeši.

— Kuda bi trebalo da idem s tobom?

— Dalje odavde!

— U večnim lovištima je moje mesto!

— Kako to?

— Ja više nisam Apač!

— Odjahaćemo odavde. Za Juku.

— Juku?

— Kod pukovnika Bravosa koga još poznaješ.

— Jedan časni muškarac, jedan hrabri ratnik!

Natuk ustade ne prihvativši Šejnovu pomoć. Samo po tome već se moglo razabrati da taj stari ratnik nije pijan.

— Tuga struji kroz moje srce! — reče Natuk. — Apači su odleteli na sever, u lovišta u kojima više nema divljači, iako belci tvrde da ima. Znači, Apači će izgladneti.

— Ja ću se pobrinuti o tome. Jahaćemo kod Bravosa i izložiti mu to. On ima uticaja. Ti možeš još mnogo da učiniš za svoj narod.

— Ne! Natuk star čovek. Natuk će umreti. Ubijen od Šejna. Kao Vitorio! Svi Apači koje Šejnove oči pogode umiru. Oni umiru. Prvo izgube obraz, a onda i pleme.

Šejna obuze bes.

— Natuk, ti, prokleta ludo, zar si samo zbog toga došao u ovaj grad? Ti nameravaš mene da ubiješ.

— Samo će se Manituova volja izvršiti. Ne Natukova volja.

Jedan prolaznik koraknu bliže, crven kao rak u licu.

— Vidi ti njega! Je li ovo neka svađa? Je li vam potrebna pomoć? Ovde čeka tuce ljudi da ovog bednog crvenokošca iseku mecima u komade.

— Gubite se! — odbrusi Zapadnjak.

Čovek se upilji u njega.

— Šta to? Kako to? Stojite li možda na njegovoj strani? Niko od nas ne želi da ima ovog pasjeg sina ovde u Feniksu.

— Ako odmah ne odete, pomoći ću vam u tome! — preseče ga Zapadnjak ljutito.

Čovek uzmače. Protestno mrmljanje raširi se pločnikom.

Šejn ponovo pogleda starog Apača i nasmeši se.

— Vidiš, oni ne žele ovde nijednog od nas.

Natuk zatvori oči.

— Ti si moj brat!

Zanijhao se.

Šejn stisnu kapke. Sada više nije bio siguran. Da li je Natuk ipak pijan? Zanjihao se i počeo da pada prema njemu.

Šejn je hteo da ga pridrži, ali je u poslednjem trenutku otkrio nož u Natukovoj šaci. Bio je to veliki nož, naoštren sa obe strane. Stari Apač je hteo da mu zarije taj nož u telo.

Šejn s tim nije računao. On se užasnu, ali je reagovao potpuno instinktivno i brzo.

Njegova levica se ispruži i starac polete nazad. Nož polete kroz vazduh. Gomila kriknu.

Natuk posrnu do ivice pločnika i tek tamo pade na leđa. Pri tom odgurnu visoko pončo i Šejn opazi revolver u njegovoj desnici.

Zapadnjak ustuknu, sa rukom na dršci svog oružia koje jednostavno nije mogao da potegne. Ne protiv tog starog Indianca.

Ali, Natuk je opalio. Brzo jedno za drugim.

Prvi metak odnese Šejnu šešir s glave, druga kugla mu okrznu rame, u svakom slučaju ne povredivši ga ozbiljno. Ali, treći pucanj bi pogodio. Natuk je to želeo i to se videlo na njemu.

Onda Šejt poteže i uzvratil paljbom.

Imao je nameru da metkom izbije Natuku revolver iz ruke. To mu je i pošlo za rukom. Ali, komad olova odskoči i u rikošetu pogodi starog ratnika smrtonosno.

Šejn posrnu unazad. „Kolt” mu ispade iz ruke.

Natuk se zgrči.

— Šejne! — prostenjao je.

Onda klonu unazad i izdahnu.

Šejn je stajao kao skamenjen.

Prolaznici se siuriše ka njemu. Neko je podigao njegov „kolt” i šešir i utisnuo mu oboje u šake. Drugi su stajali s upešenim oružiem levo i desno od Natuka.

Zavladalo je ćutanje.

Šejn se okrete, pređe ulicu i izvede svog konja iz hotelske štale. Dok je sa mrkovom izlazio na ulicu, prolaznici su još uvek zbijeni stajali tamo.

Jedino što im se još priključio i debeli šerif. Čekao je kraj Natuka.

— Šta hoćete sada s tim crvenokošcem? — upita on Šejna. — O tome ipak ne biste morali vi da se brinete.

Hteo je još nešto da kaže, ali mu je Šejnov pogled zatvorio usta.

Zapadnjak pusti uzde i priđe Natuku. Ljudi mu čuteći načinise mesta.

Šejn se osvrnu u krug time potera prolaznike još više nazad. Onda se saže, uze starog Apača u naručje i ponese ga ka svom konju.

Poveo je za uzdu svog mrkova iz grada.

Natuk! Koliko je voleo tog starog momka i sada ga je baš on ustrelio!

Znao je da time ništa neće biti okončano.

Vodio je mrkova sa žalosnim teretom na leđima napolje u pustinju, jer je tamo želeo da sahrani Natuka, tamo gde je ovaj živeo, gde mu je bio njegov dom i gde je uvek obitavao. Uvek!

Pokopao ga je visoko iznad zavoja jedne isušene rečice. Hteo je da Natuk ima širok pogled.

Široko preko zemlje crvenih ljudi kojima je uvek pripadao i kojima će uvek pripadati!

Natabao je zemlju i zaravnao grob, otvorio dve patrone i zapalio barut iz njih.

Natuk treba da ima mira od kojota.

Kada se ponovo uspravio, ukočio se. I nehotice je posegao za revolverom. Nadohvat puške približili su se konjanici grobu. Brojao ih je. Brzo. Bilo ih je više od tri tuceta koji su u širokom luku stajali oko groba. Niko se nije micao. Bili su to poslednji Apači koji nisu pratili Vitorieve horde ka severu, jer su svoje poslednje dane želeli da provedu na zemlji sa koje su potekli. Isključivo starci i starice.

Od njih Zapadnjak nije morao da se plaši. Svi su bili došli isključivo zbog Natuka.

On stavi šešir na glavu, učini znak mira i udalji se.

Kada se ponovo vratio u hotelsku sobu, Glenda je još uvek ležala u krevetu. Ali, njen pogled je odavao da je znala šta se desilo.

On baci šešir u stranu, skide jaknu i baci je preko stolice. Onda otkopča pojas sa „koltom” i pusti i niega da padne. Tupo je odjeknuo udarac gvožđa o pod.

Glenda ispruži ruke ka njemu.

— Dođi k meni!

Šejn pade na krevet i poljubi je. Ona ga uhvati za kosu i pritisnu mu lice uz svoje grudi. Znala je šta mu je sada potrebno da opet uspostavi duhovnu ravnotežu.

Mir!

Mir i spokojstvo.

— K R A J —

FELIKS FLAMOND

MALEROZNI KONJOKRADICA

Doktor Horas Meker još uvek nije bio dovoljno dugo na granici da bi stekao sve navike svojih sugrađana. Tako se i dogodilo da je, dok su svi uživali u popodnevnom odmoru, sedeo u svojoj, nedavno otvorenoj zubnoj ordinaciji i kroz prozor zamišljeno posmatrao glavnu ulicu Rio Sitiја, prašniјavu i pustu. Bio je sasvim sam, kada je u ordinacaji banuo niko drugi, do Džo Viliјams, glavom i bradom. Slabuniјavi zubar se nimalo nije obradovao njegovoj poseti. Svi prethodni susreti s njim ostali su mu u vrlo neprijatnoj uspomeni.

— Nemoј i ovde, molim te — progovorio je sićušni zubar. — Zaista ne želim nikakvu gužvu u ordinaciji — rekao je Viliјamsu.

Njih dvojica su bili približno istih godina, ali, tu se i završavala svaka sličnost između njih. Doktor Meker, onako krhak i slabunјav, više je ličio na neuhranjenog dečaćića iz velikog grada. Nasuprot njemu, Viliјams je podsećao na ogromnog medveda, onako krupan i јak, s ogromnim zelenim očima na izduženom četvrtastom licu.

Viliјams je uleteo kao furija, zveckajući mamuzama pričvršćenim za iznošene јahaće čizme. Farmerke i „stetson“, koji je imao na glavi, bili su pokriveni debelim slojem prašine. Oči su mu bile zakrјavliene zbog pustiniskog peska i neispavanosti.

— Ne boј se, nisam došao ovamo zato da bih ti pravio gužvu zbog Marise Trent — rekao mu je. Loš viski učinio je da mu je glas bio hrapav. — Ne bi me ti video ovde, da slučajno nisi јedini zubar u ovom kraju. — Otvorio je svoја ogromna usta i kucnuo debelim prstom po јednom zubu. — Odvalio mi se zub i boli k'o vrag.

Istog trenutka, u doktoru Mekeru probudio se profesionalac. Neprijatelј ili ne, klijent je bio klijent; a mladiću koji je nameravao da se oženi uskoro, novac njegovog suparnika bio je isto tako dobar kao i bilo čiji.

— Sedi u stolicu — rekao mu je Meker. — Zini da vidim šta je. — Dok je Vilijams smeštao svoju telesinu u stolicu, Meker je već pripremio pincetu i gazu. — Šta se to dogodilo, Vilijamse? — upitao ga je. — Izgleda mi kao da te je konj ritnuo.

Vilijams je šmrkao glasno. — Konj? Kojesta! Sinoć sam igrao faro dole na reci, sa meksičke strane. Jedna baraba je mislila da može mene da prevvari! — pričao je. — Kada sam mu rekao da je podla bitanga, odalamio me je sa bocom. Rasekao mi je usnu i slomio zub, kao što vidiš. Mislio sam da ću poludeti od bola. Čitav dan sam proveo u sedlu, samo zato da bih što pre došao ovamo.

Zubar je polako ispirao usirenu krv oko ostatka zuba. — A kako je onaj prošao?

— Nema ga više. Mrtav, da mrtviji ne može biti — odgovorio je Vilijams omiljenom kaubojskom frazom. — Tako prođu svi oni koji misle da mogu da uzmu nešto što je moje.

Mekeru nije promakla pretnja u Vilijamsovim rečima, ali, pravio se kao da ništa nije primetio. Uspravio se i rekao.

— Čini mi se da je zlatna krunica jedino rešenje. Zub je bio sasvim zdrav i nema potrebe da ga bušim. — Okrenuo se prema stolu i brzo nešto sračunao, a onda je rekao. — To bi te koštalo oko dvadeset dolara.

Vilijams se zavalio u tvrdoj stolici, pripremajući se za ono što je trebalo da usledi.

— Počni — kazao mu je. — Novac nije problem. Zagonetno se osmehnulo i zaključio. — Naročito kad plaća neko drugi.

*

Doktor Meker se zaneo poslom, razmišljajući o tome kako je život od njih dvojice stvorio neprijatelje i rivale.

Ni punih godinu dana pre toga, doktor Meker je stigao u Rio Siti sa bolesnim plućima i zubarskom diplomom stečenom na njegovom rodnom istoku. Topli i suvi vazduh pogranične oblasti, jugozapadnog dela Teksasa, po mišljenju njegovog lekara, mogao bi mu pomoći da ozdravi i postane novi čovek.

Rio Siti mu je priredio srdačan doček. Bolešljivi mladić bio je isto toliko simpatičan, koliko je bio dobar u svom poslu. Građić se ponosio mladim doktorom, koga su zvali: Dok, ier je bio jedini zubar u čitavoj oblasti u krugu od dve stotine milja.

I tako, kada se mladi Dok Meker zaljubio u Mersi Trent, učiteljicu iz njihovog mesta, svi u Rio Siti su se radovali i dali blagoslov mladom paru. Odnosno, svi osim Vilijamsa, koji je sam već dugo merkao plavooku Mersi.

Vilijams je sebe nazivao trgovcem konjima. Niko osim njega u Rio Sitiju nije se tako učtivo izražavao kada bi se pričalo o onome čime se on bavio. Istini za volju, Vilijams je zaista stalno petljao sa konjima, ali, oni su vrlo retko bili njegovi. Bio je lukaviji od kojota i samo tome je mogao da zahvali što ga još nije stigla ruka zakona.

Dok Meker je sve to saznao vrlo brzo, ali, to ga nije zanimalo. Kao pošten građanin, mladi zubar nije gajio nikakve simpatije prema Vilijamsu, ali, nije obraćao pažnju na njega, sve dok ovaj nije počeo da se upliće u njegov život.

Prve nevolje su počele kada je, jednoga dana, zubar prolazio pored saluna „Poslednja šansa”. Vilijams je neočekivano banuo iz saluna, šireći oko sebe miris lošeg viskija. Čim je spazio Mekera, prstom je otkočio „kolt”, ne vadeći ga iz futrole.

„Uštirkani kicošu” — istresao se u lice iznenađenom Doku. „Čujem da se motaš oko moje devojke!”

Meker se isprsiio koliko god je više mogao sa svojih pet i po stopa visine. Zraci jutarnjeg sunca odbijali su se od njegovog sjajnog polucilindra. I njegovo odelo, skrojeno kod najboljih majstora u Nju Orleansu, baš kao i crne, izgancane cipele, bilo je bez ijedne trunke prašine. Na grudima mu je svetlucao težak zlatni lanac na kojem je visio džepni sat, a kragna mu je bila uštirkana i bela kao sneg.

„Gospodine, čini mi se” progovorio je sa ledenom učtivošću „da ste u izvesnoj prednosti. Još ne znam o kome to govorite”

„Ne znaš, je li?” izazivao ga je Vilijams. „O Mersi Trent, šmokljo. I ako ne prestaneš da je salećeš i da trčiš za njom kao šugava ovca, istrešću te iz gaća! Je l' ti jasno?”

Meker nije imao baš nikakvih šansi protiv Vilijamsa. Pa ipak, u njegovim bolesnim grudima kucalo je hrabro srce. A još kada je čuo Mersino ime iz usta te pijandure i konjokradice, zamahnuo rukama i njegove male pesnice nekoliko puta su se spustile na Vilijamsovo ogromno telo. Grubijan se nasmejavao grohotom, kao da se radilo o ubodima komarca. Onda je izvadio „kolt” iz futrole i podigao ga u visinu glave. Kada ga je spustio dole, Dok je već ležao u prašini, a sa čela mu se tanak mlaz krvi slivao niz belu kragnu.

Kada je Meker bolno zauknuo, Vilijams ga je grubo šutnuo u stomak, a onda se zateturao unatrag i nestao u salunu.

Oko čoveka na zemlji odmah se sakupila velika grupa. Odo nekud je dotrčala i usplahirena Mersi Trent i progurala kroz gomilu do povređenog mladića. Podigla mu je glavu i, ne mareći za krv koja joj je prljala haljinu, prislonila je uz svoje grudi.

„Horase!” zaplakala je, ne obraćajući pažnju na prisutne ljude. „Horase, dragi!”

Pošto joj Meker nije odgovorio, okrenula se prema posmat-

račima i pogledala ih pogledom punim prebacivanja. „Zašto niko od vas muškaraca ne učini nešto? Zar ćete dozvoliti tom pijanom biku da nekažnjen šeta gradom?”

Većina muškaraca je oborila oči, jer su se osećali veoma nelagodno, ali, našao se jedan koji je imao dovoljno hrabrosti da odgovori u ime svih.

„Gospođice, taj Vilijams je” kazao je, pravdajući se „čovjek sa kojim je bolje nemati nikakva posla. Sem toga, u ovom kraju čovek mora sam da se brine o sebi. Ako nije u stanju da se sam izbori za svoje pravo i potuče svoje neprijatelje, ne može da opstane dugo.”

Dok Meker je prigušeno zastenjaio i otvorio oči. Bolno se osmehnuo. „U pravu je, Mersi” progovorio je. „Nije mi potrebna ničija pomoć. Srediću ja Vilijamsa na svoj način. Pusti me samo da pokušam da ustanem.”

„Ali, Horase, Vilijams će te ubiti!” zaplakala je Mersi. „On je užasno rđav i okrutan čovek. Ne smeš da uradiš ništa što bi mu pružilo priliku da te još jednom povredi!”

Meker se nekako uspravio, ali još uvek nije bio sasvim siguran na nogama. „Ostavi ti Vilijamsa meni, Mersi” kazao je odlučno. „Ja sam muškarac i tako moram i da se ponašam. A sad,” dodao je „vрати se u školu na čas. Meni će biti sasvim dobro već kroz koji minut.”

*

Doktor Meker je užurbano radio oko Vilijamsovog zuba, sećajući se da ga ovaj više nije uznemiravao, ali, njegov ponos bio je veoma povređen. Vilijams je zastenjaio na stolici i proderao se kada mu je Meker dodirnuo živac.

— Dok, to si namerno uradio! Pokušaj samo još jednom, pa ćeš videti kad te ja odalamim!

— Prestani, Vilijamse — odgovorio mu je Meker. — Radim najpažljivije što mogu. Završiću za nekoliko minuta.

Vilijams je uzdahnio i opet se namestio na stolici. Meker se još prilično dugo mučio oko trgovca konjima, a onda je skinuo peškir, koji je bio vezan oko pacijentovog vrata i rekao mu da može da ustane.

Vilijams je dohvatio ogledalo koje mu je Meker pružio. — Sto mu gromova, Dok — rekao je zadovoljno, kad je video zlatan zub u svojim ustima — ovo je zaista lepo! — Spustio je ogledalo, dohvatio šešir i uputio se prema vratima. — Pa, onda, odoh ja. I hvala ti za ovo!

— Ako nemaš ništa protiv, ja bih voleo da dobijem novac pre nego što odeš — rekao je Meker. — Moj princip je da radim

za gotovinu. Samo nekim pacijentima odobravam kredit, ali ne svima.

Vilijamsove usne su se razvukle u pakostan osmeh, kada je lupio petom o pod. — Dok, sve mi se čini da sam ti ja jedan veoma specijalan klijent. I to toliko specijalan da ću čak pristati i na to da ovaj zlatni zub prihvatim kao tvoj poklon. Šta kažeš, zar to nije izuzetno prijateljski gest sa moje strane?

Smejući se grohotom, što je više ličilo na groktanje svinje, sa treskom je otvorio vrata i izašao na ulicu. Mali zubar je nesvesno stisnuo pesnicu, obuzet neopisivim besom, ali, vrlo brzo se savladao, shvativši da u tom trenutku baš ništa nije mogao da uradi.

— Neka ti bude! Ali, smisliću ja nešto za tebe! — promrmaljao je, slušajući Vilijamsove korake koji su se gubili u daljini.

Dan određen za venčanje doktora Mekera i Mersi Trent brzo se približavao. A što je dan bivao bliži, Vilijams je postajao sve nepodnošljiviji. Jednom prilikom je metkom probušio Mekеров polucilindar, dok je zubar išao ulicom, a drugi put mu je podmetnuo nogu dok je šetao sa Mersi, tako da je jadni došljak s Istoka upao u pojilo za konje.

Meker bi učinio sve da mu tom prilikom ne ostane dužan, ali, vaspitanje stečeno na Istoku nije mu dozvoljavao da se tuče sa tom bitangom kada je bio u društvu sa damom. Ostalo mu je samo da je isprati do kuće i da požuri da se presvuče, u nadi da će mu se pružiti prilika da se osveti zbog svih poniženja koje mu je taj konjokradica priredio.

A prilika mu se ukazala brže nego što je mislio. Nekoliko dana pre venčanja, Meker je spakovao stvari i oputovao u San Antonio.

— Idem na Sever da kupim svadbeni poklon za moju dragu — objasnio je grupi besposličara na stanici.

Brzo se vratio u Rio Siti. Istog dana, nešto kasnije, neko je uzbuđeno pokucao na njegova vrata. Bio je to stanični službenik.

— Hej, Dok — progovorio je još sa vrata — teretnjak samo što nije ušao u stanicu. S njim je stigla i jedna specijalna pošiljka za vas. Hajdemo brzo na stanicu!

Meker je obukao samo i pošao za njim. Izdaleka se mogla videti velika grupa ljudi oko jednog izdvojenog vagona. Svi su nešto komentarisali uzbuđeno.

— Neka me obese ako ovo nije najlepša kobila koju sam video u životu — čuo se nečiji glas.

— Sto mu gromova! Dok je sigurno dao čitavo bogatstvo za nju!

Meker se zaustavio ispred vagona. Vrata su bila otvorena, a nekoliko drvenih pritki sprečavalo je konja da izađe iz vagona. Vrlo brzo je bila postavljena i rampa za istovar, i uz pomoć mnogobrojnih dobrovoljaca, kobila je izvedena iz vagona.

Ljudi se zanemeli od divljenja.

— Narode, vidite li vi ovo? — zavapio je jedan od posmatrača. — Ovakva kobila još nije viđena u ovom kraju. Čista arapska rasa! A tek dlaka, kao zalazak sunca!

— Ura za Doka! Rio Siti je dobio prvog pravog punokrvnog Arapa. S ove strane granice, sve do San Antonija, nema takvog konja!

Odnekud, pojavila se i Mersi Trent i blistajući od ponosa stala je pored zubara. Njene plave oči blistale su kao zvezde, a lice je podsećalo na sunce.

— Oh, Horase, kako je lepa! Može li neka devojka poželeti lepši poklon od ovoga?

Mekеров pogled je kliznuo negde pored nje, jer je iznenada osetio da se u blizini našao i konjokradica Vilijams. Primetio ga je kako, stojeći malo po strani, užarenih očiju, ispituje svaki delić tela kobile koja je izazvala takvo uzbuđenje na stanici. Vilijams ništa nije govorio, ali, po njegovom licu se videlo da je bio u transu.

Onda je neko iz gomile povikao. — Doktore, recite mi nešto. Hoćete li je odmah žigosati? Znaite, ima u ovom kraju i takvih koji bi mogli da vam ukradu kobilu i stave svoj žig na nju, a vi znate šta to znači. Kobila je takva da ti ne bi prezali ni od ubistva, samo da je se dočepaju.

Mekеров pogled se još jednom zaustavio na Vilijamsovom licu. Lupež je sebao očima po ljudima u gomili. Shvatio je poruku skrivenu iza reči dobronamernog čoveka. Onda se doktor okrenuo prema govorniku.

— Siguran sam da tako nešto nije potrebno — odgovorio je. — Sumnjam da bi neko bio toliko lud da ukrade ovakvog konja, kad svi znaju da nadaleko nema takvog. — Malo je zastao, a onda je dodao. — Sem toga, ja sam protiv žigosanja. — Samo popularnosti, koju je uživao u gradu, mladi zubar je mogao da zahvali što mu se niko od prisutnih nije nasmejao u lice. — Mora da postoji i mnogo čovečniji način da se obeleži jedna životinja — završio je Meker.

Prihvatio je kraj ulara i poveo kobilu ulicom prema štali iza male kuće, koju su on i Mersi unajmili. Trebalo je da se usele u nju odmah posle venčanja. Mersi je polako koračala pored

njega, pričajući veselo o tome kako će svakodnevno jahati divnu životinju. Dok se grupa polako razilazila, Vilijams je stajao kao opijen, mrmljajući nešto sebi u bradu, a onda se i on okrenuo i nestao u salunu.

Kada su Meker i Mersi stigli do svog budućeg doma, zubar je uveo kobilu u štalu, smestio je u boks i raširio balu sena ispred nje. Onda se vratio korak nazad i zajedno sa Mersi spremio se da uživa u prizoru. Međutim, kobila nikako nije pokazivala želju da se prihvati sena.

— Horase, zar to nije čudno? — upitala je Mersi. — Sigurno je gladna posle tolikog putovanja. — Onda se pažljivo zagledala u životinju. — Zašto tako drži usta? Da nije bolesna? A možda je to zbog putovanja?

Meker je zabrinuto posmatrao kobilu. — Izgleda da nešto nije u redu. Biće bolje da pozovem veterinara. Idi ti kući, a ja ću ti javiti o čemu se radi, čim je doktor Haris pregleda.

Mersi je otišla, a Meker je ostao još nekoliko trenutaka u štali, razmišljajući o nečem. Onda je otišao po veterinara i ubrzo su obojica bili pored kobile. Do kasno u noć, uz treperavo svetlo petrolejske lampe, nešto su radili, ali, kada su završili, kobila je požudno zaronila glavu u mirisno seno. Zubar i veterinar su se osmehnuli zadovoljno, rukovali se, čestitajući jedan drugom na uspešno obavljenom poslu.

Kada je, nekoliko jutara kasnije, Meker ušao u štalu, nameravijući da nahrani kobilu, nje nije bilo. Nije se iznenadio. Vratio se u kuću, obrijao se, obukao odelo, kao i svakog drugog dana i izašao na ulicu. Polako je odšetao do šerifa.

— Sedite, Dok — pozdravio ga je šerif Bening vedro. — Jeste li za cigaru? Šta ste to naumili od jutros?

Kada mu je Meker ispričao šta ga je dovelo kod njega, šerif samo što nije eksplodirao. — Taj prokleti, smrdljivi tvor! Ovog puta je preterao! Hej, Frenk, Edi! — Iz pomoćne prostorije pojavila su se dvojica zamenika. — Jeste li raspoloženi da pođete sa Dokom i sa mnom? Posetićemo našeg prijatelja, Vilijamsa. Poći ćemo kočijama, tako da i gospođica Mersi može sa nama. S obzirom da je to, na kraju krajeva, njena kobila, sigurno će želeti da prisustvuje događaju.

Zamenici su požurili i već kroz nekoliko minuta zaustavili su se ispred škole i pozvali Mersi Trent da im se pridruži. Odmah su se uputili prema istoku i posle skoro osam milja i oko jednog sata brze vožnje, stigli su do Vilijamsovog imanja, smeštenog na samoj obali reke. Glavna zgrada na imanju, sagrađena

od drveta, sastojala se od tri male prostorije, a pored nje bili su još koral i štala. I sve to bilo je u veoma jadnom stanju i činilo se kao da će se svakog časa srušiti samo od sebe.

Vilijams se pojavio iz kuće kada se kočija zaustavila u dvorištu.

— Kako je, narode! Zdravo, šerife — pozdravio ih je, pokušavajući da prikrije iznenađenje. — Nije li malo rano za posetu? Svedjedno, raskomotite se, a ja odoh da stavim kafu.

Šerif Bening je prvi sišao sa kola. — Vilijamse, nismo došli zbog kafe. Treba da razjasnimo neke stvari u vezi sa jednim zlatnim zubom.

Vilijams je raširio usne u osmeh, koji je otkrivao njegovu zlatnu krunicu.

— Čemu takva žurba, šerife? Ja samo nisam stigao do sada da platim doktoru za njegov rad. Znaš, trenutno nešto nisam pri parama, ali, pobrinuću se ja za to brzo. Nećemo, valida, zbog toga stvarati gužvu, je li? Strpite se samo još koji dan — rekao je, okrenuvši se zubaru.

Sada je i Meker sišao sa kola. Šerifovi pomoćnici su i dalje sedeli na prednjem sedištu, motreći na svaki Vilijamsov pokret. Mersi Trent je sedela sama na zadnjem sedištu, odišući svežinom i lepotom ispod ružičastog suncobrana.

— Vilijamse, vreme za tebe uopšte nije važno — rekao mu je Meker. — Imaćeš ga na pretek. Toliko ćeš ga imati, da ćeš poželeti da se obesiš od dosade, ako to ne uradi neko drugi! — Okrenuo se prema šerifu. — Mislim da bi trebalo da krenemo od štale.

Vilijamsovo lice se zgrčilo. — Šerife, nećete, valida, vršiti pretres na mom imanju? Vi znate da to neću dozvoliti dok ne vidim nalog!

Bening je samo klimnuo glavom, vadeći presavijeni papir iz džepa od pantalona. — Samo ti reci šta još želiš, Vilijamse. — Pri tom je okrenuo glavu prema zamenicima i rekao im. — Momci, vi pomozite gospođici Mersi da siđe, a pripazite malo i na ovog lupeža da ne napravi neku glupost. Znae šta vam je dužnost, ako pokuša bilo šta.

Vilijams je bio modar od besa. — Neka sam proklet, ako mi je jasno kakve veze ima jedan zlatan zub sa pretresom i sa mojom štalom! — kleo je. — Šta vam je uopšte bilo potrebno da dolazite ovamo?

Čitava grupa se polako uputila prema štali, a Vilijams nije prestajao da se buni. Jedan od pomoćnika otvorio je vrata i svi su ušli unutra. Na jednom kraju štale bile su naslagane bale sena, na gredi iznad hranilice visila je petrolejka, a sedlo i uzde ležali su na zemljanom podu ispod malog prozora. U

jednom od boksova, spazili su konja preko čijih leđa je bio prebačen pokrov. Konj je mirno žvakao zob.

Šerif Bening je mirno prišao životinji i pažljivo je pogledao, a onda se okrenuo prema zubaru.

— Liči na kobilu koja vam je nestala, je li, Dok? Vilijamse, Doku je jutros nestala kobila, a imamo razloga da sumnjamo da bi ti mogao da znaš nešto o tome. Sada sam još više uveren u to.

Vilijams je otpljunuo. — Da nisi slep kod očiju, video bi da ovo nije Dokovo živinče. Svi znamo kako izgleda njegova kobila. Arapske rase, priznajem, baš kao i ova ovde, ali, njegova nije imala beleg na čelu i nije imala „zokne“, zar nije tako? — Pogledao je prema ostalima, očiju punih trijumfa. — A sem toga, ova ovde ima i moj žig! Svi ste čuli Doka kada je govorio da neće žigosati kobilu.

Šerif Benings je pogledao Vilijamsa. — Postoji hiljadu i jedan način da se mački odere koža sa leđa — rekao je zagonetno, pogledavši doktora Mekera. — Momci — obratio se pomoćnicima — šta vi mislite o tome? Pogledajte malo bolje tu belu fleku na čelu i „zokne“, i ne zaboravite da proverite žig. — Onda se opet okrenuo Vilijamsu. — Šta si ono rekao, kako si došao do ove životinje?

Vilijams je opet otpljunuo, ne obraćajući pažnju na prisustvo Mersi Trent. — Nešto se ne sećam da sam pričao bilo šta o tome. Ali, kobila je moja, iako je poslednjih šest meseci provela na pašnjacima na meksičkoj strani. Tek sinoć sam stavio žig na nju.

Jedan od pomoćnika se okrenuo. Njih dvojica su veoma pažljivo pregledali svaki detalj na kobilu i došli su do jednog zaključka.

— Nije to jedino što si sinoć stavio na nju! Dovoljna je boca belila i pametan momak za nekoliko časova može svakog konja ovako ukasiti pegom na čelu i belim zoknama. Neki pametniji momak setio bi se da pomoću sasvim male količine kiseline može da udesi da žig izgleda kao da je odavno napravljen. Šerife, na vama je red.

Bening je pogledao zubara. Meker je odgovorio pogledom i rekao. — Molim vas, vršite svoju dužnost, šerife.

Bening je iz džepa izvadio još jedan list i ispravio ga. — Vilijamse, pošto ti voliš da sve bude zvanično, spremio sam ti i nalog za hapšenje, zbog toga što si u toku prošle noći ukrao doktorovu kobilu arapske rase. Momci, oduzmite mu pištoli i..

— Ostavite se vi mene! — viknuo je Vilijams. — Nemate nikakve dokaze za to što tvrdite! Imate samo doktorovu reč protiv moje! Kunem se da je ova kobila moja, a Dok pokušava

da mi se osveti na ovaj način zbog toga što mu smetam kod Mersi Trent! Ja neću...

Šerif ga je prekinuo. — Vilijamse, rekao si sve što smo želeli da čujemo. Pre nego što još jednom otvoriš ta velika usta, zaviri kobili u zube. Pre nekoliko večeri, Dok i veterinar su izvršili jednu malu operaciju, jer su primetili da kobila ne može da jede. Hajde, pogledaj i uveri se sam...

Vilijams je za trenutak bio zbunjen. Onda se okrenuo i prišao kobili. Povukao joj je usne i zagledao joj se u zube. Gledao je dugo, kao da ne shvata da je to što vidi istina. Onda je, iznenada, skočio i pojurio prema vratima. Jedan od pomoćnika podmetnuo mu je nogu tako da se zateturao, a drugi ga je pesnicom odalamio po trbuhu. Vilijams je pao za zemlju boreći se da dođe do vazduha.

— Ti, zmijo nalickana! Ja ću ti... Potegao je „kolt“, ali zubar je bio brži i udarcem noge izbio mu ga je iz ruke. „Kolt“ je odleteo u drugi kraj štale. Mersi Trent, bleđa i uplašena, poletela je Mekeru u zagrljaj i ovaj je pokušavao da je smiri. Vilijams je ostao da leži na zemlji, proklinjući sve na svetu i vrišteći mahnito, kao da je već osetio vreli dželatov dah na svom vratu.

Šerif Bening mu je stavio lisice, a onda se uspravio i osmehnuo zubaru.

— Dakle, Dok — rekao je — znam da će Vilijams umreti tako što će mu omča slomiti vrat, ali, siguran sam da će ceo Rio Siti umreti od smeha, kad ljudi čuju da ste kobili stavili zlatan zub!

— K R A J —

Prevod:

Lazar Dj. Stanojević

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
SEJN**

BROJ 44

DŽEK SLEJD

LAŽNI APAČ

— Trčite, vi, proklete životinje! — urlao je Herb Milington iskrivivši lice. — Hoćete li konačno da požurite!

Jedno za drugim, padali su udarci bičem po ledima konja.

Ali, njegova nastojanja bila su bezuspešna. Životinje nisu mogle da vuku brže. Farmerska kola ljuljala su se preko beskrajne prerije kao lađa na uzburkanom moru.

A gonioци na svojim izdržljivim mustanzima bili su sve bliže...

izlazi 16. januara 1983.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.